
ଦ୍ରୌପଦୀ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

CUTTACK.

Printed by the Cuttack Printing Company.

1895.

ମୂଲ୍ୟ [illegible]

ଦ୍ରୌପଦୀ-ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

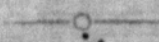
—o:❋:o—

ନାରଦ ଗ[illegible] ମରୁଛୁ ଉଠନ୍ତେ । ଅରତ ନାହିଁ ଟି ମୋ ବକ୍ଷୁଳଜଗ-
ବ ଜବରୀ ବନ୍ଧୁଳେ ରେ । ନାରଦ ଗଗନ ମଣ୍ଡୁରୁ କେତେ । ପଦ ।
ଉତ୍ତୁଦେଖୁ ମୋର ବାଲା ପୟୋଧର ଉପରେ ମୁକୁତା ହାର । କେଉଁ
ନିବରେ ଖଣ୍ଡଧର ଚୂଳେ ଲମ୍ବାଇ ସଳିଳଧାର ରେ । ୧ । କିମ୍ବବନ
ର ଅଛୁ କ ଜଶୋଷ ଭୂଲୁ ଲେଉବା ଦଣ୍ଡଲୁ । ଫୁଲୁଅଛୁ କେତେ
ଦଣ୍ଡାର ଜାରତେ ଇନ୍ଦ୍ରକୋଦଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡଲୁ ରେ । ୨ । ଜଳଅଛୁ ବନ୍ତ
ରସା ଜଳବୃ ଜଳଦା ଜଳ ବରଷା । ଦେଖୁଛୁଟ କୁନ୍ଦବରହାସୀ-
ନ ସୁନ୍ଦର ବଦନ ହସା ରେ । ୩ । ଅଶିତଗୁଣରେ ମିଶିଶ ମୋ-
ହୁଲା ତୋତେ କୋଉ ଶି ଜଗ୍‌ଲୁ । ମୋ ମନ ଲୁଣ୍ଠିଲ ଇନ୍ଦ୍ରମଣି
ମାଳମସ୍ତ ଙ୍ଗମରରୁ ଶ୍ଳୁ ରେ । ୪ । ମୁଁ ବଡ଼ ଧୀରଜ କୋଳ ଏତେ
ସୁକ ଖରବ ଜ ମୁଷ୍ଟ ବସ୍ତୁ । କୋଳେ ବାଲୁକ୍ଳେଷ ଶରଣ ନଟରଣ
ଜନ୍ମ ସ୍ମଣ ଶୁଣି ନାହିଁ ରେ । ୫ ।

ସ୍ୱଗ ପ୍ରଲବ୍ଧ ।

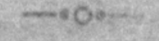
ଉଠୟୋଗେ ପୋଷ୍ଟିଲୁ ଅସି ଏ ସନ୍ଧ୍ୟ ପଗନେ । ଏ ଶୀଘ ଦେଖିଲେ
ଶ୍ରୀ ରଉଲଲମ୍ବୀ ଯା ନାଚୁଅଛୁ ମୋ ନୟନେ । ପଦ । ମଣ୍ଡଳ ଚାହୁଁବ
ଧୀଙ୍ଗାର ସ୍ୱନକ ଶୁଣିଅ ଭରହୁ ସ୍ୱନେ । ଚାନ୍ଦରା ଜଣେ ଘଷାଣ ଦ
ତାରେ ଜାମିଙ୍କ ଦର୍ପ ଧ୍ୱଂସନେ । ୧ । ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର ଚୂଅ ନେ
ଜନର ମିଶାଇ ପନୀରଜଳେ । ଅଙ୍ଗେ ଦେଉଁ କେୟ ଅନଙ୍ଗ
ତାର ଭଏ ରଞ୍ଜୀ ବଦେ ଯେବେ । ୨ । ମଲୟେନ୍ଦ୍ର ବାମ ହେବାରୁ

ବନ୍ଧୁ ... ଦେଖି ନ ପାରଇ । ଭଣନ୍ତେ ଦେଖି ତୋ ଅଙ୍ଗ ପୀଡ଼ା ।୧
... ଏମନ୍ତ କହିଲେ ମୁହିଁ । ନାଗରଙ୍କୁ ଭେଟିଲି ଗୁହିଁ । ଯେଣୁ
ବନ୍ଧୁ ମୋତେ ଏଡ଼ି ନ ଦେଲେ । ଯବନରେ କି ବସି ରହିଲ ରେ ।୨।
ଗୋପୀଙ୍କ ଛୟା ଦଶିଣ ଅଛି । ଉପୟ କହ ମୁଁ ଶୁଣେ ବସି । ଜାତ
ଜନ୍ମରୁ ନେତ୍ର ଅଧିକ କୋ । ତାର ଜଦକେ ରହିଲା ଲାଗି ହରି ।୩। ବନ-
ମାଳୀ ତେବେଲେ ମୃଗଦୃଶା । ଅଧି ମୋର ଦେବେ ଭଳ କଥା । ଗୋଟି
ଗୋଟି ହୋଇ ଘୋଷିବେ ଏ ସଣି ମୂଳ ହେଲଣି ଭଗାଇବା ଗୋପୀ

ମଳୟଜ ପଙ୍କମୋହନ ଘନଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ରେ । ହେମବରଣା-
ଚୋର ଧ୍ୟାନଲବ ଧାଇ ଲଭ ଜର ରେ । ପଦ ।

ତ୍ରିଭଙ୍ଗ ତମ୍ବାଳ ଗୋପୀଙ୍କ । ଯେ ତେ ଦୂରରୁ ବଲୋକ । ଛୁଟି ଅଧ
ଅଶ୍ରୁ ଛନ୍ଦ ଯାଉ ଥଇଦଲ ରେ । ୧ । ନାଚ ଦେଖି ଭଙ୍ଗିରେ । ରୂପ
ଦୂତିକା ଘେନରେ । ବଂଶୀ ସ୍ୱଧେ ସ୍ୱଧେ ବୋଲ ଲାଗୁଥିଲା ଧୀରେ ଧୀ-
ରେ ଯେ । ୨ । ଶୁଣି ସା ହଂସିନୀ ବଳାଇଲ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣହଂସ ଉଣ୍ଟକାରେ ।
... ହଂସବରପରି କଂସ ଅଇର ମଣି ଥରଥର ରେ । ୩ । ଶୁଣି ଗୁଣ
ଗୁଣରୁ । ଭୋଇ ସୁନ୍ଦର ପଣରୁ । ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣର ସୁବଦନେ ଭକ୍ତସ୍ୱନ୍ଦେ
ଦାସମ୍ଭାର ନର । ୪ ।

ରଶ୍ମ ଜାଳଣା ଭଣ ପଶାଧ୍ୱନ ସଘା । ମଣମନ୍ଦ ଧାଣୀ ବାରକେଣା ।
। ପଦ ।

ହଲ ଏ ନଇଦଉ । ଲୁଷ ହୋଇଛ ନିଦ । ଯତ୍ନରୁ ହେଲେଣ
ଯାଚେଣା । ୧ । ଲକଟେ ଭିବାର । ପ୍ରକଟ ଦାଣ୍ଡମାର । ଘଟା ଏ ଭରୁ
ଲାଗୁଁ ଲଣା । ୨ । ରଜନୀ ହେଲାଣି ଅର୍ଦ୍ଧ । ଅଛଉ ଏତ ଘଟ । ଦେଖି

ହାତେ ଛାମୁରେ ଜଣାମିକା ଧଇ ଗୋଡ଼ ମସାଇ । ଦନ୍ତେ ଦବାଇ ସ୍ତ-
ଳି । ମୂର୍ଦ୍ଧାହିଁ ମଣ୍ଡଳ ଅଙ୍ଗଣା । ୪ । ଶୁଣି କଣ୍ଠୋଷ୍ଠାବଳୁ । ପାଇଁ ଅ-
ଘ ଅବିଦ । ଉଳ ଦେଲେ ପଦ୍ମଣ୍ଡ ମଣା । ୫ ।

—:୦:—

ଘନଳ-ଇନ୍ଦୀବରକେଶୀ ବିପତ୍ତେ ଯା ଗ୍ରାସିଲା ରେ । ବାଳନ ଦରଶି
ଭାବେ ମୋ ହୃଦୟ ଚଳିଲା ରେ । ପଦ ।

କଳ୍ପତିସ୍ତୁ ଗାବ ମନେ । ଭଳୁ ସାଜ ଖୁଲା ପଣେ । ନବି ଦେଲା
ନାହିଁ ବାଣୀ । ଅଳ୍ପ କଟି ଲୁଷିଲା ରେ । ୧ । କନକବରନା ପ୍ରୀତି ।
ମୋ ମନେ ନ ଥିଲା ଗତି । ତୁହି ଚଳ ଉଭୟଙ୍କ । ଧ୍ୱସଣଇ ପେଷି-
ଲା ରେ । ୨ । କଳାସ୍ତିରପଦ ମୋତେ । କଳାବତୀ ଦାନ କଲେ ।
ଭଲାପାଙ୍ଗୀ ଏ ଜାଲରେ । ଦେଲା ଦମ୍ଭ ଦଶିଲା ରେ । ୩ । ବାଉଳ-
ନୟନା ଗୋରୀ । ନାସାମଣି ମୋର ଶିରୀ । ଜ୍ଞାନ ବିନା ମୁଁ ଜର ଜର ।
ଦପିଥିଲି ଖସିଲା ରେ । ୪ । ଦ୍ୱିଜ ବୈଦ୍ୟନାଥ କହୁ । ଏ ଜଗତେ ମନ
ଏହୁ । ମୋ ଅଙ୍ଗରୁ ଯଜ ହୋଇ ଅଳ ଯା ନ ଅସିଲା ରେ । ୫ ।

—:୦:—

କାହିଁକରେ ମନ କାହିଁ କରେ । ପଦ ।

ଜାଣି କରୁଣା ଭୋଳ । ହେଲ ବଳମ୍ବ ଭଲ । ଯେଣିକ ଦିଣ୍ଡସ୍ୱର ।
ନ ଲେଖିଲୁ ଉତ୍ତର । ୧ । ମୁଚକଲେ ଲଗ୍ନଟି । ଶମାକର ନାପଟି ।
ମୋ ହେବ ଲାଗିପଟି । ତାରେ ଏତେ କପଟି । ୨ । ମୋ ସୁଣ ଚତୁରଲୁ ।
ଘଞ୍ଚିକି ଶୁଣାଇଲୁ । ସବୁଜ ବନାଇଲୁ । ହସି ନ ଅନାଇଲୁ । ୩ ।
ଏବେ ମୋ ଅଙ୍ଗେ ଗଜ । ହଂସଗତି ଭୁଜ । ମୁକୁତା ମଣି ଅଙ୍ଗ ।
ରଚ ଏପାରେ ଲଜ । ୪ । ଜାଣି ମୋ ଜୟମଲୁ । ମୋନଙ୍ଗ-ଦଳମ-
ଲୁ । ବାମଶ୍ରୀ ଏହିକୁ । ସ୍ୱଲ୍ପପଦ ଉମଲୁ । ୫ । ଦ୍ୱିଜ ମନୋରଥରେ ।

ଗଲ ପ୍ରେମପଥରେ । ଅସ୍ତୁରୂର୍ଣ୍ଣନାଥ ରେ । ଦୃଷ୍ଟି ନ ଦେଲୁ ଥରେ ।୬।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଳାଇଲେ ରାଧାକୋଳେ ବସିଥିବ । ଶ୍ରୀରାଧା ଭୟରେ ତାହାଙ୍କୁ ମଧୁର ଭଣିବ । ପଦ ।

ମୋର ପ୍ରିୟ୍ ଶୁଣ୍ଡକେଳି । ମନେ ପଡୁଥିବ ଭଲି । ବୃନ୍ଦାବନ ଘାସ ମନାଇ । ବାରମାସ ଦୁଃଖିବ । ୧ । ପ୍ରାଣ ବଢ଼ତ ମୁଁ ତୋତେ । ମୋ ସ୍ତନେ ମୁଖ ଦିନ୍ତରେ । ଥନାଇ ମାଗୁଣି ଏବେ । ପଡୁଥିବ ହୃଦ୍‌ ଭରେ । ୨। ତୋ-ମୁଖ ଲବଣ୍ୟ ଧାରା । ଦେଖି କରୁଥାଏଁ ଭରି । କୃଷ୍ଣ ଭଲେ କାଶୀବାସୀ । ଶ୍ରମରେ ଦେଇଛି ଆସି । ୩ । ଶିବନାମ ଉଚ୍ଚରେ । ହୃଦିରେ ଦିବଜ ବେଶ୍ଟି । ଗୋପୀ ମଣ୍ଡଳକୁ ଧାଇଁ । ମହାଲାକୁ ଯାଉଥିବ । ୪ । କହଲ ଦାଣ୍ଡିଣ ଆଇ । ପଦ୍ମପାଦେ ଲଗିଦେଇ । କି ବୁଝି କହବ ମୁହିଁ । ଦେଇଦ ଶ୍ରୀ ହେ ମାଧବ । ୫ ।

ଯାଉଛଲେ ପ୍ରାଣମିତ । ଲକ୍ଷି ତୋ-ପାଦରେ ଶରୁ । ଘୋଷା ।

ରହଲି ମୁଁ ଦୂରଦେଶେ । ବାନ୍ଧବ ନାହିଁ ମୋ ପାଶେ । ଏକ ମୋ ଜୀବନ ଯାଉ ନ ଦେଖି ତତ୍ତ୍ୱ ବଦନା ।୧। ନଶାଗଲେ ପଲକରେ । ରେଳ ବସନ୍ତ କୋଲରେ । ଦେଖନ୍ତି ଗଜବାଲିରେ । ମୋ କଳପ୍ରାଣ ଉପନା ।୨। ଯୋଗବେଳେ ରମଣୀଙ୍କ । ଛାଡ଼ି ଅଲଗ୍ ଏଣେକ । ବୃନ୍ଦାବନ ଥିଲା ମାଲଗଣ । କେ ଜେବ ଭାର ବାସନା । ୩ । ମୋ ଚିତ୍ତକୁ ଭୁଲ ଯାଉଁ । ଗାଉଛି କୋହଳ ସୁନ୍ଦରୀ । ତୋ ମୁରଲି ଘୋଷ ଦେଖି । ମୋ-ଦେହ ନୟନ ପୁଣି । ୪ । ଜବେ ଶୁଣ ବନମାଲୀ । ବୃନ୍ଦାବନ ମୋ ସଙ୍ଗତ । ଅନୁରାଗ ଲଗିବାର । ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ମୋ କାମନା । ୫ ।

ଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମଙ୍କ ଭୃଙ୍ଗବଦନେ ଚହଳ ଉଚ୍ଚଳେ ଗୋ । ପଦ ।

ବୃନ୍ଦାବନ ଶୋଭାବନ୍ତୁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କଲେ ବନ୍ଦକନ୍ତୁ । ତରୁଣୀ ରଚନ ଭଙ୍ଗୁ । ଭଉଜାଣି ମାଉଲେ ଗୋ । ୧ । ସାଦରରଦ ପଲଙ୍କେ । ଶ୍ୟାମଳ ପଦ୍ମିନୀପଙ୍କେ । ସାରଙ୍ଗ ମୁଖୀ ସାରଙ୍ଗ । ଶାରଙ୍ଗେ ମାଉଲେ ଗୋ । ୨ । କମଳଅର୍ଣ୍ଣ କମଳ । କମଳେ ହିମଳାଦର । କମଳମୁଖୀ କମଳ । କୋମଳାଙ୍ଗୀ ମାଉଲେ ଗୋ । ୩ । କରରେ ଧରି ଚନ୍ଦନ । କଲଙ୍କ ମୃଗଲୋଚନା । କରପଦ ପଦ୍ମ ଦଳ । କରସେବା କରନ୍ତେ ଗୋ । ୪ । ଅଲୋକ ରମରେ ଭସି । ରସିକା ମାନଙ୍କୁ ରସି । ରସେ ରସେ ରସୋ ରସେ । ରୂପଚନ୍ଦ୍ର ଭୁଞ୍ଜିଲେ ଗୋ । ୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ାଚେ । ଦେଲ ସୁନ୍ଦରୀମଣି ମହୀନ୍ଦ୍ର ଭୂଷଣ ମୋହନେ । ପଦ ।

କୃଷ୍ଣବନ ଲେଉଟିବକୁଲେ । ନବ ଫେଳେଇ ମୁଁ କଲାକାଳେ । ଶେଷ ଶାଙ୍କ ନାନା ପୁଷ୍ପଦଳେ । ବସିଥିଲ ସେ ରମ୍ୟୋଭ୍ରୁ ସଙ୍ଗୋପଶାରେ । ୧ । ଏ ସମୟେ ମୋଜାବର ଧନ । ଦୋଳ ସବାଙ୍ଗେ ପୂର୍ଣ୍ଣିରଜନ । ଚେଇ ବାଜିବା ମଣ୍ଡନ ମାନ । କଣ୍ଠେକଲା ମଳୟଜ ଭୂଷିତ ଶୋଭାରେ । ୨ । ଯାହା ଲଗିଲ ମୁଁ ଦେଖିଲଇ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଲଭନ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘର । ଅଙ୍କରୂପେ ବସାନ୍ତେ ଧଇ । ଗଲା ଅନଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ମର୍ଦ୍ଦିବା କୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ । ୩ । ଉଠେ ଲମାଇ ଉଲକରୁମ୍ଭ । କରୁ କରୁ ଗାଢ଼େ ଯଉଲମ୍ଭ । କଲ ସହସ୍ରେ ଚୁମ୍ବ ଆରମ୍ଭ । ମନ ବଳଲା ନାହିଁ ପ୍ରେମସୁଖପ୍ରସଙ୍ଗଶାରେ । ୪ । ଝୁମି ଝୁମି କାମମଦଙ୍କେଳେ । ଝୁଲୁ ଝୁଲୁ ନାଶାଭୂଷା ନୃତ୍ୟେ । ଖୋଲି ଝୁଲଝୁଲ ବେଳାବେଳେ । ଝିଙ୍କିନେଲା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୃଗଶାର୍ଦ୍ଦୁଳ ଶ୍ୱାରେ । ୫ । ବୋଲେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ଳୋକସ୍ତୁ । ପଦ୍ମାଲେ ରଇ ରସରସ୍ତୁ । ଏହା ଯାହା କେଲା ସେ ସମସ୍ତୁ । ଶୁଣିଲ ପୀୟୂଷ ଲମ୍ବ ଦଳଣାରେ । ୬ ।

ଶୁଣି ନୂଆର ରେ ଷୁଣ୍ଣୀଳ କହନ୍ତା ଶୁଣ । ଜେଷ୍ଟ ନେଉଥିଲ ଦୃଷ୍ଟି
ଦେଲୁ ମୋତେ ଧର ଯା ଭଜିଲୁ ପ୍ରାଣ । ପଦ ।
ଦୁଷ୍ଟିଅ ଲଗାଇ ଝୁମୁ ଝୁମୁ ହୋଇ ଝୁଲି ବଜେ ଗୋଲଗ୍ରାନ ।
ଝଙ୍କ ଭଙ୍ଗ ହୋଇ ହୀମୁରେ ହୀମୁରେ ଗଣ୍ଡରେ ଦେଇ ଚୁମ୍ବନ । ୧ ।
ଝଟକାଇ ମନବାସ ବଲ୍ଲଭାସେ ଅଟକାଇ ମୋର ମନ । ଝଲକାଇ ଯାଇ
ଟେଳାଇ ଢୋଳାଇ ଦେଇ ଗଣ୍ଡରେ ଚୁମ୍ବନ ।୨। ଝାଳ ବହୁଥାଏ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗୁ
ରୋଦନ ମାରିବାରୁ ଭରେ ଧନ । ହୀନବାସ ଅଙ୍ଗ ଝଙ୍କର ଯିଙ୍କୁ
ଅଙ୍ଗ ନୋହୁବାରେ ମନ । ୩ । ହୁଲବ ପିବାରୁ ଧୂଆ ଧରା ଧର
ସୁପି ଅଧରେ ବୁଦନ । ଝୁସ ଝୁସ ଭର ନାଃଶ୍ୱାସରୁ ଭେଜ ମୋପରେ
ଦେଇ ପତନ । ୪ । ଝାଉଝୁଲି ହୋଇ ସୁରତ ଅନ୍ତରେ ପାଦେଣ ବସୁ
ଛୋଷି ମନ । ଝୁରୁ ଝୁରୁ ଦନ ନ ସହିଲ ବୋଲେ ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ
ରଚନ । ୫ ।

ଜନ୍ମ ଏ ଭ ଶ୍ରାଭ ଭୋହରରେ । ନ ଛାଡ଼ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଲେ ॥
ରେଷଣବାସ ଯିଏ ଅସମ୍ଭାଳେ ରୋହି ଝାଲେ ଜନୁ ଛାଇ ଛଡ଼ ଦେ ।
ଘଣ୍ଟ ଭୂଷଣ ମୁକୁଳଲ ପଡ଼ଏ ଦଧେ ମୁଞ୍ଜ ଶୁଆଜର । ୧ । ଗୁଲକରେ
ହୋଇ ଚଲନ୍ତର ଶାଳ ଦଣ୍ଡ ଆଳ ଯେ ଅସାରଦେ । କର ଲମ୍ଭିକୁ
ଦେଶଣ୍ଡି ଫବାଇଲ ପର ଦଶେ ନାଲୁଣାର ରେ । ୨ । ସୁରତ ଅନ୍ତରେ
ଲଜ୍ଜ ଥିଲ ଯାହା ସକଳେ ନାହିଁ ଭ ହୋଇ ରେ । ଭାମ ନୃପତି
ଧଣ୍ଡୀଳ ନୂଆ ଜଲ ଏତେ ସାହସ ତାହାର ରେ । ୩ । ଶ୍ରୀ ଘଲକେ
ଷଣ୍ଡ ହିତ ନୃପମଣି ଭାଷନ୍ତି ଏ ଲପେ ଗିଲରେ । ଜବେ ଲଷ୍ଟିରଭ
ନାଗରବରକୁ ଲୁଲୁ ଦେତେ ଦରଦଲରେ । ୪ ।

ପ୍ରାଣ ବକ୍ଷୂରେ । ତୋବଳଡ ଅମ୍ବୁଜ-ଅଧରୁ ବଶ ମଧୁ । ଯଦ ।
ଜମ୍ବୁକର୍ଣ୍ଣି ଜମ୍ବୁଳବ ଗୋଷ୍ଠୀ । ଧମ୍ମ ଭଇ ନୂରଙ୍ଗଭୁଷ୍ଣୀ । ଦେଇଁ
ଦୋଷ ମୋର ଦେଖି ଭର । ହେଲେ ବଷ୍ଟାଭ ଯା ଦେଲୁ ମଦନ-
ଶ୍ରେଷ୍ଠରେ । ୧ । କଷ୍ଟମୂଳେ ସ୍ଥଳ ଦ୍ୟତ୍ରେ ଜଣ୍ଣ । ଭୁ ଯେ ବୋଲୁ
ଥାଉ ରଣ ଭୁଣ । ଜେଣୁ କ୍ଷେତ୍ରେ ଦୂରଥାଇ ମୁଣ । ବାହୁ ମୃଣାଳକୁ
ଅଣି ମୋ ଗଳାରେ ବାନ୍ଧୁ । ୨ । ଭଳେ ମାଇଥାଉ ଓପଭେଟବେ-
ଭେ । ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭେଲେବେଲେ । କେଢ଼ ଘୋଷି ଦେଇଥାଉ
ଗ୍ରୀଳେ । ଦୁଇ ଜାନୁକୁ ଜାନୁରେ ଭେଳ୍ଡେ ଜୀବେ ଛନ୍ଦ । ୩ ।
କଳାହାଣ୍ଡି ମଣ୍ଡଳ ବଳେଶ । ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଦେବ ଗ୍ରାସ । ଶୁଣି ଅ-
ଙ୍ଗଳା ହୋଇଁ ପରତୋଷ । ଛେବ ସୀତୁବାର ବଲ୍ଲୀ ଲୟନ ଇନ୍ଦୁତେ
। ୪ ।

ସ୍ୱଗ ।

ଗ୍ଧ ଥିବ ଭଞ୍ଜ ବଳପଳବା । ବାଲେ ହେଲେ ଶୁଦ୍ଧ ଅପର୍ଣ୍ଣଭଡା ।
ବର ଗୋଦାବରୀଜବଟେ ବସା । ବାଲେବେଁ ନ ଯିବ ଯେବେଡ଼ି
ତୃଷା । ତାହାକୁ ଅଉନା । କପାଳରେ ଷିନା ଭଇ ଲାଉବା । ୧ ।
ଲେଥ ନୃପରେ ଥିବା ହୀରାମଣି । ପଥରରୁ ଲଣା ହୋଇଲେ ଧୁଣି ।
ବଢେ ମାଙ୍କର ଥାଉଁ ଯଦୁନାଥ । ଜନମିବ ଯେବେ ଯାତକବୁଦ୍ଧି ।
ତାହାକୁ ଅଉନା । କପାଳରେ ସିନା ଭଇ ଭାଉବା । ୨ । ପିତ୍ତ ଥିବ ଯା
ମାନଙ୍କ ଶାଭୀବ । ସୁପଳ ଅଙ୍ଗ ଦଣିବ ନୂଳବ । ବଇବଜନ ମାଳା
ଥାଇଁ ଦବେ । ଧର ନେବେ ଯେବେ ଯମଦୂତଭବେ । ତାହାକୁ ଅଉ-
ନା । କପାଳରେ । ୩ । ଦୂର ହୋଇବାକୁ ଦୂରଭରୁହ । ଗଙ୍ଗା ପ୍ରବା-
ହେ ବଳ ଅବଗାହ । ଜନ୍ମ ନବାସ କରିଥିବ କାଶୀ । ଅସି ଭାସି

ଦେଲେ ପାତକଙ୍ଗି । ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପିବା । ୫ । ଜାଇବା ଯାଇଁ ଜାଇ-
ବା ପୀୟୂଷ । ପରଶଂକେ ଯେବେ ହୋଇବ ହିତ । ଭୁଜଙ୍ଗ ସେବେ
ପାଳିଛନ୍ତି ରଙ୍ଗ । ତଟସ୍ଥ ଯେବେ କେବ ଭୁଜଙ୍ଗ । ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପି-
ବା । ୬ । ପଞ୍ଚୁରିମଣ୍ଡଳ ଫଳ ଖାଇବା । ଯତ୍ନ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ମସ୍ତକ-
ଛବା । କପିତ୍ଥ ଫଳରେ ଭବାଳଙ୍କା । ଅଶୁଭ ବାହ୍ନିକେ ଲକ୍ଷ୍ମ
ଦେବତା । ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପିବା । ୭ । ସିନ୍ଧୁରେ ପଡ଼ି ନ ଭଣ୍ଡବ ପାଇ ।
ଆସ୍ତିକ୍ୟମୋକ୍ଷରେ ହେଲେ ଦପଦ । ମାତବା ମୁକୁଳ ନିର୍ମଳ ଗୃହି ।
ପ୍ରଭଞ୍ଜନ ଯେବେ ଛଡ଼ିବ ନାହିଁ । ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପିବା । ୮ । ଜାଣି ଦେବ-
ବ ବଦ୍ୟା ଭକ୍ତସାରଙ୍କୁ । ମୂର୍ଖ ବୋଲାଇଲେ ଅଶରଣଙ୍କୁ । ପରସ୍ପ-
ର୍ଶପଙ୍କ କରଣ ସ୍ମରୁ । ପଳାଇବା ଯେବେ ଅରଅଗରୁ । ତାହାଙ୍କୁ । ୯ ।
ଜଣେ ଶ୍ରୀ ଘୋଟ ଦମ୍ଭ ମହେଶ୍ୱର । ଯୋଗୀ ନମିତ୍ତେ ବନ୍ଧୁ ଅଳକା-
ଳ । ଦନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଗ୍ରୀବ ନ ଦଶିବ । ପିଶାଚରୂପ ଯେବେ ଅଣ୍ଟିବ ।
ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପିବା । ୧୦ ।

---:o:---

ଏ ଯୋଗକର ଦେଖିଲେରେ ଜଗନ୍ନାଥସ୍ୱାମୀ ବାଲ୍ୟ । ପାଇ ଥାନ୍ତି
ସେବେ ଉତ୍ତରଦଣ୍ଡଙ୍କ ଜଳଥାନ୍ତି ଗଳାମାଳା । ଯଦ । ଜରେ
କର ଛଡ଼ ଉଗ୍ର ହୋଇଥିଲେ ପୁରପ୍ରାଣଗଣରେ ଅଧି । ଶ୍ରୁଷି ବାସ
ଭୁଚମ୍ପକ ବଣ୍ଡ ଥିଲ ଗାଲ ପ୍ରେମଜଳେ ଭିଜି । ୧ । ଭଳକ ଦର୍ପଣ
ଲକ୍ଷାଣିକି ଯାଇ ଦଣ୍ଡ ଥିଲେ ତାର ମୁହଁ । ଲହଁଙ୍କ ମାଦଳେ ସମ୍ପୁ ବାଲ୍ୟ
ମୋର ସଞ୍ଚିତ ଦୁର୍ଭ ଶୁନ୍ । ୨ । ଅଳସ୍ତି ଅନ୍ତରେ ଦେଖାଇ ଦଅଲ୍ଲେ
ତ୍ରିପୁରନା ଦୃଷ୍ଟ କେତି । ଅଳସ ଶୁନାଇଁ ମୋରେ ପ୍ରାଣଯୋଗ୍ୟ
ପରଙ୍କୁ ଗଣ ଧୁଣି । ୩ । ଅଳକ ଯାହାଙ୍କୁ ବୋଲେ ଭ୍ରମଦନ୍ତ ଯାହା

ଉଦରେ ପଡ଼ିଲି । ଏବେ ମୋ କପାଳେ ଲେଖି ଥିଲ କହି ଏତେ ଯନ୍ତ୍ର
ଲେଖ ବୋଲି । ୪ ।

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବସନ୍ତୀ

ଜାନୁନାମ୍ବୁ ତୋଳିବା ବଦେଶୀ ରେ । ଗଦକାପି । ଘଟ । କାର-
ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଗାଳି କରୁ ଥିଲୁ । ହାରି ପର ନେଲୁ ଯାଉଛୁ ଉଦ୍ଧାର ।
ଦାରୁଣ ଗଣ୍ଡ କାରଣ କଷ୍ଟ ଏହୁ । ଛାଇ ଦେଖାଲୁ ତୁ ଲୁଚିଲେ । ୧ ।
ଇନ୍ଦୁବଦନୀ ମୋ ପଦ୍ମନବସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ମନ୍ଦରଦ୍ରୁଭଜା ଚନ୍ଦ୍ରକଳା କାନ୍ତି ।
କଳାଲଗଣ୍ଡରେ ଦେଖି କରି ଭ୍ରାନ୍ତି । ସୁନ୍ଦରୀ ଏ ଗଣ୍ଡ ଦିଶି ଲେ । ୨ ।
ଦରପଣମୂର୍ତ୍ତି ଅଲସନ ହୃଥ । ହରଷରେ ଗଣ୍ଡଲୀଳରୁ ନା ଦେଖି
ବଉଳଣି ଦରଦାସେ ଦସ୍ତା ବନ୍ଧ । ଶୁଭସ୍ତ ବଭଳ ଲକ୍ଷି ଦରେ । ୩ ।
ଅଳକଦାଗ୍ରିଲ ଅନୁ ନ ଦଶୁଲ । ଅଜନ ଚୈତକ ଚେ ଅବା ଚନ୍ଦ୍ର-
ହଉ । ମାନ ଓମୋ ରଜନ ଘାନନେ ଅଧର । ଯାନରୁ ଦାଅ ତୁ ଲକ୍ଷି
ଲେ । ୪ । ଥିବ ଯାତଣେ ସେବ ଧନ ଅନୁତ୍ତ୍ରବେ । ଯିବ ନାହିଁ କାହିଁ
ଥିବାର ଜାଣେ । କଦ କାଶ୍ଚଉଥି ଦାସ ବୋଲେ ବୋଲେ । ଲଜ୍ଜା
ଗଙ୍ଗାରେ ଲୁଚିଲେ । ୫ ।

—∘○∘—

ସୁନ ଲୁଳ୍ଲ ।

ଜାଣି କି ସ୍ୱଳ ରେ ଜଗ୍ନଶ ହୃଦସ୍ଥ ବୋଲି । ଘୋ ବଡଳ ଘର
ଭୟ ପ୍ରାଣନିଧି ସାହା ହରମେ ପଡ଼ିଲି ଦେ । ଘଦ । ସ୍ତ୍ରୀସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦଉ-
ଳେ ଲ୍ଲକ୍ତି ଲ୍ଲେଯମାନେ କାଟ ଜୋନ୍ତ୍ର ହଦଣୀଗୀ । ଜିବନ୍ତ୍ର କଳନ
ପୀୟୂଷ ସମାନ ହୃଦସ୍ଥେ ଥାଏ କରୁଥା । ୧ । ପ୍ରୀତି କରିବାରେ ଚେ-
ତକ ଦଳ ପାଇଲ ସ୍ୱର୍ଗ ସମ୍ପତ୍ତି ଲଭିଲ । ଏଣିକି ଏ ଥଇ ଛାଡ଼ିବେ

ପଥର ପଡ଼ିଲା ବୋଲି ଜାଣିଲି । ୨ । ପୁରପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ପଡ଼େ ତୁଷ୍ଟ-
ଚକ୍ଷାଇ ସୁରଭି ନ ଜାଣୁ ବୋଲି । ମାରମାରିଣଙ୍କର ଏହା ଭିନ୍ନ ଖୁଲ
ବୋଲିଲେ ନବଛଇଲି । ୩ । ଖାଜନ ମାହାନ୍ତି ବୋଲେ ଭୁଜନଙ୍ଗ
ଯାହା ଭିଲିମେ ପଡ଼ିଲି । ଏହା ମୋ କପାଳେ ଲେଖି ଥିଲା କହି
ଏଲେଷର ହେବ ବୋଲି । ୪ ।

ସ୍ୱଗ କେଦାର ଗୌଡ଼ା ।

ଏ ଘନ ଦନ ଖଣିରେ ଶୁଣିଁ । ବଞ୍ଚକ କେତେକ ଦମ୍ଭ ବୋଲେ
କାହିଁ ନାହା । ପଦ । ଛାଞ୍ଚିଇ ଛାଂଜାମବୁଚ । ହିଙ୍ଗୋଖି ଝିଙ୍ଗୋଭିକୁଚ ।
ଶାମ୍ବୁଭାକ ଦନ୍ତୁକ । କାର ଭୁବନ । ଏବେଁ ବମ୍ଭୋନିଦ୍ଦମକ ।
ବଟେକି ଉଷଲା ଚମକ । ମିଥିଛୁ କାମଦମଢ । ଜାବ ଗାକୁଳ । ପଡ଼ି ।
ନୁଦ୍ଦିଳ ବନ ଦେଖି । ମୂର୍ଚ୍ଛା କାମ୍ଭୁଳ ଭଙ୍ଗି । ମୁଁ ଦାଳ ହେଲ ସଖି ।
ହୁଦ୍ଧି ନ ଦରଷେ ଅହା । ୧ । କାହ୍ନୁକ ରେଳ କରମ୍ଭ । ଲଲ୍ଲୁଲି ଅଙ୍ଗେ
ଭାହୁ । ଖର ବନ୍ଧୁଛୁ ସ୍ୱରହୁ । କେତେକ ସହୁକ । କହ କହ ପ୍ରଭାକାର ।
ଶିଙ୍ଗେ ଦରଙ୍କ କକାଳ । ବଧଇ କୃଷ୍ଣ ଅବାର । ବେଟେଣ ଶୁହିଁବ । ପଡ଼ି ।
କଲିକା ପଡ଼ନାଇ । ଭଲକା କୋଟେହ ଘୋର । ଦଇକାମିନୀ ବର ।
କାମେ ହୁଣ୍ଡାକା । ୨ । ଘମ୍ବଦଗଣ୍ଠା ଲେଚ୍ଚଡ । ଦୁର୍ଲଭ ଦେଖ ଘାଲ-
କ । ବକ୍ଷଲକୋଲେ ମଙ୍କିବ । ହୁହୁ କରଦ । ସରେନ୍ଦ ଦୁଖ ମୁଖ୍ଡ ।
କାରୁଣ ବାଲ ବଞ୍ଚକ । ପ୍ରିୟୁରେ ସ୍ନେହ ଭଣଡ । ମୁର ଦହୁବ । ପଡ଼ି ।
ଶାରକ ପାନଜାଲ । ବରଷୁ ଅଶ୍ରୁ ଜଳ । ମୋର ଜୀବ ଅକୁଳ । ଭଲ-
ଲ୍ଲିକ ଭଭକାହା । ୩ । ପଡ଼ିଛୁ କାମମୂର୍ଚ୍ଛରେ । କେ ଦୁଃଖୀ ମୋହ-
ଭୁଷଣରେ । ସଜନି ଏଥିଁ ଶରେ । ହେଲି ଅବଶ । ହେଲେ ମୋ ଭାଲ୍ଲ
ଲଲିମ । କଲେ ଭୋ ଏଡ଼େ କାଲମ । ଦେଲେ ସେ ମୋହନ କାଲମ ।

ଦଶା ଅବଶ । ଘଡ଼ । ଖଞ୍ଜନ ଉଡ଼ ଗୁମ୍ଫି । ବ୍ରଜନ ଶୁଭ ଭଙ୍ଗି । ନୂତନ ଭଲନ୍ଦଣୀ । ସେତ ନ ଜାଣେ ଏହା ।୭। ଏ ଘନ ଦଳ ହସିଲେ ମୁର୍ଚ୍ଛା

ସ୍ୱପ୍ନ ।

ପ୍ରାଣ ସଜନୀ ଯଶୋଧା ନନ୍ଦନ ଚେତି ନ ଥିବ ଘନରଞ୍ଜନା । ଘଡ଼ । ଦେଖି ଭବ ଜାଳକା, ଅହୀ ବାଜଦା, କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିବ ଏକା । ଘଡ଼ । ଝୁର ଝୁର ହରଷା ଦେଖି ଏ ରସାବୃତା ଏବାମୋ କୋଳ ଅଣା । ଏହିକାଳେ କ ଦଶା ହେଲା ଶୀର୍ଣ୍ଣଦୃଷ୍ଟା କ ହତୁଥିବ କବୁ ଶ ଦୃଷ୍ଟି କାଳେ । ୧ । ମୋ ହୃଦୟ ଉମାଡ, ଫେଣୀ ଉମାଳ । ଦେଖନ୍ତେ ଏସ-ଭମାଳ । ଘଡ଼ । ଏ ମନ୍ଦ ଝଞ୍ଜାନଳ । ଲାଗନ୍ତେ ଜାଣ୍ଡିକୁଳ । ମଦନେ କ ଅକୁଳ । ହେବେ ଯିବା ଦୁକୂଳ । ଗଜମଣି ସଜଳ । ଗଡ଼ୁଥିବ କମଳ ଜାତବୋଲି ନୟନୁ ଅହା ରହିବାରେ ।୨। ଭଣ୍ଡଲରେ ଉଷ୍ଣଲା, ତନ୍ନକ ଘୁଞ୍ଚି, ଅହା ମୋ ସ୍ନେହୀ । ତମକୁ ଥିବ ସେ ସେହ । ଘଡ଼ । ଏ ଶଳ ଘନ ଘତ । ଦେଖ ଜାନ୍ତବ ରଡ଼ । ଶୁଣି ଲକୁରେ ପୀଡ । ଆଲ ପଦକୁ ଏଡ଼ । ଅଭଘାଏ ବେଢ଼ି । ଥିବେ ନଣି ବାସରେ, ଅହା ରହିବାରେ ।୩। କଲ-ରେ ଭରବ ଧସ୍ତ, ତମ୍ଭା ଅସ୍ଥସ୍ତ, କହୁଥିବ ଘଗ ଧୀସ୍ତ । ଘଡ଼ । ଶ୍ରୀ ବଭଞ୍ଜ ସୁନନ୍ଦ । ବୃଜଚନ୍ଦ୍ର ନରେନ୍ଦ୍ର । ଅନଙ୍ଗ ବୋଲେ ଇନ୍ଦ୍ର । ହେବ ଉଦ୍ଦେଶ-ହୃନ । ମଞ୍ଚରେ ସେ ମୁ ଭୁଜ ଦର୍ଶିଲେ ଫୂର୍ତ୍ତିଜନ୍ୟ ଚୁମ୍ବିବାଦେବେ ମୋତେ ଅହା ରହିବାରେ । ୪ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ।

ସମ୍ଭୋଗ ସ୍ୱପନେ ଦେବେ ଦେଖିଲି ମୁଁ ତୋତେ । ତୁଟିଲ ସସ୍ତେହ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲି ସଉଛେ । ଘଡ଼ । ଭେଳମୁ ଜୋଳେ ବସିଛୁ । ଘଡ଼େ ଶତୁ

ଦେଖାଉଛ । ଯେତେଣେ କଥା କହୁଛ । ସେହି କାଳରେ । ଚୋଳ-
କର ଡଗ ମେଳ । ଯାଉଁ ନବନି ଦୋଳା । ଦୋଳା ଲଗିଥିଲେ ବାଲା
ଢଳନ୍ତିରେ । ୧ । ଅଙ୍ଗେ ଲଗେଇଛି ଖଡ଼ଗ । [illegible] ପାର୍ଶ୍ୱ ବୋଲି ଧନ ।
[illegible] କହିଁ [illegible] । ତେଡ଼ଣି ଘୂରିଲୁରେ । ଦର ସୁନ୍ଦର ନସ୍ତରେ
ଧୀର ଅପାର ଲାଗିଲେ । ଚୋରି ପଛେ ଅଲଙ୍କାରେ ରଖିଲୁରେ ।୨।
ମନ୍ଦମନ୍ଦ ଯାଉଛ । ଦେବଦେବ ରୁ କ ଗଣିଲୁ । ଜଳ ହେଲା ନ
ଛାଡ଼ିଲୁରେ । ସୁନ୍ଦରାଙ୍ଗୀରେ ଯା ଲେଡ଼ା । ଯୁଗଳି ଭନୁ ନାଶା ଘୁଡ଼ା ।
[illegible] ଲୋଚଣିଲିଡ଼ା । ଫୁଲଶରଟେ । ୩ । ଲେଖା [illegible] ପଦ୍ମ ।
[illegible] ଲାଗିଲା ମୋର । ଉତ୍ତମ ହାଧ ସୁଲଣି କର ବିବାଦ । ଭର
ଭଲ୍ ଭଲ ଦେଖ । ଅନ୍ତରମ ଲଫ ଭାବ । ଅଟେ ଲମ୍ପିଶ୍ୱର
ନାଥ । ସ୍ଥଳଲା ଭକ ୮ । ମନ୍ତ୍ର ଭୁ ଚାଲୁ ଅନ୍ତର । ଚାହାଁ ନବନେ
ଅନ୍ତର । ବାହୁ ଅକ [illegible] ମୋଭ । ଲୋଚନ ସେସ୍ନେ ।
ଶ୍ରୀଜୀମହାପ୍ରଭୁ ଭଣି । ଶୁଣି ରାଧା ସ୍ତୁତିବାଣୀ । ପଦ୍ମମୁଖେ ମୃଦୁ ହାସି ।
ବୃଷିତେ ଲାଜେ । ୫ ।

ପ୍ରଭୁ ମୋହନ କେଦାର ।

ତ ଲାଗି ଭଲ୍ ଫିରଇ । କେ ଜାଣିଥିଲା ଦେଖି ଏହା । ବ୍ରଜରେ
ରହିକ କପଟ । ଦେଖରେଭ କାହିଁ ଯାଉ । ପଦ ।

ସ୍ତ୍ରୀଭଜ ଭଦେଖଦିର । ଭରଭଜେ ସଖୀ ଶିମାର । ଭଉଛ ବୋଲିଲୁ
ଚୋର । ଅଇଭର ସଖି ଏହା । ୧ । କାହିଁମେ ଭେଣୀ ଦେଖି । କାହିଁମେ
ମୁଁ ଥିଲ ବଶ । ଭରମେ ପଡ଼ିଲ ଅଯି । ଭଉଲା ମୋ ଥିବ ଏହା ।୨।
ତୁଲଭଲ ଚୋରୁ ମଭ । ମରଭ ମୁଁ ଏବେ ମଭ । କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାମୀ
ଯିଉଭ । ମୋ ଭଉମେ ଭୁଲା ଏହା । ୩ । ଭରଦାରି ସରିଗଲା ।

ମରିବାର ଭଲ ଗଢ଼ । ସହିବାର ନ ବିପତ୍ତି । ଡରିବାକୁ ନାହିଁ ସାହା ।୪ ଲୋଡ଼ି ଯେବେ ସର୍ଖୀ କହୁ । ତୋଷ ମନ କହୁ ସହୁ । ଲେସ ମଧୁରକୁ ନାହିଁ ପିଉଛ ନିଃଶମ ସୁଧା । ୫ । ଦୀନବନ୍ଧୁ ଗ୍ରଜ ଭଣି । ମୀନବର-ନେତ୍ରୀ ଶୁଣି । ଚନ୍ଦ୍ରେ କହିଲେ ସେ ପୁଣି । ସୁନବନୀରବଦେହା । ୬ ।

ରାଗ ।

ରମଣୀ ଭଜନ । ଦେବ ସ୍ୱୟମ୍ଭ ବିଭୁ ଦୟସି ମୋକର ଧରି ପାଇଲୁ ଲକ୍ଷଣ ଟେର । ପଦ ।

ଶିଖରୀ ଶିଖରେ ଶିଖୀରବାଦର୍ଶେ ହେଉଥିବ ଘନ ଘନ । ଚାତ୍ରିଣି ମୋଦିନୀ ମୋଦେ ପଡୁଥିବ ପରି ସେ ଜୀବଜୀବନ । ୧ । ଶିଖର-ଚାତ୍ର ମାଇ କାହାର ଉପୁ ବନ୍ତ ପଲଙ୍କ ଟେଙ୍କଣ । କାମ ଛାଡ଼ ଜ୍ୟୋସ୍ତ୍ନ-ମୁକୁଟ ଧାରଣ ଯଦେ ଲୋଡୁଥିବ ଧନ । ୨ । ଦଉ ଦରବାଣୀ ଶୁଣି ଅମୁଲାକ୍ଷୀ ହେଉଥିବ ଛନ ଛନ । ପଞ୍ଚଶର ପଭ ପଦର ଅଲଉ ବନ୍ଧୁ-ଥିବ ପଞ୍ଚବାଣ । ୩ । ନବୀନ ରମଣୀ ପ୍ରାଣକୁ ମୁରୁଛି ଏ କାଳ ସ୍ୱଜ ଲୁଣିଣ । କରଣ ଦଇ ଶରଣ ମାଗୁଅଛ୍ଛ ଧ୍ୱନି ଏ ବଦେଶୀପଣ । ୪ ।

—୦॰୍॰୦—

ରାଗ ।

ଏମନ୍ତ ଧରି ସ୍ମରତାଙ୍କେ ଯିବକ । କଇବ ପ୍ରଭୁକୂଳ ନୋହିବକ । ପଦ । ଅଞ୍ଜୀଲ୍ଲ ବକଣ ଲେନେ । ଜାନୁଇହୁ ସଂହାସନେ । ବାଲାମଣି ଥରେ ନ ଉସିବକା । ୧ । କସ୍ତୁରିଉ ଏହୁ ପଉ । ଲାଗୁଥିବ ସେ ଲଶୋଷି । ତମ୍ଭ ଆଲିଙ୍ଗନେ ନ ଭଶିବକ । ୨ । ଏବେ ସିନା ପଞ୍ଚବାଣ । କରୁଅଛି ଏ-ବେ ଟାଣ । ତା ବଡ଼ପଣ ଅଉ ରହିବକ । ୩ । ସ୍ୱଜସ୍ୱଜେଶ୍ୱର ଦେବ । ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଶନ୍ଧୁ ଥିବ । ସେହି ମୋକରଙ୍କେ ନୋହିବକ । ୪ ।

—୦॰୍॰୦—

କରେ କଣ୍ଠାଲକୁ । ଲୁଣ୍ଠି ଦେଲଣି ବେଣୁ ସରକୁ । ଲଟି ବସ ନା ମୋ-
ଠାରେ ମୋହନ ଜନଦଲୁରେ । ୪ । ଦାସଠାରେ ଦଇବାର ମାନ ।
ଘୃଣ ଅଛୁକ ତୋ ମନେ ଘେନ । ହାସ କର କୃଷ୍ଣ ବେଶମାନ ।
ଭସବତୀ କୀର୍ତ୍ତି ଖ୍ୟାତି କରୁଅ ଯିଭତରେ । ୫ । ଦ୍ୱିଜରାଜମଣି ଭସେ
ଭଣି । ସବଳୟ ନାସ୍ତିବର ଶୁଣି । ଅବରସେ ଭଣନ୍ତି ଗୁହାଣି ।
ଲୁବପରେ ଧଆଇଲା ଇନ୍ଦ୍ରଭୂଜକରେ । ୬ । ପ୍ରାଣ ପ୍ରୀତିରେ । ୬ ।

ରାଗ ଅଁଧାରଭଣୁକ୍ଲ ।

କରମକୁ ମୋର । କନକ ବଳଗଲା କ ପଥର । ପଦ ।
କରକଣ ନବନୀତ ହୋଇଲା । କପିଲାଦାନେ କଲୁଷ ଜନ୍ମିଲା ।
କଉଲୁମ୍ବିନା ସହାୟ ଥିଲା । କୋପେ ମନସିଜ ବ୍ୟାକୁଳ କଲା । ୧ ।
କୁସୁମକାର୍ମୁକ-ପର ଅର୍ଜନ । କଉଥିବା ଜନ ନ ପାଏ ଅନ୍ନ । କଳ୍ପ-
ତରୁ ତଲେ କଉ ସଦନ । କଉବା ଫଳନ୍ତ ନୋହିଲା ପୂର୍ଣ୍ଣି । ୨ ।
କଂସ ଅସୁର କ କଉ ଶରଣ । କୃତାନ୍ତଦଣ୍ଡକୁ ହେଲ କାରଣ ।
କିଉ ନଉକା ବର ଅନ୍ୱେଷଣ । କାଳନୀରେ ବୁଡ ଯାଉଛ ପ୍ରାଣ । ୩ ।
କନମିଶା ସଇ ଅଶନ୍ କାତ । କସ୍ତୁରିଅଛ ଯେ କଣ୍ଟୁଭଦତ । କଳା-
କଉମୁଖୀ ଅଙ୍କରେ ସ୍ଥିତ । କଉଥିଲ କାମ ନେଲା ଜୀବତ । ୪ ।
କଉ ଅବଗାହ ଜାହ୍ନବୀରେ । କଣ୍ଠ ନାଶ ଯାଉଅଛ ତୃଷାରେ ।।
କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ ଥାଇ ଅଙ୍ଗରେ । କନ୍ଥିନ୍ତ ଝର ସମ ବ୍ୟଥା କରେ । ୫ ।
କର କଳଭେ ଥିଲା ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି । କ୍ଳେଶ ମାତ୍ର ଚେବେ ନ ଗଲା ପୁଣି ।
କହ କର୍ଣ୍ଣପ୍ରିୟ ମଧୁର ବାଣୀ । କ କଲେ ଲଡ଼ୁକେଶ ନରମଣି । ୬ ।

ରାଗ ।

ରେସଙ୍ଗୀତ ଅଳା ଅଳା ଏ କାହାଳଲା । ଜଳଷ୍ଟରେ ରଭଯଭ-
ସଙ୍ଗେ ମାଭ ବାଉ ବାଜ ବଜାଇଛ ବାନା । ପଦ ।

ଇଙ୍ଗିତ ମାଧୁରୀ ଜଣା ହେଲା ପର ନୟନ ଯୁଗଳ ଢାଳ ଢାଳ । ନସ୍ୱର ହୃଦକୁ ଉଚ୍ଛ୍ୱାଇ ଜରଜୁ ଅଳପୁଷ୍ପେ ମାରେ ତାଳ ରେ । ୧ । ତା ଦେହ ଜଗତ ଜଣା ସଙ୍କଳ୍ପିତ ଜମ୍ବୁକଲୁ ଛନ୍ଦ ବଳ । ରହିଥିବ ସ୍ତନ ବସନେ ଅଚ୍ଛନ୍ନ କଉଅଞ୍ଚ ନବବାଳୀ ରେ । ୨ । ପ୍ରେମାଳୀ ପ୍ରବଳ ନୋହିଚ୍ଛ ଝିବଲୀ ବୋଲ ହେ ପାରିବ କଳ । ଏହା ବଳେ ବଳ ମନୋଭବେ ଚଳ ଯୁବାମୂଳ ଦେବ ଝାଳରେ । ଦଶନ ବସନ ଅହା କ ପ୍ରସନ୍ନ ଦଶନ୍ତ ଅଳକଲୁଲ । ଦ୍ୱିଦନ୍ତ ଗମନ ଜଣା ଅଭିମାନ ଲକ୍ଷିଲଣି ହୁଦେ ପାଳରେ । ୪ । ଧର୍ମକୋଷଧର୍ମବାସବଙ୍କ ହାସଲରେ ମନ୍ତ୍ରିତ ଦଳ । ଜଣ ହଉଅର ମଧ୍ୟ ହାସ ଧର ଗଲା ଚରଣଲୁ ଥିଳରେ । ସଙ୍ଗାତ । ୫ ।

ରାଗ କାମୋଦୀ ।

କହରୁ ଯାଇଁ କଂସାରିଭଜ ଗୋ । କଉଳ ଦଶପାନ ଏଭଳ ଗୋ । ପଦ ।

କ୍ଲେଶ ଅନେକ ପାଇ, ଅରଜ ଥିଲି ସହି, ସେ ନବକିଶୋରଙ୍କ ପ୍ରୀତିକ ଗୋ । କେଉଁ ଲଷିକାବଇ, ସହି ନ ପାଇ ମାରି-ଆଶୁଗେ-ଦେଲା ଯେତେ ସ୍ତୁତିକ ଗୋ । ୧ । ଲଜ ଭୟ ଅଜାଡ, ନଳନ-ଯାବେ ପଡ଼ି, ସମ୍ବାଦ ଥିଲି ଶରୀବୁଭିକ ଗୋ । ମନ କପାଳ ମୋର, ଇଣ୍ଡି ନ ଥିଲି ଘୋର, ନନନନ୍ଦନ ସ୍ନେହବୁଭିତ ଗୋ । ୨ । ଲଟିଲାଙ୍କ ତର୍ଜନ, ସହି କଇ ମଦନ-ମୋହନ ପ୍ରେମଦଳେ ମଭିକ ଗୋ । ଦେଇଥିଲି ମୁଁ ଯାଇ, ପ୍ରାଣ ଭୁଲେ ହଜାଇ, ନେଉଛି ରଭିପଭି ଲାଭିକ ଗୋ । ୩ । ଜଣାଥିଲେ ଏପରି, ଛାଡ଼ନ୍ତି ମୁଁ ଦପର, ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେବା ସଙ୍ଗବୁଭିକ ଗୋ । ଧର୍ମକୋଟି କପଟ ନୀକାଧିପ ପ୍ରକଟ, ହରଷ କଲେ ଅଜ ସ୍ତୁଭିକ ଗୋ । ୪ ।

ରାଗ ଚୋଡ଼ୀପରଜ ।

ରେ ସଙ୍ଗାତ । ନେତ୍ରାନ୍ତେ ଅନାଇଁ ହସୁ । ନାହିଁ ନାହିଁ କରୁ ନାଗରପ୍ରମଧା ଅସି ଅଙ୍କପରେ ବସୁ । ପଦ ।

ଅରେ କରୀବରଗମନା ଅପାର ରତିବଳଘରେ ବାଇ । ହୋଇ ଗଲ ସହ ଥରେ କର ସହ ବୋଲେ ଉରଜ ମହାଇ । ୧ । ଚତୁଷ୍ଟ-ଙ୍କ ହସ୍ତ ହୋଇ ଅଳଚୋସ୍ତ ହୃଦୟେ ହରଷ ଥୋଇ । ମୋ ଗଣ୍ଡରେ ଚୁମ୍ବ ଦେଇ ପକ୍ୱବିମ୍ବ ଅଧରୁ ସଲକ୍ଷ ହୋଇ । ୨ । ଚଳାବଙ୍ଗୀ ଗ୍ରୀବ-ସଙ୍ଗରେ ମାଳ ମଣ୍ଡିକ ଫୁଲାଇ ଦେଇ । ହୃଦୟରୁ ହାର କର ଦେଇ ଦୂର ଉରେ ଉରଜ ବଜାଇ । ୩ । କଳାଦରମୁଖୀ ଅନୁରାଗ ରଙ୍ଗି ଭ୍ରୂରୁ କେତେ ଖେଳାଇ । ଅଳପବୟସୀ ଚଳପ କର ମୋ ଛାତିରେ ପହୁଡ଼ି ଥାଇ । ୪ । ଏ ରସ ପଦାର୍ଥ ପାଇ ବୈଦ୍ୟନାଥ ପରମ ତୋଷ ଲଭଇ । ଜଗତମୋହନା ଜାଣିବାରୁ ସିନା କଉତୁକମନା ହେଇ ।୫।

———

ରାଗ

ପ୍ରିୟେ ଚ କଲେ ୪ ଘଡିରେ । ସୁରୁଷାସ୍ମିତରେ ମାଡରେ । ପ୍ରକଟି ରସନା ରସାଇ ନ ଦେଲ ଆନନ୍ଦରସେ ଥାଇ ମାଡ ରେ । ପଦ ।

ପଦ୍ମମୁଖୁଁ ଟାଳି ଶଶି । ପ୍ରସନ୍ନେ ଏମନ୍ତ ଦଶି । ପଞ୍ଚଦଶ ଶଶୀ କାମ-ସଞ୍ଜୀବନେ ସିଞ୍ଚୁଥିଲ ସୁଧାରାଶି ରେ । ୧ । ପୟୋଧରେ ଖେଳେ ହାସ । ପୁଣି ଗୁରୁ ଚଢେ ତୋଷ । ପ୍ରାଚୀ ଅଚଳେ ନୀଳା ଦୋଳ ଚଳିଲ ପରି ଏ ଅନେକ ଭାଷ ରେ । ୨ । ପ୍ରଲୋଟନ ନାସାମଣି । ପ୍ରକଟ ରବିକି ଜିଣି । ପୂଜନେ ରଚନ୍ତି ଚାଟୁଙ୍କ ଅଳଭ ଦୋହଲାଇ ପୁଣପୁଣି ରେ । ୩ । ପୃଷ୍ଠଦେଶେ ନାଚେ ବେଣୀ । ପଞ୍ଚଶର ରଣେ ଜିଣି । ପଞ୍ଚୀଷ ସାଧନା ଅଲମ୍ବ କର ମୋ ଦମ୍ଭ ପକାଉଛ ହାଣି ରେ ।୪।

ପ୍ରଦୀପ ସ୍ୱେକାଳେ ଥିଲା । ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋରଥ ହେଲା । ପୁଂସ-ବାଳା-
ଶୋଭା ଲୋଭୀ ଛପଇନ୍ଦ୍ର ଭଙ୍ଗ ଖାରୁ ପ୍ରକାଶିଲା ରେ । * ।

ରାଗ

ଦଶାଁ ମାନେ ବସିଛନ୍ତି ଲ୍ଲେ କୁନନ ସୁନା । କେ ଚୋଟେ ବୋଇଲା
ହୋଇ ବିମନା । ପଦ ।

ରମଣୀମଣିଙ୍କ ସ୍ୱଜା । ମାର ମଧ୍ୟମ ଉରଜା । ରସସିନ୍ଧୁ ମୁଖ ଇନ୍ଦୁ
ଚୈକ ନବୀନା । ୧ । ତରୁକ ଅଇସ୍ୱବଳ । ଦେଖି ତା ମୁକୁତାଦନ୍ତ ।
ଲୁଚଲୁନ୍ତେ ଭୂଷ ମୋତେ ସ୍ତୁଅ ସୁମନା ।୨। ପଣ ଚେଳ ଗଣ୍ଡଦେଶେ ।
ମାର ସିନ୍ଧୁ ଉଷ୍ଣଦେଶେ । ଆସ ଆସଅଙ୍କେ ବସ ମହାମଣ୍ଡନା ।୩। ରସ
ଜନେଚ୍ଛି ସରସେ । ଅପାଙ୍ଗ ତାର ଶର ସେ । ଦୃଷ୍ଟି କର ସୃଷ୍ଟି ଉସା-
ଇଲା ବରନା । ୪ । ବଂଶୀପାଣି ବୋଲେ ବାଣୀ । ସତ୍ୟବାଦୀ ଦାସ
ଭଣି । ସ୍ୱେହ୍ନବନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ କେ ଅଛ ତୋ ବନା । * ।

ରାଗ ।

କଷ୍ଟି କଷ୍ଟାଇଲାରେ ଘଷାଚନ୍ଦନବସା ଦଣ୍ଡୀ । ମୁ ଛଦ ସୁଛିବ ମୂନା
ମୋହନାର ଭୁ କ ଲୁହା ଗ୍ରୀବଖଣ୍ଡି । ପଦ ।

ଲୁଷ୍ଟମ ସମୟ ନ ଜାଣି ବସନ ବଶିରେ ହୋଇ କାତର । କୁଚ-
କୁମ୍ଭଯୁଗ ଜନବା ଉରଜେ ପକାଇ ଦେବାର କର । ୧ । ଆନ ଆକ-
ଟରେ ଥିବାର ନ ଜାଳ ନବୀନବାଳୀବ ଦନେ । ମାଗି ରଭ ଯିବାପଥ
ରେ ଉଗାଳ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ବଦନେ ।୨। ହେଉ ନାଶିସେସେ ଲାଜ
ପାଇ ଦେଶେ ପାର୍ଶ୍ୱ ଉଠିଯିବା ବେଳେ । ବଲଅଲ ଜବନଳନବା-
ସୀବ ବଧାଇବେବାକୁ ହୋଇଲେ । ଶମ୍ଭୁଦମ୍ଭନାଶ .ହୋଇବୀ ସ୍ୱବେଷ

ଦେଖି ରମ୍ଭୋରୁ ଅରମ୍ଭ । ସଖୀ ଥାଉ ସଙ୍ଗେ ଧୃଷ୍ଟଜନ ରଖି କଉବାରୁ ପଉରମ୍ଭ । ୪ । ଶ୍ରୀହରିଚନ୍ଦନ ଜୟଦେବ କହେ ଦନେ ସେ କନକ-ଗୋଷ୍ଠି । ମଙ୍ଗଳାଙ୍କୁ ସେବିଥିଲ୍ଲ ସୋନ ଛାଡ଼ି ଫଳୁ ପକାଇଲ ଧଗ୍ଟ । ୫ ।

ରାଗ ।

ଗଜଗତେ । ବହୁ ମତେ ବାମ ହେବାରୁ ଛାଡ଼ିଲରେ । ପଦ ।

ପରବାସେ ଆସି କଉ ବାସ । କରଭବ ନାହିଁ ଧନ ଯାଶ । କରଜଲ ଚୌପୁ-ଲସ ସ୍ତାର ମୁଣରେ ପଡ଼ିଲରେ । ୧ । କପଲ୍ଲୀରେ ରସି ହୋଇ ଭୋଳା । ଭ୍ରଲେ ଖୋସିଦେଇ ଧନ ଡୋଲା । ଘୁସିଯାଉ ଘୋରନଘି ଆହା କେରୁବି ହୃଡ଼ି-ଲରେ । ୨ । ଅଙ୍କେ ବସି କରୁ ଥାଉ ଲୀଳା । ପ୍ରୌଢବୟଲା ମୋ ପ୍ରେମ-ଶୀଳା । ଭ୍ରମିଯାଉ ଘୋର ନଦୀ ବସି ଘୋସି ସଡ଼ିଲରେ । ୩ । କଣ୍ଠପୁଳି ଧନ ଦେଉ ଚୁମ୍ବ । କରୁଥାଉ ଏତେ ପଉରମ୍ଭ । ଜାଣୁଜାଣୁ ପୁରନ୍ଦର ଶିଷ୍ଯଏଡ଼ି ମୁଁ ଅଇଲରେ । ୪ । ନଇପଦଙ୍କ ମୁକୁଟ ମଣି । ଶ୍ରୀବୀରକେଶରୀ ଦେବ ଭଣି । ଏ ଘୋର କାମବଢ଼ିଣ ଦୁଃଖ ସାଗରେ ଗ୍ରହିଲରେ । ୫ ।

ରାଗ ସାବେରୀ ।

କର କ୍ଷମାରେ । ଜଣା ନଥିଲା ମାଜଣାବେଲ ବୋଲ ମୋତେ । ଏକ କେଉଁ ପ୍ରଭବାସୀ କିବା ଦାସୀ । ଯେବେ କହୁଥାନ୍ତା ଧାଇଁ ଆସି । ଛାଡ଼ିନ ମାଳ ପଶିଥିଲେ ହାସି । ମାନ ମୋଠାରେ କରନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖମା-ରେ । ୧ । ବାଉପାଉଳ ନାହିଁ ସୁବେଶ । ବାଉମଧ୍ୟେ ଭୁ ଥିଲୁ କଲସି । ଶୃଙ୍ଗରକ୍ଷ୍ମ ମାନୁ ଗଲ୍ଲ ଦିଶି । ଭ୍ରମ ନଚମ୍ଭ ସ୍ତନଜଘନ ସୁସମା-ରେ । ୨ । ଭଡ଼ି ଭଦନେ ଦଶନାଙ୍କ । ଭଡ଼ି ସ୍ମଦାରୁ ହୋଇ ଚ-ଞ୍ଚଳ । କଲାପଦକୁ କଉ ପ୍ରବଳ । ପଲାଇଚ ମଣ୍ଡିଦେଲୁ ମଣ୍ଡପ-

ସୀମାରେ । ୩ । ଦାଉ ପାଇଲ ଦେଖିଲ ଏବେ । ଆଉ ଏପରି କରିବ କେବେ । ସ୍ୱାମିଦେବୁ ମୋତେ ପରୀକ୍ଷିବେ । କାଉଳାକ୍ଷି ପୀନସ୍ତନା ଅଳକଜାଲମାରେ । ୪ । ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ବାଣୀ । ହରଷରେ ସେ ବ୍ରଜରମଣୀ । ସୁରସରେ ନେଲେ ସେ ରଜନୀ । ବୋଲେ ବସୁଦୁର୍ଗ ବସୁଦିଗ୍ ସ୍ୱସୁମାରେ । ୫ ।

ରାଗ ।

ରାଧାକାନ୍ତ ରାଧାମୋହନ ଗୋବିନ୍ଦ ଲବେ ଦୟା ନାହିଁ କ । ଦୁଷ୍ଟ-ଶିକ୍ଷଣ ଗଣ୍ଡନେକ୍ଷଣ ରଞ୍ଜନାସ୍ୟ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ମୋକ୍ଷଣ ଯାମଳାର୍ଜ୍ଜୁନ ଭଞ୍ଜ-ନାନ୍ଦିତ ଶ୍ୟାମଘନ ଅଭିରାମ କୃଷ୍ଣକା । ୧ । ହେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ବ୍ରହ୍ମାଦି ବନ୍ଦନ ଏ ଜଗତ କାହିଁକ । ଚାରୁ କୌସ୍ତୁଭହାର ଶୋଭିତ ନାରଦାଦି ଜବାର ସେ ଧୃତହାର ମୁରଲୀଧାରୀ ଦୁଷ୍ଟ ଭଦ୍ରାର ହର ଦନୁଜାରି ରାମ ଅଳକ କାଳରୁ ତୁମ୍ଭ ସେବାହିନୁ ଅନେ ମୋର ଗୃହକ । ୨ । ରାଧା-କାନ୍ତ ରାଧାମୋହନ ଗୋବିନ୍ଦ ଲବେ ଦୟା ନାହିଁକି । ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଛାମୁରେ ରହ ନାମକୀର୍ତ୍ତନ କାମନା ଏହୁ ତାମରସ ପଦ ଧାମ ହେଉ ମତେ ବାମ ନୁହ କୋଟି କାମମୂର୍ତ୍ତି କି । ୩ । କଦମ୍ବ ରକ୍ତର୍ଲେ ତ୍ରିଭଙ୍ଗିର ଛନେ ଛିଡା ହୋଇ ବେଣୁ ବାଇକି । ରାସଭୂଷବକାଶ ସର୍ବ ଭଦାସ ଶୋଭନ ବାସ ବାଞ୍ଛିତବାସ ଦଅ ବ୍ରଜବାସୀଶ୍ୟାମା ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଦେବ ମହାରାଣୀ ରାଜାକୁ ନ ଗୃହିଁକି । ୪ ।

ରାଗ ଚଲ୍ଲାସି ନୃତ୍ୟା ପଞ୍ଚତାଳ ।

ଖିନ୍ନ ମଣ୍ଡଳୀ ମଲ୍ଲୀମଣି ବନ୍ଦୁ କେଉଁ ବରିଛି ପୁରୁଷ । କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକେ ଭାଗୁଣି ମନେ ସ୍ମରଣି ବ୍ୟଜଇ ଶର ନିଶ୍ୱାସ ରେ । ଥିଁରେ ଖୀଣଉଦର ।

କ୍ଷୀଣପୁଣ୍ୟେ ହେଲ ଏତେସବୁ । କ୍ଷମାଦିରେମଣି ପ୍ରାଣେ ଗଣ ରେ ।
୧ । କ୍ଷୀଣ ହେଲ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଶଶୀ ପ୍ରାୟେ କ୍ଷଡ଼ି ତୋ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଧିଙ୍ଗ । କ୍ଷଣେ
ଅବଶ୍ରାମ କର ବହୁଅଛୁ କୁସୁମଶର ଅନଙ୍ଗ ରେ । ଅରେ କ୍ଷିତିମୋହନ ।
କ୍ଷପାକର ସୁନ୍ଦର ଆନନ ରେ । କ୍ଷଣେ ନୋହୁ ଯେ ମୋରେ ମାନସୀ
ରେ । ୨ । କ୍ଷୀରୋଦନନ୍ଦନୀ ପଦ ପାଦପଦ୍ମେ କେଉଁ ଅପରାଧ କଲ ।
କ୍ଷମା ନୋହିଲା ସେ ଛଇଲୀମଣି ତୋ ବିଚ୍ଛେଦ ଦୁଃଖ ସହିଲ । ଅରେ
କ୍ଷୀରୋଦକେଶି । କ୍ଷୋଭସାଗରେ ଯାଉଛୁ ଭାସିରେ । କ୍ଷୀଣୋଦର
ମନ୍ଦୀଭୂତହାସି ରେ । ୩ । କ୍ଷଣଦା ବାସର ବସି ଝୁରୁଅଛୁ ତୋହ
ବିନୁ ନାହିଁ ଆନ । କ୍ଷୁଧା ନାହିଁ ସୁଧା ଭୋଜନ ସଜନ ମଣଇଁ ଘୋର
ସମାନରେ । ଅରେ କ୍ଷଣକ ସୁଖ । କ୍ଷୟ କରଇ ସମସ୍ତ ଦୁଃଖରେ ।
କ୍ଷମ ନୋହେ ପଞ୍ଚଶର ମୂର୍ଚ୍ଛାରେ । ୪ । କ୍ଷୀର ନୀରକୁ ରାଜହଂସ
ପରାୟେ ବହୁ କଲ ତୋତେ ମୋତେ ରେ । କ୍ଷମେ ଭଞ୍ଜେ ପଟ୍ଟନାୟକ
ନୃସିଂହ ମନେ ତ ନ ଥିଲା ପ୍ରତେ ରେ । ଅରେ କ୍ଷଣକ ଯୁଗେ । କ୍ଷିପ୍ରେ
କସାଇବ କେ ତୋ ଅଗେରେ । କ୍ଷପା କର ତାପାନଳ ଲାଗେ ରେ ।୫

ରାଗ ଆହାରି ।

ବଉଣଳୟନା ବର ହୃଦୟ-ବେଦନା । ବର୍ଷଫଲଶର-ପୀଡ଼ାରେ
ରକ୍ଷିବ କେ ଆନ ତୋ ବିନା । ୧ । ହୋଇ ସ୍ୱବେଶ ହେଉ ମୋ
ପାଶେ ପ୍ରବେଶ । ହେବ ତ ମଦନକେଳ ବୋଇଲେ ତୁ ହେଉ ବସ-
ବର୍ଷ । ୨ । ବଉଲେ ବସନ ହେଠ କରୁ ଯେ ବଦନ । ବରଷେ
ଆଲିଙ୍ଗନ କର ଲଭଇଁ ଚୁମ୍ବନ । ୩ । ବଲାଉ ଆନନ ହେଜ ଜାଣଇ
ତୋ ମନ । ଅହା ସେ ସୁଖଭୋଗ ବିନୁ ନ ଯାଇ ନିଷ୍ଠୁର ଜୀବନ । ୪ ।
ହୋଇ ମୁଁ ବରଷ ହେଲେ ତୋ ପାଶେ ପ୍ରବେଶ । ବଉ କର ପଟ୍ଟ-
ନାୟକ ନୃସିଂହ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ବିନାଶ ।୫

ରାଗ କାଫି ଏକତାଳୀ ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଧାକର ବଦନ ବନ୍ଧୁ । ସ୍ତନଶ୍ରୀରମଣି ସବୁ ମଧ୍ୟମାରେ ତୁ
ମୋ କରୁଣାସିନ୍ଧୁ । ୧ । ସଖି ଶିରୀଷ-ମୃଦୁ ସରୋଜ-ବାସ । ସମ୍ପା-
ଶୋଦର ରମ୍ଭା ବରନରେ କଲେ ତୋ ଅଙ୍ଗେ ବାସ । ୨ । ସିନ୍ଦୂରାରୁଣ
ବିମ୍ବ-ବନ୍ଧୁକ ଜବା । ସୁରଙ୍ଗି ତୋର ଦନ୍ତବାସକୁ କେ ସମ କି ଗୁଣେ
ଅବା । ୩ । ସ୍ୱରସ କଲକଣ୍ଠ କଲ ବଚନା । ସାରସ ମତ୍ତ ଗଜ ଗମ-
ନାରେ ସୁରଚାପ-ମୋଚନା । ୪ । ସଂସାର ସାର ସବୁ ସୁଖ ତୁ ମୋର ।
ସିଦ୍ଧ୍ୟ ନୃସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକର କାଲେ କାଲେ ତୁ ମୋର । ୫ ।

ରାଗ ଆଶାବରୀ ।

ଷଟ୍ପଦମନ ଯେହ୍ନେ ରସଇ ମାଳତୀ । ଷୋଡ଼ଶ ବୟସି ପ୍ରୀତି
ମୋର ସେହି ମତି । ଷଡ଼ ଋତୁରେ । ସଖି ସଫଳ ତୋ ସଙ୍ଗେ । ଷଡ଼ା-
ନନ ତାତ ଉପୁ ପୀଡ଼େ ଏବେ ଅଙ୍ଗେ । ୧ । ଷୋଡ଼ଶ କଳା ଚନ୍ଦ୍ରମା-
ଚରଣରେ ବସି । ଷୋଡ଼ଶ ଚତୁର ଗୁଣବନ୍ତେ ରଙ୍ଗରସି । ଷଡ଼ାର୍ଦ୍ଧପୁରେ
ନାହିଁ କେହି ତୋତେ ସରି । ଷୋଡ଼ଶାର୍ଦ୍ଧ କଳାଚନ୍ଦ୍ର ଲଲାଟ ଚତୁରୀ । ୨ ।
ଷଡ଼ଅର୍ଦ୍ଧ ଦବସ ନ ଦେଖ ବିଶ୍ୱମତେ । ଷଡ଼ରସ ଭୋଜନ ରୁଚଇ
ନାହିଁ ମୋତେ । ଷଡ଼ଦୋଷୁ ଗୋ । ମୋର ଏକା ନିଦ୍ରା ନାହିଁ । ଷୋଡ଼ଶ
ଘଡ଼ି ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ଗୋଡ଼ାଇଁ । ୩ । *ଷିର୍ ତପସ୍ୱୀ ନହିଁ ଚଳବେ ତୋତେ
ଦେଖି । ସାର ତପସ୍ୱୀ ବସି ହେଉ ଅଧୋ ମୁଖୀ । ଷଡ଼ଅଙ୍ଗେ ଯେ
ସାଧୁ ପୁରାଣ ତୁ ଶୁଣୁ । ଷଡ଼ଅର୍ଦ୍ଧ ପୂଜାବିଧି ନହିଁ ସିନା ଜାଣୁ । ୪ ।
ଷାଣ୍ଡ ଗୁରୁ ପଣ ଗୁଣ ସବୁ ମୋର ବ୍ୟାଜ । ଷଡ଼ ଅଧି ଯୋଜନକୁ
ଯାଉ ଜୀବ ଆଜ । ଷଡ଼ଜରୁ ଗୋ । ସଖି ଶୁଣିଲୁ ତୋର ବାଣୀ ।
ଷଡ଼ଙ୍ଗିରେ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ଭଣି । ୫ ।

---

* ଋଷି ।

ରାଗ ଚୋଖି । ତାଳ ପହପଟ ।

ଶଶୀ ଅନାଇଣ ବଦନେ । ଶ୍ରୀମୁଖମଣ୍ଡଳ ମୁକୁରେ ଗୁହିଁ ସେ ହସିଲୁ
କ ହେଳ ମନେ । ଅହେ ଚିକ୍କଣ ଅଙ୍ଗେ । ଶିଶୁ କମ୍ପାଇ •କଲୁ କ
ଭଙ୍ଗି ରେ । ଷଣ୍ଢକଣ୍ଠ ମୋ ପଗ୍ଣଣସଙ୍ଗି ରେ । ୧ । ଶୀଘ୍ରେ ମୁ
ଛାଣିଲି ମଦ । ଶ୍ରୀକର ଧର ବୋଇଲି ଷଷୀମୁଖୀ ବୋଲିବା ଦୋଷ
ନ ଘେନ ରେ । ଅହେ ଶିଶୁ କରଜା । ଷଡଦଳ କୋରକ ଛୁରଙ୍ଗୀ
ରେ । ଶୁଣି ପାଇଲୁ ଅଲପ ଲଜ୍ଜା ରେ । ୨ । ଶ୍ରୀମୁଖେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲ
ହେ । ଷରଣ ପଣ୍ଡିବା ଲୋକଲୁ କ,ଲଜ ବୋଲ ଅଲିଙ୍ଗନ କଲ ରେ ।
ଅହେ ଶ୍ରୀମତି ରାମା । ଷମ୍ଭବ ଭମଣୀ ସୁଷମା ରେ । ଷମୁ ଦମ୍-
ହରଣେ ଗାରମା ରେ । ୩ । ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଲାଗିଲେ ଅଙ୍ଗେ । ଶୀତଳ
ଯେମନ୍ତ ଲାଗଇ ଚନ୍ଦନ ଚନ୍ଦ୍ରମା ନୋହେ ତା ସଙ୍ଗେ ରେ । ଅହେ
ଷରଣ ପଣି । ଶୋକ ସିନ୍ଧୁରେ ଯାଉଛୁ ଭାସି ରେ । ଶିଶୁ କୁରଙ୍ଗୀ
ତରଙ୍ଗ ଦୃଶି ରେ । ୪ । ଶିବ ଷେବ ଅନୁକ୍ଷଣେ । ଶିଖରଦନ୍ତରେ
ଲଭଛ ଏ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ଭଣେ ରେ । ଅହେ ସାରଙ୍ଗାକ୍ଷୀ ।
ଷୀର କହିବା ଲାଭ ଅଚରୁ ରେ । ଶିଷ୍ଯଫଳସ୍ତନ କରକ୍ଷେତ୍ରୁ ରେ ।୫।

ରାଗ କାଫି । ପଡ଼ିତାଳ ।

ବସନ୍ତଋତୁରେ ଦିନେ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ବୃନ୍ଦାବନେ ଗୁହିଁଲି ଚୂମ୍ବର
ମଣି ଭଙ୍ଗ । ବୋଇଲି ଅଲପ ହସି ଅନାଅରେ ଏଣୀଦୃଶି ଫୁଲେ
ଶିଳୀମୁଖ କରୁଛି ରଙ୍ଗ ରେ । ବାଳା ରଚବ । ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧୁଲୀ ଅଧରୀ
ପ୍ରାଣଧନରେ । ବୋଲ ନ ଭାଙ୍ଗି ବନସ୍ଥ ମୋର ଘେନ ରେ । ୧ ।
କଫୁଲ ନିତମ୍ବଣୀ ବୋଇଲି ଜାଣିଲୁ ଗଢ ଏଥୁ ଶିବ ଆନ ରେ ।
କାଳରେ ଏଥିକୁ ମନ ନ କରିବି ଦର୍ପା ଧନ ପ୍ରେୟୀ ପ୍ରୀତ ଚାର ଭୂମ୍ବର

ସମ୍ମାନରେ । ବିଧୁବଦନା । କ୍ରୋଧ ପାଇଁ ମୁଁ ହୋଇଲି ତୋଷମନା ରେ । ବୋଧି ବୋଇଲି କି ଗଢ଼ ତୋହ ବିନା ରେ । ୨ । ବର୍ତ୍ତୁଳ ପୃଥୁଳ ଉଚ୍ଚ ସଘନ କଠିନ କୁଚ ଚନ୍ଦନ ଭୂଷିତ କରି ଦନେ । ବସାଇ ହୃଦକମଳେ ବୋଇଲି ମୋ ପୁଣ୍ୟବଳେ ବସି ଶଙ୍କର ଶ୍ରୀବଇ ମନେ ରେ । କଣ୍ଠବଦନା । ବେଶ ହୋଇଛନ୍ତି ମାନଇ ମାତ୍ର ସିନା ରେ । ବୀଣା ବାଦନେ ତୁହି ବିଧାତା ନନ୍ଦନାରେ । ୩ । ବିବେକ ବିନୟ ବେଦ ତୋହଠାରେ ଚିହ୍ନ ଯେଣ ଅନ୍ତରରେ ରହିଲେ ସୁନ୍ଦରି । ବିଗ୍ରହୁଥିବୁ ଯେ ବସି ବିଦେଶେ ମୋହନ୍ତି ନଶି କାନ୍ତ କେମନ୍ତେ ଜୀବନ୍ତ ଥିବେ ଧରି ରେ । ବିରବର୍ତ୍ତିନ । ଜନଧର କାନ୍ତି ସୁହିନ ବସନ ରେ । କସି ଝୁରିବ ମୁଁ ଦିବସ ରଜନୀ ରେ । ୪ । ବିବସନ କରି ଦନେ ବିପରୀତ ଜଧୁବନେ ବଦନକୁ ଗ୍ରହିଲ କଟରଣି । ବେନ ଖଞ୍ଜରୀଟ ତୋଳା ଖେଳାଇ ଖେଳାଇ ବାଳା ହୋଇଥିଲୁ କାମରସଭୋଳେ ସୁଖି ରେ । ମହୀମଣ୍ଡନା । ବେଳେ ବେଳେ ଅଙ୍ଗ କରି କେତେ ଅଳା ରେ । ବନ୍ଦି ନୃସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ ଘେନା ରେ । ୫ ।

ରାଗ ଭୁଷ୍ଟିଆରୀ । ତାଳ ପଦ୍ମପଟ୍ଟ ।

ଲଉଳ ବୟସୀ ଶୃରୁକେଶୀ । ଲାବଣ୍ୟ ବତନୀ ମଦାଲସୀ । ଲବଣୀ ପ୍ରତିମା ବୋଲି ମୁଁ ଛାଇଲେ ଉରଜେ ଉରଜ ନେଇ ଠେଲି । ୧ । ଲାଜ ଭୁ ମୋଠାରେ କରୁ ଯେତେ । ଲୀଳାବେଳେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଚହିଁ ତେତେ । ଲକ୍ଷଣ ବତିଶ ଗୁଣଶୀଳ ସବୁ ସଜାଡ଼ି ଗଢ଼ିଲା ବିହି ତୋତେ । ୨ । ଲିପନକୁ ତୋର ଲକ୍ଷ ନୋହି । ଲଳିତ ପଙ୍କଜ ପଦେ ରହି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କରି କଲେ ଜପ ତପ କଲେହେଁ ସମାନ ହେବ କାହିଁ । ୩ । ଲୋହ ଘଟିତ ନୂପୁର ସ୍ୱର । ଲୀଳାଏ ତୁଳନା ନାହିଁ ତାର । ଲୋକା-

ଶୁଣେ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ବୋଲିବାର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଅପରାଧ ମୋର । ଶ୍ରୀ
ଲୋଲଲୋଚନା ମୋ ପ୍ରାଣସଖୀ । ଲୋଚନେ ତୋ'ରୂପ ଅଛୁ ଲେଖି ।
ଲେଶେ ଅନେ ନାହିଁ କରହିଁ ପଞ୍ଚନାୟକ ମନକୁ ମନ ସାକ୍ଷୀ । ୫ ।

ରାଗ ବସନ୍ତ । ଏକତାଳୀ ।

ରମା ତୋ ବଦନ ଦେଖି ହୋଉଥାଇ ମହା ସୁଖୀ ଉଭୟର
ଶରକୁ ନ ଡରି । ରଖିଦେଲୁ ନାହିଁ କହି ଉହାଲ ଅନ୍ତର ହୋଇଁ
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଇଲି ରଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ ସଁରି ରେ । ରସନିଧି । ରଖିଛୁ ଜୀବନ
ତୋହ ଆଶେ । ସହ ଦୟା ନେହୁ ଲୋଚନ ବରଷେ ରେ । ୧ ।
ଉଭରସ ଖେଳେ ଦନେ ତୋହ ବଦନବସନେ ବସାଇଲି ବଦନ
ମୁଁ ଗାଢ଼େ । ରଜନୀକରବଦନ ମାଜଣାକୁ ଦୋଷ ମାନ ମୋର ଅଧରେ
ପୀଡ଼ିଲୁ ଦନ୍ତ ଗାଢ଼େ ରେ । ରୂପବତୀ । ରହୁଛି ସେ ଚହ୍ନ ଆଜଯାଏ ।
ସ୍ନେହ ମଣୁଛି ପରମ ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ୟେ ରେ । ୨ । ବୁଝି ବସିଥାଉ ମିଛେ
ଫଳେ ମୁଁ ଜଣାଉ ପଛେ ନ ହେଜ ହଜାଉ ନିଜ ଜ୍ଞାନ । ରହଇ
ସ୍ତବକ ହୋଇ ଦୋଷ ମନେ ଚଳୁଥାଇଁ ମନ ଜାଣି ଧନ ହେଉ ଯେ
ପ୍ରସନ୍ନ ରେ । ରମ୍ଭାଉରୁ । ରତିରସକୁଶଳା ଚତୁରୀ । ରତି ନୋହେ
ଝୀଲ ଶସ୍ତ୍ରେ ନ ଝରି ରେ । ୩ । ରତିଅଶେ ବେଳେ ବେଳେ
ସୁପ୍ତିର ପ୍ରସ୍ତର ଭୋଳେ ଅସୁଥାଉ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହସି । ରଖି ଯେ
ପିଛଡ଼ା ସୁହିଁ ମହା ସୁଖ ପାଉ ଥାଇଁ ତୁହେ ସୁଧାରସ ଅଶେଷ ବରଷି
ରେ । ରାଗବତୀ । ରତ୍ନ ଲାଜ ପାଇ ଖଣ୍ଡେହୁଁ । ରଙ୍ଗ ଅପାଙ୍ଗେ
ଯେ ବ ବ କରି ଠାଳୁ ରେ । ୪ । ରମଣୀ ମୋ ମନ ଜାଣି ଅନୁରାଗ
ହଳୁ ଆଣି ଚୁମ୍ବନ ଦେଇଁ ସୁରୁ ଗଣ୍ଡେ । ରହ ରହ ବୋଲି ଧର
ହେଉ ସେ ସୁରୁ ଚୁମ୍ବନ କାଳବାଣୀ ବଳ ପୂରିଥାଇ ତୁଣ୍ଡେ ରେ ।

ରୂପଖେଳା । ସ୍ତବକ ମୃଣାଳ ଦ୍ୟୁତେ ବାଳା ହେ । ରଚୁ ନୃସିଂହ ପଟ୍ଟ-
ନାୟକ ଗଲା ଝେ । ୬ ।

ରାଗ ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ । ମାଠତାଳ ।

ଯହୁଁ ମୁଁ ମାଗୁଛ ସୁରତ ସୁନ୍ଦରି ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ଅଧ କରୁ । ଯତନେ
ବୋଲେ ବସି କେଳ ଗାଲସୀ ପଦ୍ମକରେ ନୀବୀ ଧରୁ । ୧ । ଯୁବତ-
ଗସ୍ୟାରେ ତୋପରା ମନସ୍ୱି ଜଣେହେଁ ଦେଖଇ ନାହିଁ । ଯାବନ୍ତ ଭୂଷଣ-
ଗଣେ ଖରଣ ପଶିଅଛୁ ତେଣୁ ମୁହିଁ । ୨ । ଯୁବାକାଳେ ଯାଉ ଯୁବତୀ
ଚ୍ଛେଦ ଚାହନ୍ତି ନାହିଁ ପାତକୀ । ଯମ ନ ନେଉ ଜୀବନ ଯାଉ ପଛେ
ହୋଇବ ଅମୃତପାତକୀ । ୩ । ଯଶ ବଢ଼ ନତ ଏହୁ କଥା ତୋତେ
ଲକ୍ଷିବ ଜୀବନ ଧନ । ଯାଚନା ଆଉ କରନା ବୋଲ ମୁଁ ଦୁଃଖେ ନେଲ
ଏବେ ଦନ । ୪ । ଯୁଗେ ଯୁଗେ ତୋର ମୁହିଁ ତୁ ମୋହର ସତ
ଏ ସଜନ ସତ । ଯୋଗରଙ୍ଗିଣୀ-ଗୁଣେ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ଭଣଇ
ଗୀତ । ୫ ।

ରାଗ କେଦାର ।

ମୁଖେ ମୁଖ ଦେଇ ମୋତେ ବୋଲିଅଛୁ ଯାହା । ମୁଁ ଯେ ବସି
ଶୁଣୁଅଛି ରେ । ସଜନ । ମନେ ମନେ ଚାହାଁ ରେ । ସଜନ । ୧ ।
ମହୁଲା ମଣିବ ବଦନେ ଜାନୁରେ ବସାଇ । ମୁଁ ଯାହା କହିଲି କର୍ଣ୍ଣେ ରେ ।
ସଜନ । ମନେ ହେଉ ନାହିଁ ରେ । ସଜନ । ୨ । ମୁହିଁଲୁ ସବେ ଏ
ମୋତେ ମୁକୁରଅଞ୍ଜନ । ମନରୁ ତ ଅସୁ ନାହିଁରେ । ସଜନ । ମଦନ-
ଲୋଚନୀ ରେ । ମୋହନ । ୩ । ମନେ ଅଛୁଟିବ ବଦନେ କାମକେଳି-
ଅଙ୍ଗେ । ମୁଁ ଯେ ନ ଛାଡ଼ିଲି ଖାଡ଼ୀ ରେ । ମିତଣି । ପିନ୍ଧିଲୁ ପଣତ୍ତେ

ରେ । ସଜନ । ୪ । ମୃଦୁ ମୃଦୁ ହସି ପସ୍ତ କଲୁ ଆଲିଙ୍ଗନ । ମୋହିଲୁ ପଟ୍ଟନାୟକ ରେ । ଭଜୁର । ନରସିଂହ ମନ ରେ । ଚଢ଼ଇ । ୫ ।

ରାଗ କାମୋଦୀ ।

ଶ୍ରାବଣ ଭୁ ହପଶ୍ରୀଭ ରଦ୍ଧକାଲେ । ଶ୍ରୀବ ଯେବେ ଦେଉ ମନସିଜ-ଖେଳେ । ୧ । ଶ୍ରୀବ ତା ହୃଦୟ ହେଉଅଛି ଯାହା । ଭଗବାନ ବିନୁ କେ ଜାଣିବ ତାହା । ୨ । ଭୁଜେ ଭଉ ଭୂଜକୁ କମ୍ପାଇ ରକ୍ଷ । ଶ୍ରାବଣ ସେ ଶ୍ରୀବ ପାଇବ କାହିଁ । ୩ । ଭାଲପଟେ ସୁନ୍ଦର ସିନ୍ଦୂର ଦତ୍ତ । ଶ୍ରୀବେ ମୋ ଅଞ୍ଚଳେ ଛାପେ ସ୍ନେହ ସିନ୍ଧୁ । ୪ । ତୁମେହେଁ ନ ରାଙ୍ଗୁ ବୋଲି ଜାଣ ତତ୍ତ୍ୱ । ଭଣେ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ଗୀତ । ୫ ।

ରାଗ ପରଜ ।

ବଞ୍ଚିଭ ରଜନ ମୋର ଗୋ । ହୃଦୟର ଅନ୍ତର ଆଲିଙ୍ଗନକାଳେ ହୃଦରେ ନ ରଖୁ ହାର ଗୋ । ୧ । ବିବସନବେଳେ ଦନେ ଗୋ । ହସ୍ତ ଅଞ୍ଚଳେ ଯେ ଦୀପ ଲିଭାଇଲୁ ମୁଁ ପଶ୍ଚା ବସିଲି ମାନେ ଗୋ । ୨ । ହପଶ୍ରୀଭରସେ ରସି ଗୋ । ବୋଇଲୁ ପଶ୍ଚା ବଡ଼ ଲଜ ମାଡ଼ଇ ପ୍ରଭ-ଅଙ୍ଗମାନ ହସି ଗୋ । ୩ । ବାଜନ୍ତେ କିଙ୍କିଣୀଧ୍ୱନ ଗୋ । ବୋଇଲ କ ଦୋଷ କଲେ ମୋ ନୟନ ହ ଲଜଲେ ହଣ୍ଡି ବେନ ଗୋ । ୪ । ବଡ଼ ପ୍ରଭଆଶା ତୋତେ ଗୋ । ବୋଲଇ ନୃସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ ଲୁ ଅର୍ଦ୍ଧହେଲା କଲୁ ମୋତେ ଗୋ । ୫ ।

ରାଗ ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଛି ହୃଦୟ ଫଳ ହେଲା ଏହି କାଳଯାକ ତୋତେ ଜଡ଼ । ପୂର୍ଣ୍ଣଭବନବନ୍ଦନା ପାଶୋରଲୁ କେଉଁ ଅପରାଧ ହେଲା-ଧନ ଗୋ । ୧ ।

ଅଳକସ୍ତ ଧନ ଖୁନ୍ତି ରଖିଥାଉ ମୋହ ବାନ୍ଧିଦେଲେ ବାନ୍ଧୁ । ଫେଡ କହିବ କାହାକୁ ମନ କଥା ବାସ ଯେଉଁରୂପେ ସିନ୍ଧୁ-ବନ୍ଧୁ ଗୋ । ୨ । ଫିଟିବାର ନୋହେ ନବଙ୍ଗ କର ଯେ ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ସଜାଡ଼ି ନୀବୀ । ଫାଟି ଯା ହୃଦୟ ଚେତେବେଳ ଦନ୍ତଭଙ୍ଗା ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ଛାଡ଼-ଧନ ଗୋ । ୩ । ଫୁଟି ଦଶ୍ଥାଇ ଉରଜେଁ କରଜ କ୍ଷେନବାସ ଏଡ଼େ ସରୁ । ଫଣିଧରରିପୁ ବେଷରେ ରମଣୀମଣି ବନି ଯାହା କରୁ-ଧନ ମୋ । ୪ । ଫାଉ ଅନୁ-ସ୍ୱଗ ଗଢ଼ିଲେ ଚୋହର ସରବାର କଣ୍ଠ ବାଳା । ଫୁଲ୍ଲି ବାନ୍ଧ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ କଣ୍ଠେ କରଅଛି ମାଳା ଧନ ଗୋ ।

ରାଗ କାମୋଦୀ ।

ପ୍ରାଣଧନ ପରହର ପଞ୍ଚମ ଲଖି । ପ୍ରାଣ ଯେ ଯାଉଛି ପ୍ରିୟେ ରଖ ଅଶ୍ୱାସି । ୧ । ପରଲୋକ ଇହଲୋକ ପରମ ଯଶ । ପର ଉପକାର ମୁଁ ତୋ ଚରଣେ ଦାସ । ୨ । ପୀନ ପୟୋଧର ତୁ ମୋ ପ୍ରାଣ ଅଧୀନ । ଯଦ୍ୱିଲୁ ପ୍ରଭା ଯେମନ୍ତ ପଙ୍କଜ ମୀନ । ୩ । ପରମ ଦୟାଳୁ ମନେ ଦୟା ନ କରୁ । ପୟର ଧରନ୍ତେ ପରା ପୟର ଧରୁ । ୪ । ପ୍ରାଣପଠିଣୀ ପ୍ରାଣରକ୍ଷଣୀ ବାମା । ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ନେଇ ପ୍ରଣମା । ୫ ।

ରାଗ କେଦାର ।

ନବଶଙ୍ଖଧାର ଗୋଷ୍ଠୀ ଗଜଗମନ । ନିତମ୍ବବନ୍ଧ ଉଭପଦ ଗୋଛ-ନରେ । ନ ଯାଏ ନୟନ ତୋ ନୟନ ଭଙ୍ଗି । ନଷ୍ଟେ ଜାଣଇ ତୁ ମୋ ପଞ୍ଚବାଣଙ୍ଗୀ ରେ । ୧ । ନୂପୁରନାଦ କେଳିସଦନେ ଧ୍ୱନି । ନେଇଁ ଯେ ଥାଉ କାନାରଙ୍ଗେ ଶଙ୍କା ରେ । ନ ହୁଡ଼ୁ ଚେତେବେଳେ ଦେଉ ଚୁମ୍ବନ । ନଖକନପଣ୍ଡିତା ସ୍ୱମାରଭଜନ ରେ । ୨ । ନବ-

ନାଗରକେଶୀ କରଇ ବେଣୀ । ନାଗରମଣି ମୋ ହୃଦୟ ମଣି । କେତ-
ହୃତ କାହିଁପାଇଁ ବୋଇଲେ ରୁଷୁ । କୋତୁପଛେ ବୋଇଲେ ଅଲପ-
ବୟ ରେ । ୩ । ନ ଦେଉ ଚୂଣ୍ଡ ବେଲେଟବଲେ ମାଗିଲେ । ନ
ଦେନୁ ମୁହିଁ ଦେଲେ ସବୁ ଏ ଖୋଲେ ରେ । ନସ୍ପଶ ତୋତେ କହୁଁ ନ
ସଙ୍କେ ଦେହ । କସ୍ପନ ଦେଖିବାର ଦେଲା ସନ୍ଦେହ ରୋମ ନବ ସେ
ଲାଗିଥାଇ ପଙ୍କଜ ତୋଲେ । ନାବା ଫେଡବା ଯାଏ ବନ୍ଧ ନଷ୍ଟଲେ ରେ ।
ନଧୁବନ ସଂଯୋଗେ ଚମ୍ପକ ଯେତେ । ନୃସିଂହ ନାମ ପଟ୍ଟନାୟକ
ଛନ୍ଦେ ରେ । ୪ ।

ସ୍ୱଗ ତୋଡବସନ୍ତୀ ।

ଧରଣୀମଣ୍ଡନ ଧଇର୍ଯ୍ୟନାଶି । ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ ତୋର ଭୀଷଣ ବୃଦ୍ଧି । ଧୂପିତ
ଅଗୁରୁ ଧୂମ ଲୁନ୍ତଲା । ଧବଳବର ଗ୍ୱଳନ୍ତେ ଲୁଷଲା । ଧଉ ତୋତେ
କୋଲେ । ଧରଣୀ ଶେଯେ ଶୋଇ ନାହିଁ ବେଲେ ।୧। ଧୋଇ ମୋ-
ଚରଣ ଉଦକ ପାନ । ଧୀରେ କଲାକେଲେ ଦେଲ ଚୁମ୍ବନ । ଧଇକଣ
ମୋତେ ବୋଇଲୁ ଯାହା । ଧିକପ୍ରାଣ ଅଛୁ ପୁମର ତାହା । ଧନ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ-
ବଲେ । ଧଉସିକଥା କହିନାହିଁ ବେଲେ । ୨ । ଧଉ ମୁଁ ହାତେ
ତୋ କୁଚ ଯୁଗଳ । ଧୀରେ ବୋଇଲି ଏ ଅମୃତ ଫଳ । ଧୀସ୍ୱ ବୋ-
ଇଲୁ ଏ ନୂହଇ ସତ । ଧସ୍ୱରେ ଭୁମ୍ଭେ ଇପିକ ପଣ୍ଡିତ । ଧୀରେ
ଅପୂରୁବେ । ଧରଇ ସୁଧା ଯେ ବୋଲନ୍ତି ସବେ । ୩ । ଧନ୍ଧହେଲି
ଦସ୍ତେ ବୁଝି ନ ପାଇ । ଧନହିଁ ଜାଣୁ ସେ କଥା ସ୍ୱଭୁସ୍ୱୀ । ଧଇତ ପଢ଼-
ନ୍ତ୍ରତଳେ ହୃଦ । ଧରୁଛୁ ଯେଉଁ ଜନ ତୋର ପାଦ । ଧନ୍ୟ ତା-
ଜୀବନ । ଧୂର୍ଜଟି ରମଣୀ କ ତୋ ସମାନ । ଧ୍ରୁବ କର ମୋତେ କହୁଛୁ
ଯାହା । ଧରୁଛୁ ହୃଦେ ଦୃଢ଼କର ତାହା । ଧୀସ୍ୱ ମନେ ତ କ ଶ୍ରବଂସେ

ଥା । ଧାସ୍ୱଧର ଜଳେ ସୁଭଗ ଯଥା । ଧନ୍ୟ ତୋ ବଦନ । ଧାନ୍ୟେ ନରସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ । ୫ ।

ରାଗ ଭୃଙ୍ଗୀଅର ।

ଯେବେ ଯେ ବଧୂ ମୁଁ ତୋତେ ଦେଖି । ଦମ୍ଭେ ନିଦ୍ରା ଗଲି ବୁଜି ଆଖି । ଦେହଁକୁ ଦେହ ଲଗାଇ ମୋର ଗଣ୍ଡ ଚୁମ୍ବିଲୁ ଚଉଖି ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି । ୧ । ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରେମ ଶାଳୋର ଗଣ୍ଡେ । ଦମ୍ଭ ରହି ନ ପାରଇ ଦଣ୍ଡେ । ଦେଖୁଦେଖୁ ଏତେ କପଟ ବୋଲି ତୁମ୍ଭ ଲେଉଟିଲୁ ଧନ ଅଭଗ୍ୟଣେ । ୨ । ଦେଖି ତୋ ଅଞ୍ଚଳେ ଛନ୍ଦକର । ଦୋଷ କ୍ଷମାକର ବୋଲି ମୋର । ଦନ୍ତେ ଧରନ୍ତେ ବସନ ଯେ ବୋଇଲୁ ଏତେ ଜନଧନ ମୋହଛାର । ୩ । ଦୁଃଖିଧନ ତୋମାତେ କୋଳକଲୁ । ଦଶନ ବସନ ମୁଖେ ଦେଲୁ । ଦନ୍ତପଲଙ୍କେ ପକାଇଁ ଯାହା କଲୁ ଏବେ ତାହା ବନ୍ଧୁ ପାସୋରିଲୁ । ୪ । ଦୋଷ କ୍ଷମାଫଳ କଲି ତୋତେ । ଦନ୍ତଘାତକୁ ଦେଲି ଉଠତେ । ଦେଶାଇ ହରଲ ଦଇବ ନୃସିଂହପଟ୍ଟନାୟକ ଭଣିଲେ ଗୀତେ । ୫ ।

ରାଗ ଆଶାବରୀ ।

ଥରେ ଥରେ ଯେ ଧନ । ଥରେ ଦେଉ ଚୁମ୍ବନ । ଥାନ୍ତୁ ଜନ କେହି ବୋଇ ତାଙ୍କୁ ନୟନ । ୧ । ଥରେ ଥରେ ଜୀବନ । ଥାଉ ସୁରତେ ମନ । ଥରେ ଥରେ ଚନ୍ଦ୍ରଥାଇ ଲୁଚ ଜଘନ । ୨ । ଥାଇଁ ଉମାନ୍ତୁ କାଳେ ବାଳା । ଥୋପାଇଁ ଗଳେ ମାଳା । ଥରେ ଥରେ ଅଳଙ୍କାର ଦେଉ ଅବଳା । ୩ । ଥରେ ଥରେ ସୁକେଶୀ । ଥାଉ ଗୀତରେ ରସି । ଥୋଇ ପୋଥି ଦେଖି ମୋତେ ପଳାଉ ହସି । ୪ । ଥରେ ଥରେ ମଦନେ । ଥରେ ଚୁମ୍ବୁ ନୟନେ । ଥୋଇଲୁ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ମନେ ।

ରାଗ ସିନ୍ଧୁ ଦେଶାକ୍ଷ ।

ତରୁଣୀରତନ ଯେତେବେଳେ ସିନା ହୋଉଥାଉ ମୋହପରା । ତୁଙ୍ଗ ପୟୋଧର ଉପରେ ତୋହର ନୃତ୍ୟ କରୁଥାଇ ହାରରେ । ଘୋଷା । ତାହା ଭୁଲେ ବାଦକରୁ । ଫଳ କୁସୁମ ନାସାମଣି ନାଚଇ ଶ୍ରବୁ ବେଣୀ ସେହୁପରେ ରେ ।୧। ତାଙ୍କ ହାଦୋଳ ହୋଇ କାହିଁ ଲାହୁଁ କରୁଥାଇ ତାହା ଦେଖି । ଯେତେବେଳେ ମୋର ହୃଦୟ ଯେମନ୍ତ ହୃଦୟ ଚହିଁବ ସାକ୍ଷୀରେ । ଘୋଷା । ତୁମ୍ଭେ କରୁଥାଉ ଲାଜ । ତାହା ରଖିବାକୁ ମନ୍ଦାସୁଖ ବ୍ୟାଜେ ବୁଜୁ ନୟନସରୋଜରେ । ୨ । ତାମରସ କର ବେଳେ ବେଳେ ତୋର ନୟନେ ମୋହର ଛାଙ୍କୁ । ତୋତେ ମୋ ନୟନ କସାଇଲେ ମୋର କଣ୍ଠେ ମୁଖ ଦେଇ ଫୁଙ୍କୁ ରେ । ଘୋଷା । ତହୁଁ ଜାତ ଯେଉଁ ସୁଖ । ତାହା ଜାଣିଲେ ଲୋକ ତାହା ଜାଣଇ ନ ଜାଣଇଁ ପଣ୍ଡିଲୋକରେ ।୩। ତୋ ଶ୍ରବୁ ତରୁକ ତଣ୍ଠୀ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଚନ୍ଦ୍ରମା ବରଣେ ବସି । ଫଳକ ଯେନ ଛୋପି କଇ ଦେଲ୍ ଯେ ଶ୍ରବୁ ମୃଗମଦ ଘଷି ରେ । ଘୋଷା । ତହୁଁ ଲୁଚେ ଦେଇ କର । ତହୁଁ କ ଯାହା ବୋଇଲୁ ବମ୍ଭାଧିର ମନେ...କ ନ ଥିବ ତୋର ରେ ।୪। ତରଳତର ତରଙ୍ଗ ନୟନେ ତୋ ଅଞ୍ଜନ ରଞ୍ଜନ ସର୍ । ତହୁଁ ଅଧରେ ଲାଗିଲେ ଯାହା କରୁ ତାହାକୁ ମନେ କ ଧରୁ ରେ । ଘୋଷା । ଫଳେ ନ ଯାଇ ସେ ମନ୍ । ତରୁଣ କବିହିତ ପଟ୍ଟନାୟକ-ତନୁ ତନୁ ଦନୁ ଦନୁ ରେ । ୫ ।

ରାଗ ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ ।

ଅତନୁ ବେଳ ରେ ଦକେ ଅଣବତ ହୋଇ । ଏଷେ ଏଧି ହୋଇଲୁ ମୋ ମୁଖକୁ ଅନାଇ ରେ । ଧନ, ଏଭ ସୁକୋମଳା । ଅଣେ ହୃଦେ ଲଗାଲେ ଭିଡ଼ିଲୁ ବୁକେ ଗଳାରେ ।୧। ଅଳପ ଅଳପ କଇ ଅଲମ୍ଭିଲୁ

ରତି । ଅତି ତାହିଁ ବୋଲି ଜାଣୁ ଯାଉଛୁ ସୁରତ ରେ । ବଧୂ । ଅମୂଲ୍ୟ ଅଙ୍ଗନା । ଭୁଜଗ ଅଗ୍ରେ ସମସ୍ତେ ଗୁଳିଲ ରସନା ରେ ।୨। ଅଣିଅଁ ଛ ଅଳଙ୍କ ମୋ ଫୁଙ୍କିଲୁ ଶ୍ରବଣ । ଅଳକା ରଙ୍ଗରେ ସ୍ୱମା ଅଛ ବଚକ୍ଷଣ ରେ । ବଧୂ । ଉଳୁଟିଲୁ ପ୍ରେମ । ଅମୂଲ୍ୟ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲୁ ହୃଷ୍ଟଚିତ୍ତ କାମ ।୩। ଉରୁ ଜାନୁ ଭୁଜଗ କର୍ଣ୍ଣିକ ଘନ ଘନ । ଅଙ୍ଗୁ ମୋ ଚନ୍ଦ-ଣ ଛନ୍ଦାଁ ଛାଡ ଦେଲୁ ଧନରେ । ବାଳା । ଆରମ୍ଭିଲୁ କେଳି । ଆସୁବ କୋହଳ ମନ କାମ ପଥେ ଝୁଲରେ । ୪ । ଏଣୁ ଭେଣୁ ଚୁମ୍ବନ ଶୃଭୁଷ୍ଟି ଅଳଙ୍ଗନ । ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ମିଶାଇଁ ଅପୂର୍ବ ବନ୍ଧମାନ କୁର । ବାଳା । ଆଜ୍ଞା ପାଇବ । ଅହନଶୀ ନର୍ସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ ଭବ ରେ ।୫।

ରାଗ ବେଲାଉଳି ।

ତାଲେ ହେଁ ନାଗୃତ ହୋଇଲା ମୋର । ହୋଇ ପୁଟିଗଲା କୁସୁମ-ଶର । ତମ ନ ମଣ । ତଳ ପଡିବାକୁ ବହୁଛି ପ୍ରାଣ ।୧। ତାଳ ଗୁହ୍ନ-ଥାଇ କେଳି ବାହୁଡ଼ା । ତଳ ପଢ଼ୁଥାଉ ଲୋଚଣ କୂଡ଼ା । ତାଲେ ସୁ-ମୁଖ । ତଲାଇଁ ଦଇବ ଦେଲା ଏ ଦୁଃଖ । ୨ । ତୁଲ ଜାଗିଥିଲୁ ନାଗୃନ ବୁଦ୍ଧ । ତାଲେ ମୋ ହୃଦକୁ ପଡୁ ଅଜ୍ଞା । ଠିଙ୍ଗ ଚମାଲ । ତାଲେ କେ ଛଣିବ ତୋ ଚନ୍ଦୁ ବଳ ।୩। ତୋବାଇଁ ଅଧରୁ ଅମୃତ-ରସ । ତାଲେ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ବଲୁ ନିରାଶ । ତୋଲ ବାଜଣା । ତାଲେ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ମୁଁ ତୋର କଣା ।୪। ତାଲ ଶୃଙ୍ଖାଣିରେ ଅଳପ ଦସ୍ତ । ତମ କୋହେ ଅଙ୍ଗେ ସୁଧା ବରଷୁ । ତଳ ବବେକ । ତଳେ ନରସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ ।

ରାଗ କରୁଣାଶ୍ରୀ

ଜାଗମ୍ ବାଜଦଣ୍ଡା ଉପବନେ ଦନେ । ଜାବ ମୋହେ ବଇଦ

କହୁଲୁ ଯାହା ବର୍ଣ୍ଣେ । କେଳଲଇସି ରେ ।୧। ତୋଳାକୁ ଜାଣଇଁ ତୋର ସୁରତରେ ମନ । ଡାକଲେ କହନ୍ତ ବୋଲୁ ମାଗିବ ଚୁମ୍ବନ ; କେଳଲଇସିରେ ।୨। ଭ୍ରମରୁ ବେଣୀ ସରୁ ମଝାକୁ ଅନାଇଁ । ଭ-ଲୁଥାଇ ନରନ୍ତରେ ଖଞ୍ଜ ଯିବା ପାଇଁ । କେଳଲଇସିରେ ।୩। ତଙ୍ଗର ମଦନପୀଡ଼ା ସହୁରୁରେ କେତେ । ଭେଟାଇଲେ ବୋଲ ବୋଧ କରୁ-ଥିବୁ ମୋତେ । ୪ । ତେର ମୁଁ ଶ୍ରବଣ ତୋର ସନ୍ଦେଶକୁ ସଖି । ତୋଳେ ଚନ୍ଦ୍ରନାୟକ ନୁହି ବ ତୋତେ ଲେଖି । କେଳଲଇସିରେ ।୫।

ରାଗ କାଫି ଯନ୍ତ୍ରତାଳ ।

ଠଣ୍ଡନରୁ ତୋ ଠାରୁ କହିବାରୁ ଠିକେ ମୋ ହୃଦୟ ଜାଣେ । ନୂଳକରୁ ଦରୁ ଅବିକାରେ ମାର ମାରୁଛି କୁସୁମ ବାଣେ ରେ । ଅରେ ଧନରେ । ତୁଳେ ଜାଣଇଁ ତୋ ମନ ରେ । ଠିକେ ଜାଣିଲି ମୋହୁର୍ଦଶା ବେଳକୁ କଲୁ ଅଣ ଅବଧାନ ରେ ।୧। ଠାବେ ଠାବେ ତୋହ ମୋହ ପ୍ରୀତି କଥା ହୋଇଲାତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ରେ । ତୁଳେ ବଇର ହସା ଏବେ ହୋଇଲୁ ଠକପଣ ଦେଖି ତୋର ରେ । ଅରେ ଧନରେ । ଠଣ ତୋପୀବର ସ୍ତନରେ । ଠିକତ ବର୍ତ୍ତୁଳ ସଘନ କଠିନ ନ ଗ୍ଳ-ଳଇ ନଖ ମୂନରେ । ୨ । ଠାଠିକ କର ଠାକୁରାଣୀ ମୋର ଭୁ ମୂ ଠିକେ ତୋ କଣା ଦାସରେ । ଠିକେ ଶୀତ-କାଳେ ଷରଧା କର ଯେ ଶ୍ରୀମୁଖୁଁ ଛାଡ଼ ନିଶ୍ୱାସ ରେ । ଅରେ ଧନ-ରେ । ଠିକେ ଜାଣଇଁ ତୋ ମନ ରେ । ତୁଳେ ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଙ୍କଜ ସୁବାସ ପ୍ରସରଇ ଘନ ଘନରେ । ୩ । ଠଣ କବର ଭୁ ସଜାଡ଼ ବସି-ଲେ ଠିକେ ଠିକ୍କେ ବୋଲୁ ନାହିଁ ରେ । ଠାପ୍ୟେ ଯାଇଁ ପୁଣ ନୂଭୁଲେ ଗୁହିଲେ ବସ୍ତ୍ର ମୋ ମୁଖକୁ ଗୁହିଁ ରେ । ଅରେ ଧନ ରେ । ତୁଳେ

ଶୁଦ୍ଧା ଯାଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରେ । ଠାଠିବେ କହୁ ତୋ ଲାବଣ୍ୟ ବଚନ ଶୁଣୁ-
ଥିଲି ଶ୍ରୀମୁଖଂ କର୍ଣ୍ଣରେ । ୪ । ଠସ କର ପ୍ରେମ୍ଯ କହନ୍ତି ପଦ୍ଧଚ ଶୁଣ
ମାତୃଥାଇ ହସରେ । ଠିବେ ଅନୁଗ୍ରହ ଲାବଣ୍ୟବାଣୀ ତୋ ପ୍ରଭ-
ପଦେ ଥାଇ ରସରେ । ଅରେ ଧନରେ । ଠୂଲେ ତୋ ମହିମା ଧନ୍ୟ-
ରେ । ଚିବେ ଭଣେ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ଠୂଲେ ହେଲି ଭାଗ୍ୟଶୂନ୍ୟରେ ।

ରାଗ କେଦାର, ପଡତାଳ ।

ଚକ୍ରଧର ଅର୍ଦ୍ଧ ଶଶଧର ଭ୍ରମା । ଚିହ୍ନବହାସୀ ମୋ ନେତ୍ରଭ୍ରମା । ରେ
ସୁନ୍ଦର । ଚେବ ଭରଷା ମୋର । ଚାଳନ୍ତା ଦଇବ ହେଲ ଅନ୍ତର ।୧।
ଚୋପୀ ଚନ୍ଦନ ତୋ ଲଲାଟେ ଦେଇ । ଚିକାଏ ସିନ୍ଦୂର ଦେଲ ଲଗାଇ ।
ରେ ସୁନ୍ଦର । ଚେବ କହନ୍ତୁ ଯାହା । ଚାଣେ ମୋ ହୃଦରେ ଲାଗିଛୁ
ତାହା ।୨। ଚେବ ଯେ ହୃଦରେ ଭଡ଼ଇ ତୋତେ । ଚାଣ ଛାଡ଼ ଛାଡ଼
ବୋଲୁ ଯେ ମୋତେ । ରେ ସୁନ୍ଦର । ଚେବ ନଥଇ ବଳେ । ଚାଣ
ପୁରଭରେ ନ ରହୁ ବୋଲେ ।୩। ଚେବ ବନସ୍ତୁ ଭୁ ନ କହୁ କେବେ ।
ଚାହୁ ମଣଇ ମୁଁ ମାଭ ସୁରତେ । ରେ ସୁନ୍ଦର । ଚେବ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ।
ଚାଣ ଆଲିଙ୍ଗନମାନ କରଇ ।୪। ଟିକାଏ ଟିକାଏ ଥିରେ ଯେ ରହୁ ।
ଚେକ ସ୍ନେହ ସାର ସଧୀରେ କହୁ । ରେ ସୁନ୍ଦର । ଚାଣ ଦୋଷ ଏନକ ।
ଚଲେ ନରସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ । ୫ ।

ରାଗ ପଞ୍ଚର, ପଞ୍ଚତାଳ ।

ନବ ନବ ରସ ଅଭରୁ ଯେତେ । ନବଚଶୋର ତା କହୁବ
କେତେ । କହେ ପଡଥାଉ ନସ୍ତୁନ ବୃଛ । ନୃହଇ ସତ ନ ପାଇଁ
ହେଉ । କଳଚକ୍ର ଯାଇଁ । ନବଡ଼ ନୀବ ଉଣାସି ଧରଇଁ ।୧। ନ ଗ୍ଳଲୁ

କର ଚରଣ ଶିଅଙ୍ଗ । ନିଶ୍ୱାସ ଭଙ୍ଗି ସେହି ଏକ ରଙ୍ଗ । ନିସ୍ତେଷ୍ଟ ଦେଖି ଯେ ଫେଡ଼ଇ ନୀବ । କାମୁକ ଭଙ୍ଗି କି ବର୍ଣ୍ଣିବ କବି । ନ ବୁଝୁ ନ ଶୁଣୁ । ଭଜ ସେବକ ନ ଜାଣିମି କାନ୍ତ ।୨। ନୀବ ଛାଡ କର ଦିଅଇଁ ପାଦେ । ନ ପଡ଼ା ବୋଲ ମଦନପ୍ରମାଦେ । ନୀରଜନୟନ ଫେଡ ସୁନ୍ଦର । ଜେଉଁ ଯେ ମୋତେ ଆଲିଙ୍ଗନ କର । ନ ଦେଇଁ ହ ସୁଖ । ନଟନୂପୁରେ ବୋଲୁ ଭଣ ରଣ ।୩। ନିବିଡ଼ ଭିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ ଚୁମ୍ବ । ନିନନ ପୁଲକ ତନୁ କଦମ୍ବ । ନିଶ୍ୱାସ ଘନ ଘନ ଶ୍ରମ ଝାଳ । ନଇତେ କେଶ ପିଠି ଫୁଲମାଳ । ନଖ ଦନ୍ତ ଘାତ । ନିବିଡେ ଧ୍ୱନେ ଅଧରେ ଘାତ ।୪। ନା ନା ନା ହା ହା ହା ହୁ ହୁ ନିସ୍ୱନ । ନାନାପ୍ରକାରେ ବନ୍ଧ ନିଧୁବନ । ନିଦ ଗଲେ ପ୍ରାୟେ ନିମୀଳି ଆକ୍ଷି । ନାଗସ୍ତ୍ରୀ ଉଦିତ ଚନ୍ଦ୍ରମା ମୁଖି । ନ ଯାଉ ସେ ଦିନୁ । ନରସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ ମନୁ । ୫ ।

ରାଗ କନଡ଼ା, ପଟତାଳ ।

ଝର ଝରି ବରଷାର ବେଳେ ଯେବେ । ଝମ ଝମ ଶବ୍ଦେ ତୋଟଳା । ଝୁନୁ ଝୁନୁ ଝିଙ୍କିଅ-ନାଦ ମେଳା । ଝାଙ୍କକାରେ କେଳ ସଦନ-ଦେହଳିଦ୍ୱାରେ ମିଳୁ ପ୍ରେମଶୀଳାରେ । ସୁନ୍ଦର । ଝଟପଟ୍ ମୁଁ ଉଠି ପଲଙ୍କରୁ । ଝିନଶାଢ଼ୀ ପଣନ୍ତ କାଢ଼ି ଶିରୁ । ଝଳ କୁନ୍ତଳ ଭିଡିଲ ପସ୍ତ ବୋଲି ଦେଖନ୍ତେ ମୋ କର ଧରୁରେ । ସୁନ୍ଦର । ୧ । ଝାଙ୍କକାରେ ପଲଙ୍କରେ ବସି ମୋର ହୃଦକୁ ଆଉଜି ସ୍ୱେଦେଣି । ଝଳ ଗଉସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲୁ ମୃଦୁହସି । ଝାଲେ ଜରଜର ହୋଇଥିଲି ବେଳେ କ ବୋଲୁ ଏତେ ଆଶ୍ୱାସିରେ । ସୁନ୍ଦର । ଝିନବସନ କହିବା ସୁହୁସି । ଝଳ ହୃଦକୁ ହୋଇଲି କଲୁଷ । ଝଗଡ଼ା କଲି ନିରନ୍ତରେ ମଦନ ମନେ

।ସେହୁ ସେଣ ଧଉରେ । ସୁନ୍ଦର ।୨। ତୁମ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖେ ଚୁମ୍ବ ଦେଇ ଚୋ-
ର ବୋଇଲି ଶୁଣ ସୁଗମଣି । ତାଳ ସଙ୍ଗରେ ନବ ଜଳ ଘଣି । ସଙ୍ଗ-
ରେ ମୋଁ ଅଙ୍ଗ.ଚୋର ଖୋଲ ଶାଢ଼ୀ ଅଞ୍ଚଳ ଦଉ ଦକ୍ଷିଣେରେ । ସୁନ୍ଦର ।
ତୁଳ ସୁକୁମାର ଶୁଣି ହସିଲୁ । ତାଡ଼ିବାରେ ଯେ ମୋ ଅଙ୍ଗେ ମିଶିଲୁ ।
ସଙ୍କେତନ .କେଳସେ ଲସାଇ ଦପସ୍ତିକରେ ରହିଲୁରେ । ସୁନ୍ଦର
। ୩ । ଶ୍ୟାମଗଲା ପ୍ରାପ୍ୟେ ଚନ୍ଦ୍ରଭୃଣ୍ଡ ଶସ୍ତ୍ର ସୁମର ମନେ ତୋ ସେ-
ଶୁଣ । ତେବେ ଲୋଚନ ନେତ୍ରୁ ତତକ୍ଷଣ । ତୁର ତୁର ପ୍ରାଣ କଷ୍ଟେ
ଯିବ ଜାଣ ଭୂତ ଚତୁସ୍ତିସିହାଣନେ । ସୁନ୍ଦର । ତୁଟିବଇ ତୋ ନାସେ
ନାସାମଣି । ତୁମ୍ଭା ଲଗା ଅମୂଲ୍ୟ ସୁରୁବେଣୀ । ଯିମନ୍ତେ ଯେବେ
ସୁଖ ଉପୁଜଇଁ ମନ ସିନା ଅନ୍ତ ଜାଣିରେ । ସୁନ୍ଦର । ୪ । ଯିମିନ୍ତ
କୋଟିସୁଗ ସ୍ୱପ୍ନେ ତୋ-ସେ ଲ୍ଭବନୂ ଏବେ ମୋତେ । ତୁରୁଅଛ
ବସି ଅନୁବରତ । ତ୍ଡ ଗଲାଣି ଦେହ ପ୍ରାଣବଲ୍ଲଭ ଦେଖିଲେ
ଯିବୁ ପବନେରେ । ସୁନ୍ଦର । ଖୋଲବନୁ ମୁଁ ତୁମ ନେ.ର । ତୁମ
ଦଣ୍ଡଥାଇ କେତେ ସୁନ୍ଦର । ଯିମନ୍ତେ ପଟ୍ଟନାୟକ ନରସିଂହ ମନରେ
ନୋହେ ଅନ୍ତରରେ । ସୁନ୍ଦର । ୫ ।

—※—

ରାଗ ମଙ୍ଗଳଧନାଶ୍ରୀ—ଝମ୍ପତାଳ ।

ଯେଉଁଦିନ ତୋତେ ଜାନୁରେ ବସାଇ ନବତ୍ରେ କଲ୍ ଅଲଙ୍ଗନ । ଜାଣୁ ମଣି ମୋତେ ସେହିମତ କରଦେଲୁ ଗୁରୁ ସବୁ ଦୁମ୍ବନ । ଜୀବନ ସଫଳ ଅଜହିଁରେ ସଖି ସେସ୍ତ୍ରବ ସୁନ୍ଦର ମୋହନ । ଜାଣୁମଣି ଯାହା ଦବସନ ଦଉ ଅରମ୍ଭିଲ ରଭ ସମର୍ଥ୍ୟ । ଜଳଦ ବେଣୀ ଯେ ନ ସହୁ ସୁରତ ଧରିଲୁ ଭୁ ମୋତେ ଜୀବରେ । ଜୀବନ ଧନ ଦଣ୍ଡେ ରହ ବୋଲି ଯେ ମହଲି ରସେ ସଦ୍ବରେ । ଜୀବନ ନେବାକୁ

ଜଣ୍ଡୁର ଅନ୍ତର ବୋଲି ହୋଇଲୁ ଅବଶ । ଜଗଜନେନ୍ଦ୍ର ଲଳାଟେ ଶୋଷି ବନ୍ଧୁ ହୋଇଲୁ ଅତି ଅଶକତ । ୨ । ଯୋଡ଼ି ହୁଙ୍କୃତିରେ ଚୋ-ଟୁଦ ରହୁଲ ଦଣ୍ଡେ ମୂଣରେ ମୃଣ୍ଡ ଦେଇଁ । ଯେତେ ଅଣକତେ ଯେ-ମନ୍ତେ ସୁରଭ ତୋ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ତା . ଜାଣଇଁ । ଜଟିଥାଇ ପଞ୍ଚସାୟକ ବଧିବ ରସାଇଲ ସ୍ୱମା ତୋତେ । ଜଡ ଅର୍ଜେ ଅଙ୍ଗେ ବାମ୍ନଦେନ-ରଙ୍ଗେ ବ ସୁଣ୍ଣ ଜ ଦେଲୁ ମୋତେରେ । ୩ । ଯାଉ ଏ ଜୀବନ ତୋହଲାଗି ଧନ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହୁ କୀରତି । ଜମ୍ବୁକଳ ବୋଲି ଫ-ଟାର୍ଦ୍ଧା ସୁମନ ଧନୁରେ ବାନ୍ଧି ରଞ୍ଜିପତି । ଯାଇଁ ସବେ ତୋହସଙ୍ଗେ କାନାରଙ୍ଗେ ନେବ ସଖି ଦଳମାନ । ଜଗନ୍ନାଥ କଲେ ଅଧିକ ନୁହଇ ଜୀବନ ଥିଲେ ପ୍ରାଣଧନ । ୪ । ଜଡ ଯାଉଥାଇ ଶଶିଅଙ୍ଗେ ତୋହର ଜଳେ ଭଲ୍ଲ ହିନବସନ । ଯେଉଁଦନ ଯୋଗେ ପଡୁ ମୋ ନୟନେ, ଲଚେ ନୁଆଁଉ ଚନ୍ଦ୍ରାନନ । ଜଗି ଅବକାଶ ଯୋଗ୍ଯ ତୋ ଦେଖିବ ମନେ ନ ଯାଇ ପରତେ । ଜପ୍ତ ଅଛ ପଞ୍ଚବାସ୍ଯକ ନୃସିଂହ ବକ୍ଷସ୍ଥ ନାମ ଅନ୍ତରତେ । ୫ ।

ସ୍ୱଗ ଜନନପ୍ରୁରଅ, ତୋଡ ପଞ୍ଚତାଲ ।

ଛାଡ ତୋତେ ଯାହା ନ ଯାଇ ଜୀବନ ଛାର କଲ ମୁଁ ତା ତେଣୁ । ଛଇଲ ରମଣୀ ଯମା ଶିରୋମଣି ତୁ ସିନା ମୋ ମନ ଜାଣୁ । ଛନ୍ଦ ତର-ଙ୍ଗେ ତୋହର ଅଛି ମାନସିବେ । ଛଡ଼ା ଛଡ଼ି ହେଲ ବୋଲି ମନେ ମନେ ଛତ୍ର ମଣୁଛନ୍ତି ଲୋକେ ।୧। ଛଇ ପସ୍ର ହୋଇ ସେବା କଲେ ତେବ ଛୁଟିଲେ ଅସି ଦଦେଶେ । ଛଳନେ ଏକଥା ସକଳ ଦାଣ୍ଡକୁ ଛଡ଼ା-ଛଡ଼ି ପସ୍ର ଦଶେ । ଛଛ କଲେକ ଗୋ, ପ୍ରୀତି-ଅଭିମାନମାନେ । ଛାୟାପତି ପବେରୁଦୟାଦ୍ୟେ ବୋଇ ମୋର ପ୍ରତି ଅପମାନେ । ୨ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ହସି ଏହୁ ଯାହା ବୋଇଲେ ପାଷାଣ କଉଛ ଦେହ । ଛଳ କରଇ ଯେ ହୃଦୟ ମୋହର ବାହାରେ କେଉଁ ସନେହ । ଛଡ଼ାଇ ମୁହିଁ ତୋ ଉରଜେ ଥିଲେ ଚନ୍ଦନ । ଛଡ଼ାଇ ଛଣ୍ଡାଇ ଗଳେ ମୋର ମାଳା କରୁଥିଲ ଆଲିଙ୍ଗନ ।୩। ଛାମୁଁରେ ତୋର ନୟନ କର ଯାହା କହୁଛ କମଳ ମୁଖି । ଛାଡ଼ି ସେ ଭାବନା ସ୍ୱପନେହେଁ ଦନେ ଦନେ ବେଁ ଦେଖିବ ଦେଖି । ଛଡ଼ା ଦ୍ରୋହରୁ ନୟନେ କରବେ ମୋର । ଛକି ପଡ଼ିବ ଆକାଶ ମୂର୍ତ୍ତେ ଏଥି ଅଣୁଏ ଥିଲେ ଅନ୍ତର ।୪। ଛଡାଇଁ ଯେନ-ତୋହ ହସ୍ତୁଁ ତାମ୍ବୁଳ ଦନେ ଯେଣେ ମୁଖେ ଦେଇଁ । ଛାଡ଼ି ଲାଜ କର ମୋହର ବୋଲ ମୁଁ ଛାଡ଼ ନ ଦେଇ ଉଡ଼ିଲ । ଛାଡ଼ ଯା ବୋଲ୍ ଯେ ଅଲପ ହସିଲ୍ ଧନ । ଛାଡ଼ିବ ଦ କର ଲରସିହ ପଚ୍ଛବାସୁବ ମନ୍ ସେ ମାନ । ୫ ।

ରାଗ ଶଙ୍କରାଭରଣ, ମାଠପଡ଼ିତାଳ ।

ତତୋଇ ଭାବ ଚତୁରୀ ମଣି ଶିରୋମଣି । ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ହୋଇଲେ ହୃଦୟ ହୁଏ ହାଣି । ସଖୀରୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁକେଶୀ । ଚନ୍ଦ୍ରମା କରଣେ ଯେ ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ଥାଉ ବସି ରେ ।୧। ଚରଣ ଧର ବୋଇଲ୍ କର ବପସ୍ୱେଚ । ସଖୀରୁ କେଶୀ ବୋଇଲ୍ ନୁହଇ ଉଚତ । ଶୁଭ ପଲଙ୍କେ ବସିବା । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଦେବତା ବ ନମଣ ତୁମ୍ଭେ ଅବା । ୨ । ଚତୁରୀ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଇଲ ରେ ବନ୍ଧୁ । ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଭାନୁରେ ବାହାରେ ବାସ ପ୍ରିନ୍ଧୁ । ଚତୋ କାହିଁ କ ସେ ମୋର । ଶ୍ରେଷ୍ଠେ ସଙ୍ଗ ଉଦ୍ଧଜାଇଁ ବଳେ ଚନ୍ଦ୍ର କର ।୩। ଚଳେ ପଦ୍ମଲୋଚନ ନ ଲଙ୍ଘ ମୋ ବୋଲ । ଚରଣ ଧର-ନ୍ତେ ଧୀର କାହିଁ ନ ଯୋଚଲ । ସଖୀରୁ ସ୍ୱାମୀକର ଗୋଷ୍ଠୀ । ସ୍ୱର୍ଦ୍ଧବୋଲ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେଷିସ ପଦ୍ମଦଳ । ୪ । ଚରଣ ପଙ୍କଜେ ପୁଣି ଲଗାଇଲ

ଶିର । ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ଯେବେ ବଳୁ ସୁରତ ସମର । ତୁମ୍ଭ କେତେ ଅନୁଷ୍ଠା-
ଣେ । ତନ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚନାୟକ ନୃସିଂହ ଗୀତେ ଭଣେ ।

ରାଗ ଘଣ୍ଟାରବ ।

ଅନ୍ତରରେ ଏତେ ଚିନ୍ତା ନ ଗଲା ରେ ମୋର ମନୁଁ । ଜାଣିନୁ ବା-
ଣେ ପଶୁଣେ ଥିବୁ ତୁ କାହିଁ ରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ! ୧ । ନିମେଷ କୋଟିଏ ଯୁଗ
ମୋତେ ରେ ତୋତେ ନ ଦେଖି । ନିର୍ମଳ ହୃଦୟା ମୋତେ ପାସୋ-
ରିଲୁ ରେ ମୁଁ ହେଲି ଦୁଃଖୀ ।୨। ନିତମ୍ବଗଣ ଦନେ ଜଣି
ଶେଷରେ ବୋଇଲ । ନିଦ ଯାଁହା କରଇ ତାହା ବସ କହିବ ରେ
ଦୋଷ କଲ ।୩। ଜାଣିଜାଣି ବୋଇଲୁ ନ କହ ଏ ମୋର ବଡ଼ ପଣ ।
ନୋହିଲେ ସୁରତରେ ମନଦୁଃଖ ମୋର ହେ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ।୪। ନ
ଜାଣିଲ ବୋଲି ଧନ ରେ ଯେବେ ମୁଁ ଗୁହ୍ନି କଲି । ନୃସିଂହ ପଞ୍ଚନାୟକ
ଭଣେ ରେ ଏ ଗୀତ ରସବଲ୍ଲୀ । ୫ ।

———

ରାଗ କାମୋଦୀ ।

ଘନଜଘନୀ ଯେ ଯେନା ଯେନ ସିନ୍ଦୂରେ କାଳକ ମଣ୍ଡିଲ । ଘଣ୍ଟାଳ-
ସୁଲ ଦଇବ ଏକଷଣ ସେ ସୁଖ ଦେଇଲ । ୧ । ଯେନକୋଳେ
ମୋତେ ଘୋରବରଷାରେ ନ ଦେଉ ନ ମୁଖ । ଧୂସ୍ତ ବସିଥିଲେ ବୃଷିଲ
ପଶୁଯେ ନ ଟେକୁ ନ ମୁଖ । ୨ । ଘନ-ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶୁଣିକରି ଭୁଯେ
ଆଲିଙ୍ଗନ କରୁ । ଧୂମାଳି ନୟନ ରଦ ମୋ ହୃଦରେ ବସାଉ ରମ୍ଭୋ-
ରୁ । ୩। ଘନପୀନ-ପୟୋଧରୁ ଖସିପଡୁଥାଇ ଯେ ବସନ । ଯେନ ମୁଁ
ହୃଦରେ ଜଡ଼ିତ୍ରେ ଉଡ଼ିଯେ ଦଥିଲ ତୂମ୍ଭେ । ୪। ଯେନ ପଲକେ

ଅପଙ୍କେ ଯେବେ କେବ କରଇ ସଜନ । ଦୋଷୁଅଛ ପଟ୍ଟନାୟକ ନୃସିଂହ ଦୁବସଂ ରଜନୀ । ୬ ।

ରାଗ ଚୋଡ଼ି ଅଣାବସ୍ତ୍ର ।

ସୁନ୍ଦ୍ରମୁଣିଙ୍କେ ଗଲ୍ପଟି ଜୀବନ ମୋର । ଗାଢ଼ଅଲିଙ୍ଗନ ମଧୁରଚୁମ୍ବନ ସୁଣିସୁଣି ମନେ ଚୋର ରେ । ସୁପଭ ସୁରଭ । ଗଲେ ସିନା ପ୍ରାଣ ପା-ସୋରପାରବ ହୃଦୟ ଦୁଏ କରଇ ରେ ।୧। ଗୁଣମଣିରେ ଗରୁ ଯତ୍ନବନ୍ତ ଗୋସ୍ତ । ଗାଢ଼ଅନୁରାଗ ପୁଣି ଚୋରା ମୋର ପ୍ରାଣ ଯିବ ଝୁରିଝୁରି ରେ । ଗଜରାଜଗତ । ଗଳାରେ ଅଣି ଭୁଜବଲ୍ଲୀ ଛନ୍ଦୁ ପାହୁ ଯାଉଥାଇ ସର୍ବ-ରେ । ୨ । ଗୁଣମଣିରେ ଯେତେକ ଯେ ବୋଲଇଁ ଛଡ଼ । ଗଜକୁମ୍ଭ କୁଚ ହୃଦରେ ଲଗାଇ ହସି ବୋଇଲୁ କେତେ ଭଙ୍ଗରେ । ଗଲ ଚେତେସ୍ତୁଖ । ଗରବ ଗାଳନ୍ତ ମନମଥଘର ପାଦ୍ଦଲେ ସ୍ୱମୁଖି ରଖ-ରେ । ୩ । ଗୁଣ ମଣିରେ ଗୁରୁଅପରାଧ ମୋର । ଗଲରସେ ସବୁ ସହିନେଉଥାଉ ବୋଲ କଣାପର ଗ୍ରରରେ । ଗୁରୁନଇମ୍ବନ । ଗେହ ନଗ୍ରସର ବଳୁଅନୁଭବ ଗଢଅନୁରାଗ ଯେନରେ । ୪ । ଗୁଣମଣିରେ ଯେଉଁଠାଇ କହିବା ଭଙ୍ଗୀ । ଗଣ୍ଡିଧନ ଦୀନଜନ ସାଇତନ୍ତ ପ୍ରାୟେ ମୋ-ଜୀବନ ସଙ୍ଗିରେ । ଗଢ ଚୋରଦୟା । ଗିରୀଶ କୃପାରୁ ନରସିଂହ ପଟ୍ଟନାୟକ ଲଭନ୍ତ ପ୍ରିୟାରେ । ୫ ।

ରାଗ କେଦାର ଗୌଡ଼ା ।

ଖଞ୍ଜନଗଞ୍ଜନ ରଞ୍ଜନଡ଼ୋଳା । ଖେଳାଇ ଖେଳାଇ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଯେ ବାଳା । ଧନରେ । ଖଟିଥିଲ ପାଶେ ପୂର୍ବପୁଣ୍ୟରେ । ଦା ଖେଳେ କାହ ନେନେ ସୁରଭହୋଡ଼ । ଖଞ୍ଜାଇଁଥାଇଲୁ ପାଦପାନ୍ଥଡ଼ । ଚାଲାରେ । ଖଣ୍ଡି-

ଲୁ ବଟରେ ଭକ୍ତିଣୀ ମାଳାରେ । ୨ । ଖେଳେ କଉତୁକେ ଗୋପଙ୍କ
ହୋଇ । ଗୋଚରେ ଝସାରେ ତରୁଣୀ ନାହିଁ । ସଜନ । ଖେଳ ହୋଇ
ଛାର ମନେ ନ ପୋଷ । ୩ । ଏସିଥିଲେ ଜାତ ବସନ ଚୋର । ଗୋ-
ପି ଦଅନ୍ତେ ମଧୁର ଉତ୍ତର । ସୁନ୍ଦର । ଖଣ୍ଡିଲା ଦଇବସର ଦୃଢୁଥା ।୪।
ଖଣ୍ଡିତ ଚୋବନ୍ତୁ ସବୁ ବଟେକ । ଖେଦେ 'ନାଇହିବ ପଞ୍ଚନାୟୃକ ।
ଉଦ୍ଧାକ । ଖଣ୍ଡଇ ଚୋବଥା ମନକୁ ସିଜା । ୫ ।

ରାଗ ଚନ୍ଦ୍ରଭୈରବ ।

ବେଳଲ୍ଲଳସି କୁଟିଳବେଣି । କଳାବଯ୍ବଧି କୋମଳ ଶ୍ରେଣି ।
ତଇ-ହେଲା ଆସି ହୋଇଲ ବଦେଶୀ । ଚୋଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ନ ରସିବେ
କଶୋର ।୧। ଦଳ କୁସୁମଶାୟୃକ ଲକ୍ଷ । କୁନ୍ଦରଦନ ପାଇଲେ ରକ୍ଷ !
କେଉଁ ଦନ ଯିବ ଦଇବବମୁଖ । ଯାଇ ଦେଖିବ ଚୋର ଶ୍ରୀମୁଖଟର ।
କଶୋର ।୨। ବ କରବ ନ ଦଣଠ ବୃଦ୍ଧି । ବ ନ ବରଇ ବସମ ବନ୍ଧ ।
ବର ଯେ ଥିଲ ବରଷାକୁ ଅବଧ୍ୱ । କେହୁ ବଷ୍ପରୁ ଲାବଣ୍ୟବସ୍ତୁରେ ।୩।
କରୁଅଛ ଯେ ବଧେ ହଗ୍ରର । କେଡ଼େ କରୁଣା ହୃଦୟ ଚୋର । କେ-
ମନ୍ତେ ହେଲ ଏବେ ଏଡ଼େ ନଷ୍ଠୁର । କେଉଁ ଅପରାଧ ଦେଖ ମୋ-
ରରେ । କଶୋର ।୪। କହୁଁ କହୁଁ ଯେ ହୋଉଛୁ ମୋହ । କେବେ,
ସହୁବ ଦୁଃଖ ଏଦେହ । କହେ ନୃପେନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ ଚୋହ । ସନ୍ଦେଶ
ହେଲ ସନେହରେ । କଶୋର ।୫।

—*—

ରାଗ ଚକ୍ରାସିନ୍ଧୁଡ଼ା, ପଠଖାଲ, ସଞ୍ଚଇପାଳବାଣୀ ।

କେବଣ ବଂଦଶୀ ବାମେ ହୋଇଁ ଦୁଃଖୀ ପ୍ରିୟାକୁ ବର ଚନ୍ତନା ।
କେଳମାକ ଚାର ପୂର୍ବକ ଗୁଣିଣ ବରେ ସନ୍ତପ କାକୁଶରେ । ଅଲେ

ନରଦନା । ତାହିଁ ଥିରୁ ଏତା ଚନ୍ଦ୍ରାନନାରେ । ତାମେ ତୋହ ଥିରୁ ଚଢ଼ ଯୀବାରେ ।୧। ଜେଳପୂରେ ଦନେ ତାମେ ବଶହୋଇ ଥିଲୁ ଚତୁର ମୌର । ତଣ୍ଟେ ରସନାୟନ ଲୋଚେ ଉଡ଼ିବା ପାସୋରିଲୁ ନ ଶ୍ୱରରେ । ଅରେ ତାମଦାମ୍ପିନ୍ଦୁ । ତରଲୁମୃଜତ ହୃତସ୍ତନରେ । ଚେଳ୍ପେ ବୃକ୍ଷରୁ ଦ୍ରବା ରଜନୀରେ । ୨ । ତୋତଲଧ୍ୱନି ଶୁଣିଣ ମଧୁମା-ସେ ଉପବନେ ତେଳପ୍ସରରେ । ତହୁଁ ତହୁଁ ମୋତେ ତାତର ହୋ-ଇଣ ଯାଉଲୁ ଯାନୁସନ୍ଧରରେ । ଅରେ ତମଳମୁଖି । ତାମତାଣ୍ଡେ ହୋ-ଇ ଥିରୁ ଦୁଃଖୀରେ । ତାଟରରେ ଲୁ ଚୁମ୍ବିରୁ ସଖିରେ । ୩ । ତେମନ୍ତ ତର ବକ୍ଷରୁ ଦବା ନଗୀ ତାମତେଳ ଉ ମୋହର । ତୃପା ତରରୁ ଯେବେ ତୃପାବାରିଧି ଚେବେ ରହିବ ଶରୀର ରେ । ଅରେ ତଲତ-ଣ୍ଠୋର । ତାହିଁ ଦେଖିବ ତୋର ମାଧୁରରେ । ତାମ ହୋଇଛି ମୋର ବୈରରେ ।୪। ତୁରଙ୍ଗୀନୟନ ତୋମଲେ ଦର୍ଶଣ ଦେଲୁ ଯା ମୋତେ ଚୂମ୍ବନ । ତାରଣ ହୋଇଛି ମୋ ଜୀବ ନେବାକୁ ତଲୁ ଭୁହ ଅତାରଣରେ । ଅରେ ତୃଷ ଉଦର । ତାମବାଣ ଦେଉ ଅଛି ଜାହ୍ନାରେ । ତହେ ଧନୁର୍ଜ୍ୟା ଦଣ୍ଡଧାରୀରେ । ୫ ।

ରାଗ ଅହାରୀ । ତାଳ ପହପଟ ।

ଖଞ୍ଜନନୟନୀ । ଯୀଣ ଉଦର ମୋ ଧନ । ଯୀଣ ହୋଇଥିରୁ ମୂଳ ତାଣ୍ଡ ଲାଗି ତୋତଲବଚନ ।୧। ଶଳ ଏ ବଧାତା । ଖଣ୍ଡି ଦେଲା ତୁଘୋର ଚନ୍ଦ୍ରା । ଛିଉମଣ୍ଡନୀ ମୋ ଦ ତରୁ ଥିବଟି ହୋଇଣ ଏକତା । ୨ । ଯୀଣ ହୋଇ ଥିରୁ । ଛିଛଚଲକୁ ଲଭରୁ । ଖାଇବା ଖେଳବା ହସିବା ଗୃହୁଛି ସବୁ ପାସୋରରୁ ।୩। ଖଣ୍ଡିଲା ସେ ସୁଖ । ଶଳ ବାହୁ ଦେଲା ଦୁଃଖ । ଶଚସ୍ତନନ ତୋ ଚୁମ୍ବନ ବହିନେ ତାହିଁ ମୋର ସୁଖ ।୪। ଯେବେ

ଲୁଭ ଧନ । ଖଲେ ଲୋଚନ ଚେଳଣ । କ୍ଷଣେକ୍ଷଣେ ଦୁଃଖ ଲହୁଥିଲୁ ବଣେ ବଞ୍ଚ ନାହିଁ ପ୍ରାଣ । ୫ ।

ରାଗ କାଫି । ତାଳ ଏକତାଳୀ

ଗଜଗମନ ମୋର ଗଲାର ହାର । ଗେହ୍ନେ ଗେହ୍ନେ ଅସ୍ମୁ ଯେ ସଜନରେ ବେଳ ମନ୍ଦରେ ମୋର ।୧। ଶ୍ରୀଗୋର ତୋ ସେହି ଭାବ ଶୁଣି ମୋ ମନ । ଗଙ୍ଗାଧରବଇର ଶରରେ ମୋ ମନ ହଉଛି ଛନ୍ନ ।୨। ପୋଲ କର ଅଧର ଚୁମ୍ବନ ଯାଚୁ । ଗଲାଲୁ ଗଲା ଭଉ ସଜନଯେ ଗାଢ଼େ ପୁରନ୍ତ ରତୁ । ୩ । ଗୁଜର ପୃଥୁ ସ୍ତନ ଫୁଟି ବସନ । ଗଲ ଯେ ଦଣ୍ଡଥାଇ ସଜନରେ ନଖକ୍ଷତର ଚିହ୍ନ । ୪ । ଗାଢ଼େ ମଉ୍ରେ କରୁ ପୁରୁଷାୟିତ । ଶୁଣୁଛ ତାହା ଏବେ ଭଣିଲେରେ ଭଞ୍ଜନୃପ ଏ ଗୀତ ।୫

ରାଗ ଆଶାବରୀ । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ଘନଜଘନା ତୁ ମୋତେ ବୋଲ ଅଛୁ ଯାହା । ଯେନ କର ନାହିଁ ଲୁହରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛୁ ତାହା । ଘନସ୍ତନ ରେ । ଘୋର କାମଶର । ଯେନୁ ଅଛୁ ମୋର ପ୍ରାଣ କେ କରବ ପାର । ୧ । ଯେତେ ଯେନ ଏତା ଜାଣୁ ତୁ ମୋର ଜୀବନ । ଘନ ଘନ ଦେଉ ଥାଉ ମୋ ମୁଖେ ଚୁମ୍ବନ । ଘନକେଶିରେ । ଯୋଡ଼ାଉ ବଦନ । ଘାଣ୍ଟି ହେଉଛି ହୃଦୟ କର ତା ଚନ୍ଦନ । ୨ । ଘନାଘନ କାଳେ ଘଡ଼ଘଡ ଶୁଣି କର । ଯେନ ଯେ ମୋତେ ଭଉଲୁ ରେ ଚମ୍ପକ ଗୋର । ଘାଟ କଲୁ ରେ । ଘନ ସୁଖ ଦାୟୀ । ଘୋର କାମଦୁଃଖେ ତ ବେ ପକାଇଲୁ ସହି ।୩। ଘଡ଼ିଏ ଯେ ମୁଁ ତୋତେ ନ ମୁରୁଛଇଁ ବାଳା । ଯେନ କର ଥାଇଁ ମୋର କଣ୍ଠରତ୍ନମାଳା । ଯେନ କହୁ ଯେ । ଘଣ୍ଟଣଲପକା । ଯୋଷି

ଶୋଷି ସେହୁ ସୁଖ ବଢ଼ୁଛୁ ବେଦନା । ୪ । ଯାଉ ହେଉ ଅଛୁ ଚନ୍ଦ୍ର
ତୋ ବଦନ ମନୋହର । ଘନ ଘନ ଚୁମ୍ବନ ମୁଁ ତୋର ବୋଲୁଛ ।
ଘେନ ଦୂଷଣ ଗୋ । ଦୁଃଖ ନ ଥିବ ପ୍ରୀତ । ଘେନ କହେ କାମି-ଚିତ୍ତ
ଭଞ୍ଜ ନରପତି । ୫ ।

ରାଗ ତୋଡ଼ି । ତାଳ ଷଡ଼ପଟ୍ଟ ।

ନାଗରୀବର ରତନ ରେ । ନବଘନ ଗୃହେଁ ଦନେ କଲୁ ମାନ
ତାହା ନ ଥିବ କ ମନ ରେ । ଅରେ ନବ ବୟସି । ଚିରନ୍ତରେ ତୁ ତମା
ହୃଦୟବାସି ରେ । ନେତ୍ରଭଙ୍ଗେ ବଶ କରୁ ବସି ରେ । ୧ ।
ନବସଙ୍ଗମେ ତୋହର ରେ । ନାହିଁ ନାହିଁ କରି ବଦନ ବଦାଇ କ-
ଲୁ ଯେ ମୋର ଅଙ୍କରରେ । ଅରେ ନେତ୍ରପ୍ରତିମା । ନାହିଁ ନାହିଁ
ତୋର ଶୋଭା-ସୀମାରେ । ନାରୀଗଣେ ତୁହି ରସଧାମା ରେ । ୨ ।
ନୟନେ ତୋ ରୂପ ଦେଖି ରେ । ନଣି ଦବା ଯେତେ ହୋଇଁ ଥାଇଁ
ସୁଖି ତହିଁକି ମଦନ ସାକ୍ଷୀ ରେ । ଅରେ ନାଗରୀମଣି । ନ ସୁରୁଛି
ତୋର ଗୁଣ ଗୁଣି ରେ । ନାହିଁ ଉପମା ତନ ଧରଣୀ ରେ । ୩ ।
ନ ପାଇଁ ତୋ ଗ୍ରୀବ-ରସ ରେ । ନିରନ୍ତରେ ମାଇ କାନ୍ଦୁଛି ହୃଦୟ
ନାଶ ହେବ ତୋର ଦାସ ରେ । ଅରେ ନଳିନ ନେତ୍ରି । କବଦନ୍ତୀ
କନକସ୍ତ୍ରଗାତ୍ରି ରେ । ନାଶି ଦବା ତୁ ମୋ କେଳିପାତ୍ରି ରେ । ୪ ।
ନେବ କେସନେ ମୁଁ ଦନ ରେ । ନବଘନ ଘନ କରନ୍ତେ ଗର୍ଜନ
ଚୁମ୍ବୁ ତୁ ମୋର ବଦନ ରେ । ଅରେ ନେତ୍ରସମ୍ପତ୍ତି । ନାହିଁ ତୋର
ସନ୍ ମୋର ଗତି ରେ । ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜ କହେ କାମି ଘାତ ରେ । ୫ ।

ରାଗ ପଞ୍ଚମବରାଡ଼ୀ । ତାଳ ପଡ଼ତାଳ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ମୁହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ଜାଣା ଅନ୍ତେ ହୋଇ ସୁଖୀ ତବକ ଥାଇଲୁ

ମୋର ଅସି । ତୁମ୍ଭର ତୋର ବଦନ କାମବାଣେ ହେଲ ଛନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର
ସ୍ମୃତ ଅଙ୍କେ ଗଲୁ ମିଶି ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ । ଚେତଂଜଣ ଲାଗି
ଉମଦଲୁ ଧନ ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର ନ ସ୍ମରେ ଏ ଦବା ରଜନୀ ରେ । ୧ ।
ଚତୁର ତୋ ହାସ-ରସ ଦେଇ କରଅଛୁ ବଶ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ତୁ ଅଟୁ
ମୋହର । ଚେତାଇ ତା ଚନ୍ଦ୍ର ଜାତ ବାଣେ ଚରୁଅଛୁ ଘାତ ଚନ୍ଦ୍ର
ତୋ ପାଇଁ କୋହେ ବାହାର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରବଦନା । ଚନ୍ଦ୍ରୀ କର
ତାହା ବହୁଛୁ ବେଦନା ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରେ ଚନ୍ଦ୍ରେ କେଶେ ଗଲୁ ସୂଜନ୍ମା
ରେ । ୨ । ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପୁରେ ବସିଣ ନ ତୋ ଅଙ୍ଗରେ ଘସି ଚନ୍ଦ୍ର
ଦେଇ ଅଛୁ ଯାହା କହ । ଚନ୍ଦ୍ରୀ ଦ ଦେଇଲୁ ତାହା ମୋଠାରେ
ହେଲୁ କର୍ଦ୍ଦମ୍ଭା ଚନ୍ଦ୍ରହାସି ମୀନ ମନେ ନାହିଁ ରେ । ଚମ୍ପାଗୋର ।
ଚନ୍ଦ୍ର କାମାନଳେ ହେଉଅଛୁ ଜାଲା ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରେ ତୁ ଉଦ୍ଧର ବମ୍ପା-
ଧର ରେ । ୩ । ଚତୁର ଚଳୁର ତୋର ନନ୍ଦେ ଚନ୍ଦ୍ରୁ ମଧୁକର ଚନ୍ଦ୍ରେ
ତା ମୁଁ ହେଉଥାଇଁ ସୁଖୀ । ଚକ୍ଷୀ ତୋ କାମ କମାଣ ଚଞ୍ଚଳ ନୟନ-
ବାଣ ଚନ୍ଦ୍ରେ ବାଜ ମୋର ରହିଅଛୁ ଲାଖି ରେ । ଚନ୍ଦ୍ରକଣ୍ଠାଗ୍ରା ।
ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ପୂର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗା ରେ । ଚମ୍ପୀକରଗୋର କର ମୋତେ
ରକ୍ଷାରେ । ୪ । ଚଳୁଅଛୁ କାମମୋହନ ମୋପାଶେ ନ ଦେଖି ତୋତେ
ଚନ୍ଦ୍ରହାସଧରଣ କର ଭେ । ଚନ୍ଦ୍ରହାର ଦେଇ ମୋତେ ଦ୍ରବର
ଏଥୁଁ ତୁରତେ ତଳ ନ ଯାଉ ଏ ଜୀବନ ମୋହର ରେ । ଚନ୍ଦ୍ର-
ମୋହନ । ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରଙ୍କୁ ମୋହ ପାରୁ ଧନ ବେ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦଉ ଭଞ୍ଜ
ନୃପ ଭଣି ରେ । ୫ ।

ରାଗ ହିଣ୍ଡୀଅର । ତାଳ ଯଡ଼ପଟ୍ଟୁ ।

ଶମ୍ଭୂରେ ବସି ମୁଁ ଥାଇ ସଖି । ଛନ୍ଦ ଦେଖି ହେଉଥାଇ ସୁଖୀ ।
ଲାବଣ୍ୟବଦନ ତୋହପାଇଁ ଭ୍ରମଇ ଛନ୍ଦ ହୋଇଅଛି କାମେ ଦୁଃଖୀ ।୧।

ମୁଁ ବଇ ସେତେ ମୋର ଖଳା । ଛଇଳା ଛାଡ଼ିଲୁ ମୋର ଗଳା ।
[illegible] ଏ.ଉ ନାଗୁଅଛୁ ଯୋଉଜଳେ ବୁଡ଼ୁଅଛୁ ଜୈଖା ।୬।
ଛାଇଁ [illegible] ବୁଢ଼େଁ ମୃଗମଦ । ଛନ୍ଦ ଚାନ୍ଦୁ ଲୁଚୁଥାଇଁ ମୋଦ । ଛାଇ
ଛାଡ଼େ ଖଣେ ପାଶ କ ଛାଡ଼ୁଇ ଛାର ମଣଇ ଅମରପଦ । ୭।
ଛଇଳାମଣି ମୋ କୋଳେ ବସି । ଖୀରୋଦଧିର ଜଳୁଥାଉ ବସି । ଛାତେ
ଆହିଁ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମ ଜୀବନେ ଛଳ ଏ ଜଳୁ ଆ ଖୁବୁଦେଶି । ୮।
ଆଖଳେ ଛଇଳେ ଚୋର ମୋରି । ଯେମେ ଦେହୁଥାଇ କେଳସାର ।
ଗତି କରୁଥାଉ ଦଶନ୍ଦୁଛଦକେ ଲଣେ ଧନଞ୍ଜୟ ଜଇବର । ୯।

ସ୍ୱଗ ବସ୍ତୁଡ଼ି । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ଜଣ୍ଡାଳ କରୁଛ ମାର ତୋ ବନ୍ଦୁ ଉମଣେବର ଜୀବ ମୋର କେବ ସେ ଅବଶ୍ୟ । ଜୀବନ ବନ୍ଧୁ ତୁ ମୋର ଯେଣୁ ତୁ ରହିଲୁ ଦୂର ଜୀବ ରସିବାକୁ ନାହିଁ ମୋର ଆଶ ରେ । ଜଳଜାକ୍ଷି । ଜାଇ ବସ ମୁଁ ଡଗୁବ ଏଥେଁ । ଯେବେ ନ ଦେଖିବ ତୋତେ ନେତ୍ରପଥେ ମୋଂ ଯାଉଥାଉ ମୋତେ ଲୁଚେ ତୁମ୍ଭ ଯେ ଦେଉ ଉଚ୍ଛେ ଘୋଡ଼.ଜୋ ଚରଣ ଧରଥାଇଁ । ଜୀବନ ନ ନେଲା ମାର ତେଡାଇ ଯେ ବସନ୍ତର ସୁନ୍ଦରୀମଣେ ଏବେ ତା ପାଇବ ବାହୁଁ ରେ । ଜବାଧର । ଯେବେ ଯେତେ କରୁ ତୁ ସୁରତ । ଜାଣିମାଲୁ ନାହିଁ ନା ଏ ଛାଡ଼ରେ । ୨ । ଜୀବନ ଥାଉ ବ ମୋର ସେବକ ତୋର ଅସୁର ଜାଣୁମଣେ ତୁ ସ୍ମା- ଗଲାମାଲା । ଜସ୍ମ ତୁହ ବପସ୍ୱତ ଶୃଙ୍ଗାର ରସ ତଥତ ଯେବେ ଛିବ ତେତେବ କରୁଛୁ ସେ ଲୀଳା ରେ । ଜୀବେଶ୍ୱର । ଜଗତ ତୋ- ବନ୍ଦୁ କେଲା ଦାସ । ଜୀବ ନେବ ଜାମ ବୋଲଥିଲୁ ଲୋସ କେଁ ।୩। ରସିକେ ଯେବେ . ମୋର ଅବେ ବହୁଛୁ ପ୍ରେମସ୍ୱର୍ଗେ ଜୀଇଥିଲେ

ଜଡ ମୂଲୁଛନ୍ତି । ଜୀବ ଏବେ ନେବ ମାର ଜାଣୁଛ ମୋର ଯଥାର୍ଥ ସୁବାମଣି ତୋ କୃପାଳୁ ପାଶ୍ ଦେବ ଗୋ । ଯୋଷାମଣି । ଯାହା ଥିଲେ ମୁଁ ତୋ ପରସ୍ପର । ଜାଣେ ଉତ୍ତର ବା ନ ଉତ୍ତର ଗୋ । ୪ । ଜଗତମୋହନ ମୋତେ ଲୋଭୁଥାଉ ଅନ୍ତରେ ଯାଚ ଦେଉଥାଇ ତୁ ଚୁମ୍ବନ । ଜାତରୂପ କୁମ୍ଭସ୍ତନ ହୃଦେ ଦେଇଥାଉ ଧନ ଜାଣି ଦନ୍ତେ ମୋତେ ତୁ ନ କରୁ ମାନ ରେ । ଯୁବାମଣି । ଜଗି ପ୍ରାଣ ନେବ କରପର । ଯୁବା-ରସ ଭଣେ ବଞ୍ଚ ନତେଶ୍ୱର ରେ । ୫ ।

ସ୍ୱର ବଙ୍ଗଲାଶ୍ରୀ । ତାଳ ମାଠ ପଉତାଳ ।

ଝିନବସନ ତୋ ଘଳକ ବଚ୍ଛେଦ କୋଟିଯୁଗ ହେଲା ମୋର । ଝସକେତନ ମୋର ପ୍ରାଣ ନେଉଛନ୍ତି ଏଥି ତୁ ଉତ୍ତର ଧର ଗୋ । ୧ । ଝଳ ଗଣ୍ଡର ତୋ ବଦନ ନ ଦେଖି ଦନ ଜା ସରଇ ମୋର । ଝାଉଁପତ୍ରମଧ୍ୟା କଳସ୍ତ ସେଜ ମୋ ଛାଣ ତୁ ମୁ ତୋ କୋପ୍ୟର ଗୋ । ୨ । ଝିଲକମୂର୍ତ୍ତି ମଦନ ହାତେ ଦେଇ ତ ଯଶ ଲଭିବୁ ଧନ । ଝାଙ୍କି ହାତେ ମୁଁ ଯେ ନଟନ୍ତରେ ବସି ଲୁହୁଁଥାଇ ତୋ ବଦନ ଗୋ । ୩ । ଝିନବସନ ଅନ୍ତରଗ ତୁ ରଙ୍ଗେ ତୋ କର ଯେ କରୁ ଅଶ୍ଳେଷ । ଝିମିଟେ ନସ୍ତନ ନୋହୁଛ ଅନ୍ତର ମନ ଅଛ ତୋର ପାଶ ଗୋ । ୪ । ଝଟକ ତୃପ୍ତିନ ଯୁବଭବର ରେ ଯେତେ ଦେଇଅଛୁ ରତ । ଝୁରୁଅଛ ସ୍ୱପ୍ନ ସ୍ୱଭାବ ରଜନ ଭଣେ ବଞ୍ଚ ନରପତ ଗୋ । ୫ ।

ସ୍ୱର କେଦାର । ଜଲଦବାଣୀ ।

ଚେତୁଥିରୁ କେଉଁ ଦନ ଜାଗସ୍ତି ଛଳନ ରେ । ନ ପଡ଼େ ତ ତୋର ମନେ ରେ । ସୁନସୀ । ବର୍ଣ୍ଣକେଳ ମାନରେ । ସୁନସୀ । ୧ ।

ଚୌପ୍ଦ-ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

ଧ୍ୟା ଅନ୍ତେ ମୋତେ ଧନେ ବହିଲୁ ସୁରତ ରେ । ଝରଟେ ଝେଁଟାଇଁ ତାହା ସେ୍ । ଜୀବନ । ଜାଣେ ରଚ଼ଯତ ଗୋ । ଜୀବନ । ୬ । ଞ ସନ୍ତୁ ଯେ ଞଲକରେ ପଲକ ଅନ୍ତର ବୁଝ । ଟରନ୍ତରେ ମଣ୍ଡିଥାଉ ଟେ ରମଣୀ । ମୋହର ଅଙ୍କରେ । ରମଣୀ ।୭। ଟାଦ୍ରବନ୍ଧ ଧରନ୍ତେ ସେ କରୁ ନାହିଁ ନାହିଁ ରେ । ନ ଶୁଣିଲ ସେହୁଁ ବାଣୀରେ । ଟଙ୍କାଣ ଛାନ୍ଦେ ମୈାଳ ନାହିଁ ରେ । ବଗାନା ।୮। ଡଦଭ୍ର ଅଲଙ୍ଗନେ ଦେ ପୁଲକ ଅଙ୍ଗେ ଝରେ । ନୃପ ଧନଞ୍ଜୟ କହେ ହେ । ରସରେ । ଡାମ୍ବରସ ଷାର ଢ଼ । ରସରେ । ୯ ।

ରାଗ କାମୋଦୀ । ତାଳ ଯତିତାଳ ।

ଠାଣ କଟାକ୍ଷି ରେ ତୋର ଭାବ ରସ । ଠେକ ଚୂମ୍ବ ଦେଇ କରଅଛୁ ଦାସ । ୧ । ଠଦକ ଯୌବନ ହେଲା କୋଟିଯୁଗ । ଠୋପେ ପକାଇଛୁ ମୋତେ ପୁଷ୍ପଶୁଗ ଗୋ ।୨। ଠାକୋଇଲା ତନୁ ଦନେ ରଖଗାଲେ । ଠେର ତୋ ମୁଖ ଚୁମ୍ବନ୍ତେ ଦାମଭ୍ରେଲେ ।୩। ଠଳ୍ପ ରସ ଭାବ ଲୁଣି ଏବେ ପ୍ରାଣ । ଠାଣ ଭୃପଧର ବଟକେ ପଞ୍ଚବାଣ ।୪। ଠିକ ଠିକ ଦର କାଟେ ତନୁ ମୋର । ଠେକ ରସ କହେ ଭଞ୍ଜ ନରବର । ୫ ।

ରାଗ ପରଜ । ଅଠତାଳ ।

ଠାଠିନ ତୋ କୁଚ ବେନ ଗୋ । ଠେକେ ମୋ ହୃଦରେ ଲଗାଇଁ ରଖିବା ପାଶୋ କୁ ଚନ୍ଦ୍ରାନନୀ ଗୋ ।୧। ଠୂଳ ଘନର ଗର୍ଜନ ଚିଁ । ଠୈଣଅନଙ୍ଗ ଶୁଣି ତାହା ମୋ ଅଙ୍ଗେ ମିଟି କରୁ ଅଲିଙ୍ଗନ ସେ ।୨। ଠାକୁର ଅଟୁ ତୁ ମୋରରେ । ଠକ କାମବାଣୁ ଉଦ୍ଧରଣ ଧର ଦିଅନା ଦେଲ ମୋହର ହେ ।୩। ଠାଉ କହୁବାର ରଙ୍ଗୀ ଗୋ । ଠାବ କର

ହେମନ୍ତ ପାଇବ ତନୁସ୍ପ ହୋଇଛି ମୋହେନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାମୀ ହେ । ଏ
ଠକାଏ ମୋକଲା ଧର ଗୋ । ଠିଅ ହୋଇଥାଇ ସ୍ୱଦନ ଦୁଆରେ
ଲୁଣେ ଲକ୍ଷ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ଗୋ । ୫ ।

ସ୍ୱର ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ । ତାଳ ପଞ୍ଚତାଳ ।

ଜୀବ କହୁବାର ଶୁଭୁସ୍ତ ଯେବେଠ ଭୋଳାରେ ଲଗିଛି ମୋର ।
ଜୀବନ୍ମୃଦଶନା ଏବେ ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ରକ୍ଷିନ ସିକା ପଣ୍ଡିର । ବନ୍ଧୁ ଗୋ
। ୧ । ଉଙ୍ଗର କାମ ମୁଖେ ମୋତେ ପିଡାଇଁ ହୋଇଲୁହ ଅନାଦର ।
ତମ୍ଭୁ ମଧ୍ୟ ମୋର ଦେଇଁ ଦୋଷକୁ ଜଲୁ ଏମନ୍ତ ଚରଣ । ବନ୍ଧୁ ଗୋ
। ୨ । ଭାବୁଥାଉ ନୀଳକଣ୍ଠ ପ୍ରାଏ କହ କଳକଣ୍ଠବାଣୀ ହେଳ । ଉତ୍ତମ ପସ୍ତ
ବୋ ରସନା ବାଜଇ କପଣ୍ଡଠ ରସେ ମହି । ବନ୍ଧୁ ଗୋ । ୩ । ତୋ-
ଳାଇଲି ତୋତେ ଦଧାତା ବଶରୁ ବୁମ୍ଭୋର ଭୋଳାପ୍ରଭମା । ଛବା
କଲ ମୋତେ ମଦନକୁପଭ ଘେନିଅଛୁ ପ୍ରାଣସୀମା । ବନ୍ଧୁ ଗୋ ।୪।
ଭାନୁଜବାଣୀ ଶୁଣିଲେ ଯେ ତମବ ମୋତେ ଭଲୁ ଥାଉ ଧନ । ଭ-
ମ୍ଭୁମଧ୍ୟାର ଶୁଣଗଣ ଗୁଣି ଭଣିଲେ ଲକ୍ଷ ସ୍ୱାଜନ । ବନ୍ଧୁ ଗୋ । ୫ ।

ସ୍ୱର କାମୋଦୀ । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ଛଳ ଛଳ ହସି ହସି ଅସୁ ଯେ ଥାଉ । ତାଲେ ବ ତା ନେତ୍ରପଥେ
ଦେଖିବ ଅଇ ।୧। ଛଳ ଯେ ନ୍ଦୂମିନ୍ଦ ଦନେ ନୟନେ ହୋର । ତାଙ୍କ
କ୍ଷଣଇ ଉଡ଼ିଲୁ ଯେ ଗଣା ମୋହର । ୨ । ଥାଉ ଘୋର ଲେଖଇଁ
ତୋ କୁଚେ ଚନ୍ଦନ । ତମକାମ ଠେଲାଇ ତା ଦରେ ବବେବ । ୩ ।
ଘନ କୁଙ୍କେ ଉତଣ ଯେ ଦେଇ ଚୁମ୍ବନ । ତାଜଲୁ ବେଦ୍ରେ ପୀରଷ
ଜୀବନଧନ୍ । ୪। ତୋଳୁଥାଇଁ ତୋ ଅଧରୁ ଅମୀସୁରସ । ତାଜଲୁ ସେ
ସ୍ୱବ ଲଣେ ଲକ୍ଷ ଲବେଶ । ୫ ।

ରାଗ କେଦାର କାମୋଦୀ । ତାଳ ମାଠ ଯତିତାଳ

ଅରେ ରମଣୀମଣି ତୋ କେଳିପୁର । ଏବେ ଯେ ହୋଇଅଛି ଶୂନ୍ୟ ଅନ୍ଧାରରେ । ଅନୁକ୍ଷଣରେ କେଳିସ୍ଥଳୁ ସ୍ନେହକ । ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ ବସୁଥିବ ଫୁଲଶାୟୀଙ୍କ ରେ । ୧ । ଆଶା ଯେ ଦେଇଥିବୁ ମୋତେ ପଥରେ । ଆଉ ଯେ ଦେଇଥିବୁ ପୁରଦ୍ୱାରରେ । ଆହା ପ୍ରାଣ ବାନ୍ଧିବି ଏ ଦୁଃଖ ତୋତେ । ଅମୁକୁଳ ବନ୍ଧୁ ହେଲି କେମନ୍ତେରେ । ୨ । ଏସି ଯେ ମିଳି କେଳିପୁରେ ଅବଳା । ଆତୁର ହୋଇ ଭଜୁ ଏ ଗୋର ଲୀଳାରେ । ଅନୁଭବ ମୁଖେ ପୁଣି ଦେଖ ଚମକ । ଅଙ୍ଗବୋଲି ଫଳଙ୍କେ ନେଉ ତୁ ଧନରେ । ୩ । ଅଣୁଏ ନ ଛେକ ଯେ ତନୁରୁ ମୋର । ଏବେ ଏତେକାଳ ହେଲି ଅନ୍ତର ରେ । ଆଶ୍ଳେଷ ଅଶେ ଯେ ନ ଛୋଡ଼ୁ ପାଳିଟି । ଏହା ଚନ୍ଦ୍ର ମୋହୁବ ଯାଉଛି ଫାଟିରେ । ୪ । ଅଣିମୁକର ତୋତେ ଅଣଇଁ ବୋଲେ । ଆଉଯାଇଁ କରଇଁ ସୁରଙ୍ଗ ବନ୍ଦେରେ । ଏସନ ପ୍ରିୟା ରସ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁମତ । ଏ ରସ ଭଣେ ଧନଞ୍ଜୟ ନୃପତରେ । ୫ ।

— — —

ରାଗ ତୋଡିବସନ୍ତ । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ତୁତ ସୁଜାଣରମଣୀରତନ । ଚଳପମୋହିନୀ ଜାଣୁ ମୋ ମନ । ରାଗ କର ବେଳେ ଜନ୍ମରେ ତୁହି । ତୋତେ ଲଭଥିଲି ପସ୍ତାଣକୁରେ । ତରୁଣୀମଣି । ତୁହି ବିନା ମୋର ପ୍ରାଣ ଧରଣୀରେ । ୧ । ତୁ ଜନ୍ମ ମା ପାଶେ ଯେଣୁରେ ପ୍ରିୟା । ବିଚ୍ଛେଦନ ହୃଦୁ କାଟୁଛୁ ହୃଦ । ସୁଭି କହିଲେ କ ଯେନଛୁ ମୋର । ତୋରି ଦିଅ ଥିଲେ ମୋତେ ଦୁଷ୍କର ରେ । ତରଳନେତ୍ରି । ତୁ ସଖୀ ମୋର କାମବେଦନାଗ୍ନି ରେ । ୨ । ତୁଙ୍ଗ ବର୍ତ୍ତୁଳ ସ୍ତନସ୍ପର୍ଶେ ତୋର । ଉଦର ରଞ୍ଜନା ଦର୍ଶେ ସୁନ୍ଦର ।

ତାହା ମୁଁ ଦେଇ ଥାଇ ହୃଦପର । ଭୁଜକର ଚୁମ୍ବ ଚତୁସ୍ତବରସେ
ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ । ଭୁଲ ଜାଣୁ ସେହୁ ଲୀଳା ସ୍ୱଭୂମିରେ ।୩। ଚନ୍ଦ୍ରରି
ଗୋର ମୁଖର ସୁବାସ । ଭୁଲ କରଇଁ ସଦଙ୍କ ସ୍ୱାଦେ : ବହିଁତ
ଭଙ୍ଗ ହୋଇଁ ମାତ ଥାଇଁ । ଚଳେ ଚଳେ ମଧୁପିଇଁ ଗାଅଇଁରେ ।
ଚୋମ୍ବିଜନ୍ମକି । ଭୁ ତା ନ ଦେଇ ହୋଇଁ ଅଛୁ ସୁଖୀ । ୪ । ଚନ୍ଦ୍ର
ଭୁ ମୋର କରୁ କୃତାର୍ଥ । ଚନ୍ଦ୍ର ଅଇଙ୍ଗନ୍ତ ଦେଇଣ ମିତ । ତୋ
ଚନ୍ଦ୍ର ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶି ଯେ ଥାଇ । ତେବେ ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ପର୍ଶ ନ ଗଣଇଁ
ତର । ଚରୁଣିଦଣ । ଚନ୍ଦ୍ରହେଲା ବଣେ ବଞ୍ଚ ନବେଷ ରେ । ୫ ।

—×—

ରାଗ ଭାଟିଅରୀ । ଯଟ୍ଟତାଳ ।

ଶୁଣ ଦର୍ପଣରେ ଏକା ହୋଇ । ଥରୁ ଥରୁ ଚାହେଁ ଚନ୍ଦ୍ରମୁହିଁ ।
ଧୋଇଥିଲି ଦେହ ଏତେକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ଦେବ ତୋହ ପାଇଁ । ୧ ।
ଥାଇ ନେ ମୋ କୋଳେ ବସି ରହୁ । ଫୁଲ ଯଉବନ ହୃଦେ ଦେଇ ।
ଥରୁ ଥାଇ ଗଲା ଧରଣ ମୋହର ମଦନମଦରେ ମତ୍ତ ହୋଇ । ୨ ।
ଥାଉଁ ଥାଉଁ ତୋର ଗଲ ନାଶ । ଥୋଇଲୁ ମହୀରେ ଅପଯଶ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ-
ଚମ୍ପା ଅଛି ଯେବେ କରୁଣା ଦେଳାଇଁ ଯାଅ ତୋହର ପାଶ । ୩ ।
ଶୁଣୁ ଦକେ ରୂପବନେ ସହୁ । ଧୀରେ ମିଳିଲ ମୁଁ ପଚ୍ଛ ଯାଇଁ । ସ୍ଥିର
ଜଉ ତୋର ଜଣା ମୁଁ ଧରନ୍ତେ ଚମକ ଚମ୍ପିଲୁ ଚନ୍ଦ୍ରମୁହିଁ । ୪ । ଶୁଣ
ନ୍ଥିଲି ପରସ୍ପେ ହୋଇ । ସ୍ତ୍ରୀକେ ମୋ ଅଙ୍ଗେ ମିଶିଲୁ ସହୁ । ସ୍ତ୍ରୀତା
କାମୀଶତ ଏ ରସ ଗୀଇତ ଧନଞ୍ଜୟଭଞ୍ଜ ନୃପ କହୁ । ୫ ।

ରାଗ ଅଷ୍ଟାବସ୍ତ । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ଚନେ ଚନେ ଭୁ ଭବ । ଦେଇ ରସିହୁ ଗାବ । ବାସ ଭାସ

ହେଲେ ଏବେ କ ଯଶ ହେବ । ୧ । ଦୟା ତେଜଲ୍ଲ ମୋହେ
କେଳ କୁସୁମକାରେ । ଦୋଷ ଜାଣି ପ୍ରିୟା କ ବର୍ତ୍ତିଲୁ ଭୁ ବାରେ ।ମ
ଦେଇ ପ୍ରେମପୁରଇ । ଦେଖୁଁ ହଲୁ ଅଗତ । ଦାରୁଣ ତରୁ ଧଇଲୁ
ପ୍ରାଣସଙ୍ଗତି । ୩ । ହେଲୁ ମୂର୍ଖେ ଭୂମକ । ଦୁହେ ଯେ ଅଲଙ୍ଗନ ।
ଦୋଷସ୍ଥଳେ ଦଣ୍ଡ ଦେବାର କି କାରଣ । ୪ । ଦଣ୍ଡେ ଦାରୁଙ୍କ
ତରୁ-ଦାସେ- କୋଷ୍ଠ ଉଚତ । ଦୟା କର ବଣେ ବଞ୍ଚଲ୍ଲ
ଏ ଗୀତ । ୫ ।

ସ୍ବଗ ସିନ୍ଧୁ ଚୌଦେଶାକ୍ଷ ।

ଧରଣୀମଣ୍ଡନା ଧର ତୋ ଚରଣ ନଦନ୍ତେ ମୁ କେଳ କାଳେ ।
ଧୂର୍ଜଟୀଧ୍ୱଂସନା ମୋ ଗଲା ଭଜଣ ରସୁ ଯେ ମଦନଶୋଳେ ତଳ ।
ଧିବ । ଧରଛି ତା ତନ୍ତ୍ର ପ୍ରାଣ । ଧ୍ୱଂସି ନାହିଁ ତୋର ଧନା ମୋ ଜୀବନ
ଧିବ ଏ କୁସୁମବାଣରେ । ଧନ । ୧ । ଧନମଣ୍ଡନ ରସି ହନେ ମୋ-
ହରେ ବହିଲୁ ଗାଢ଼େ ସୁରତ । ଧ୍ୱନ କରୁଥିଲ ତୋ କଟୀକିଙ୍କିଣି
ତାଚନ୍ତ୍ର ନ ଭଦେ ଧୃଷ୍ଟରେ । ଧନ । ଧନ୍ୟ ଜୋହ୍ନଲ୍ଲ ମୋ ଭଜୁ ।
ଧୀରଗମନା ତୋ କେଳ ରସବନ୍ ନାଶୁଛ କୁସୁମଧନୁରେ । ଧନ । ୨ ।
ଧବଳବରଣ ହନେ ଅନାଇଣ ଧବଳବରଣମୂର୍ତ୍ତି । ଧବଳ ପୁରେ
ଧୀର ବଉ ମୋ ବର ଧର ଘେନ ଗଲୁ ସଖିରେ । ଧନ । ଧୀରେ ବ-
ସାଇଣ ଅଙ୍କେ । ଧର କେତେ ରତ ବହିଲୁ ଅବା ଭୁ ଧୂର୍ଜଟୀପୁଂ-
ଗଣଙ୍କେ ରେ । ୩ । ଧାଇଁଛି ସେବେ ସେ କମାଣକୁ ଧର ସେହୁ-ବେ-
ଶ ବହୁ ଦାମ । ଧ୍ୱଂସିବ ଏବେ ପ୍ରାଣଘଣ ମୋହର ଦେଖି ତୋର
ଦେହ ବାମରେ । ଧନ । ଧାତାକୁ ବୋଲିବା କିସ । ଧୀରଗମନା ତୋ
କେଳରସ ହନ୍ ସଙ୍ଗ ଚହିଁ ହେଲି ବଶରେ । ୪ । ଧର କେଳେନ୍ଦ୍ରକୁ

ଭୁଜ ଲତା ରଖିବ କି ଧରି ତୋ ପୟୋଧର । ଧନ ତନୁକା ଦେଖୁ ଲୋଭିଷଣ୍ଡ ନ ଶୁଣି ଯାଉଛି ଶରୀରରେ । ଧନ । ଧର୍ମିଷ୍ଠଲେ ଯୁଜ ନା । ଧନଞ୍ଜୟଭଞ୍ଜ ନୃପ କହେ ସ୍ୱାମୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖି ହୃଷ୍ଟମୂର୍ତ୍ତିରେ ।୭।

— — —

ରାଗ ବେଲାବଳି ।

ନେହସମ୍ପତ୍ତି ତୁ ମୋର ମୃଗାକ୍ଷୀ । ନାହିଁ ତୋହବିନୁ ଏ ଜୀବ ରକ୍ଷା । ଅଟରେ ନାଗରୀମଣି । ନିର୍ଦ୍ଦୟା ହୃଦୟ ନୁହ ମିଳଣି ରେ ।୧। ନାହିଁ ନାଗ-ରସା ରମଣୀ ଗଣ । ନାହିଁ ତୋ ଯୋଗ୍ୟ ଲେଖ ସମାନରେ । ନବୀନାମଣି । ନ ଇଚ୍ଛଇଁ ମୁହିଁ ଆନ ରମଣୀରେ ।୨। ନ ସରେ କଣି ବାସର ଡମ୍ବର । ଜଗନ୍ତରେ ଦହେ ଲୁପ୍ତମଣ୍ଡଳ ରେ । ନେତ୍ରପ୍ରଭମା । ନ ଜାଣ୍ଡ ବ୍ୟାମର ଉଗ୍ରୀ ଗାଇମା ରେ ।୩। ନ ସହୁ ଲସ ତନୁ ତନୁଅନ୍ତର । କଣେ ଶୟନରେ ତନୁସ୍ୱବର ରେ । ଜଗନ୍ନମୂର୍ତ୍ତି । କଳନ୍ତରେ ଦେଇ ଚମ୍ପକେ ସୁଖୀ ରେ ।୪। ନ ସହୁଲୁ ଦନେ ସୁଲକ୍ଷ ମୋର । ନାହିଁ ନାହିଁ କଲୁ ଜୀବନଇଶ୍ୱର ରେ । ନାଟମଣ୍ଡଳ । ନୃପ ଧନଞ୍ଜୟ ଏ ରସ ଭଣି ରେ ।୫।

— —

ରାଗ ବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ ।

ଯାଲନ୍ତୁ ପୀଡ଼ୁଷ ରସେ ମଜାଇଣ ମୋତେ । ପଦ୍ମ ବମ୍ଭାଧର ଶ୍ରୀ ଯନ୍ତୁ ମୂର୍ତ୍ତିମୁ ଛଳମନ୍ତେ ରେ । ବନ୍ଧୁ । ପାସୋରିଲୁ ମୋତେ । ପାଷର ମୁଁ ଭଜି ରଦନ୍ତୁ କ ଦୋଷ କମନ୍ତେ ରେ ବନ୍ଧୁ ।୧। ପଦ୍ମଜୁ ନାହିଁ କ ଛିନ୍ନି ସଜନୀ ଜନରେ । ଧୀରଭରେ ଅପୀରଭ ହୋଏ ତ ଦେଖନ୍ତେ । ରେ ବନ୍ଧୁ । ଖିନ୍ନେ ବଧାତା । ପ୍ରସାଦ ଭୂପରେ ଘୁଣି ଦେଲା ମୋର ତନ୍ତାରେ ବନ୍ଧୁ ।୨। ପଢ଼ିଶ୍ରୁନ ତୋର ପାଦେ ସନ୍-

ଶ ଭ୍ରମର । ପଙ୍କଜବନ୍ଧୁ ସଂଯୋଗେ କେବଳ ଏତେସୁଖ । ହେ ବନ୍ଧୁ ।
ଆକୃଷ୍ଟ ବଞ୍ଚିଣ । ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ଏଥି ମୋତେ ହର ପରିତ୍ରାଣ ହେ
ବନ୍ଧୁ । ୩ । ପିଆଇବୁ ଯେଣୁ ତୋର ଅଧରୁ ପୀୟୂଷ । ପକ୍ଷଧରକ
ମୁଖରୁ ନୋହୁ ଅଛି ନାଶ । ହେ ବନ୍ଧୁ । ପଞ୍ଚାନନ ସେହ । ପାଇଁ
ଅଛୁ ପୂର୍ବତପ ଯଶସ୍ୱ ବାନ୍ଧବରେ ବନ୍ଧୁ । ୪ । ପୟୋଧରେ ଦେଖି
ହେଲେ ପୟୋଧର ତୋର । ପଡ଼ିଲି ମଦନଶରେ ମାଧ ସମାଦର ।
ଶର ବନ୍ଧୁ । ପାସୋର ନ ଯାଇ । ପଞ୍ଚାନନବଦନ ସେହ ଭଞ୍ଜ ନୃପ
କହୁ । ହେ ବନ୍ଧୁ । ୫ ।

ରାଗ ବରୁଣା ଶ୍ରୀ । ତାଳ ଏକତାଳ ।

ଫୁଲ୍ଲାରବିନ୍ଦବଦନା ତୋ ଗୁଣ ସୁମରି । ପାଶୋରି ନ ଯାଇ ହୃଅ
ହେଲା ବଜ୍ର ସର । ପ୍ରାଣ ଈଶ୍ୱରରେ ।୧। ପାଟକାନ୍ତି ବନ୍ଧୁ ଅଙ୍ଗେ ବର-
ଷୁଲ ତୋତେ । ପୂର୍ଣ୍ଣଅରବିନ୍ଦନେତ୍ରି ମୂର୍ଚ୍ଛିଲୁ କେମନ୍ତେ । ପ୍ରାଣ
ଈଶ୍ୱରରେ । ୨ । ଘୁଂଘୁଣା ଯେ ଦେଉଥାଇଁ ତୋ ମୁଖ ଦେଖିଣ ।
ଫିଟାଉଥାଇଁ ମୁଁ ବାସ ବସାଇ କୋଳେଣ । ପ୍ରାଣ ଈଶ୍ୱରରେ । ୩ ।
ଫୁଟାଉଛ ଶରେ କାମ ମୋର ହୃଦତଟ । ଫେଡବ କେ ତୋରବିନୁ
ଏ ଘୋର ସଙ୍କଟ । ପ୍ରାଣ ଈଶ୍ୱରରେ । ୪ । ଫଳେତ ଜାଣିଲ ପ୍ରିୟେ
କଲୁ ଏତେସବ । ଫୁଟୁରସେ ଭଣେ ଧନଞ୍ଜୟ ଦଣ୍ଡଧାଣ୍ଣ । ପ୍ରାଣ
ଈଶ୍ୱରରେ । ୫ ।

ରାଗକାଫି । ଆଠତାଳ ।

ବସନ୍ତକାଳରେ କେଳ ଉପବନେ ବାସନ୍ତ ମଣ୍ଡପେ ବସି । ବାସ
ବସନ ଦୂରକରି ଭୋକୋର ବସିଲୁ ଯେ ମୋତେ ରୁଷି ହେ । ଅହେ

ଗୋପୀଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

ବାଳାରେ । ଶଠବର ଶ୍ୟାମ ଦଇଲାରେ । ଚାହନ୍ତ ମୁଁ ତୋର ଚରଣ
ଧରନ୍ତେ ଦହିଲୁ ସୁରତକଳାରେ । ୧ । ବସନ ଅଞ୍ଚଳ ଧରୁ ବହୁବାର
ଶୁଣାଇ ଯେ ଶ୍ରମନୀରରେ । ବନତାରତନ ତୋଳିଲା ଅଧାଁର ଅର୍ଣ୍ଣେ
ନୋହିଲା ବନ୍ଧୁରରେ । ଅରେ ବାଳାରେ । ଗଦେବ ଭୁ ପ୍ରେମଶୀଳାରେ
ଦଧିମିତକାନ୍ତା ନ ଜାଣଇ ତାହା ତୋହର ସୁରତଖେଳାରେ । ୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ଚନ୍ଦ୍ରବରଣରେ ଦନେ ବସି ଦନ୍ତପଲ୍ଲବରେ ଜେ । ଦଶନ
ଦଶିଣଶରଘାତ ଲଭ ରସିଲୁ ମୋର ଶୃଙ୍ଗାରେ ରେ । ଅରେ ବାଳା-
ରେ । ବନ୍ଧୁରଲୁତ ଯେ ଲୀଳାରେ । ଦବେବ ନାଗିନୀ ବୋଲଥିଲୁ ଯାହା
ଗାଢ଼େ ଭଡ ମୋର ଗଳାରେ । ୩ । ବସନ ଧରନ୍ତେ ଦନେ ବଳଅ-
ଇ ଗଲୁ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରମାମୁଖିରେ ୮ ବଟେପି କହୁ ଗୋଡ଼ାବନ୍ତେ ତୋ
ପଛେ ପାଇଲୁଁ ରହଣ ସଖିରେ । ଅରେ ବାଳାରେ । ବୋଇଲୁ ଏହା
ସୁଶୀଳାରେ । ବସ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ଭୁଷିପତଅଛୁ ଗୁନ୍ଦ୍ରିଦଅ ଗଳାମାଳାରେ । ୪
ବଧୂଲିଅଧର ବସନ ଅଞ୍ଚଳେ ବାନ୍ଧ ମୋତେ ରଡଳାଲେରେ । ବନ
ଦବଧ ଅନୁରାଗେ ରଖୁଲୁ ବାମମନେ ମାଡ ବଳେ ରେ । ଅରେ ବାଳା-
ରେ । ବନ୍ଧୁ ଭୁ ମୋନେହ ଢୋଳାରେ । ବୋଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ଭଞ୍ଜ
ନଳପଢ ଚାମୀ କାନ୍ତାରସେ ଖେଳାରେ । ୫ ।

ରାଗ କେଦାରଗଉଡ଼ା । ପଢତାଳ ।

ଭ୍ରମେହେଁ ତୋତେ ମୁହିଁ ମୁର୍ଛିଲ ନାହିଁ । ଦ୍ୱାର ଗଲୁକେଣେ
ପ୍ରାଣଦେହି । ଭୁବନ ୧ ଲୁସି ଯାଉଛୁ ବେଳା । ଲୁବେ, କେଉଁଅଳ ନୁଅ
ଥବଳା । ୧ । ଲୁଗିଲ ମାର ମୋ ସବୁ ଗାହମା । ଭାବ ଦାବ ଦଅ
ପ୍ରାଣପ୍ରତିମା । ରେ ଲୁହନ । ଭଜଅଛୁ ତୋ ପାଦେ । ସ୍ୱମରଷ୍ଟ
ମୋତେ ଲଗିଛୁ ବାଦେ । ୨ । ଭ୍ରଲତା କମାଣେ ଅପାଙ୍ଗ ବାଣ । ଭବ

ହର ହଦେ ମୋ ତନୁ ପ୍ରାଣରେ । ସ୍ୱାମୀ । ତୁମେ ମୁହିଁ ମୋତେ ।
ଧର୍ମ ବଇଷ୍ଟୁ ମୋ ନଥିଲା ପ୍ରତେ । ୩ । ହରଷା ତୋତେ ମୁହିଁ ଚଇଥା-
ଇଁ ... ଉଚେଶ ପଞ୍ଚବାଣେ ନ ଭରଇ । ହେ ସ୍ୱାମୀ । ବ୍ରଜନାହିଁ
ମୋହର । ସ୍ୱଇବଶ ବଲ୍ଲ ଏବେ ଅନ୍ତର । ୪ । ସ୍ୱଦସ୍ୱବ ତୋର
ସେ ରସସ୍ୱବ । ଭିନ୍ନ ହୃଦୟ ନୋହୁଛି ମୋ ଜୀବ । ନେସ୍ୱଭଳ ।
ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଜନ । ଗ୍ରାବେ ବଣେ ଧନଞ୍ଜୟ ବ୍ରଜନ । ୫ ।

ରାଗ ପରଜ । ତାଳପଞ୍ଚତାଳ ।

ମହରହେକି ମନେମନେ ଅସି ।.ମୋଟଭ ବନ୍ଧୁଥାଉ ମଧୁରେ ହସି ।
ମଦନଶରେ ହୋଇଥାଉ ଦ୍ରାସି । ମନ ତା ପାସୋଇଲୁ ସ୍ୱବ୍ରହେଶି ।
ଅରେ ମହାମଣ୍ଡନା । ମାଇହାତେ ଦଅଉଛୁ ଯାତନାରେ । ୧ ।
ମାନ ମାନନ ମଣ୍ଡନ କରଥାଉ । ମୋଗୃନ୍ଥ ଶୁଣିଲେ ଦୟା ହୁଁ ବନ୍ଧୁ ।
ମନେହସି ମୋତେ ଦୟା ହୁ ବନ୍ଧୁ । ମୋମନ ହରଷ ଦଣ୍ଡେ ନ ସହୁରେ
ଅରେ ମଧୁଲସ୍ୱଷି । ମୋକଣ୍ଠେ ଲଗାଇଛୁ କାମ ଫାସିରେ । ୨ । ମଧୁ-
ପାନେ ହନେ ଦେଲୁ ପୁରତେ । ମୋ ମୁଖ ଚୁମ୍ବିଲୁ ମଦନମତ୍ତେ ।
ମାଭଲୁ ଉଯେ ହପସ୍ତେ ନଦାନ୍ତେ । ମନ ତାହା ପାସୋରିଲୁ କେମନ୍ତେ
ରେ । ଅରେ ମୃନମୋହନା । ମୁ ତୋହର ଦଣାସେବକି ସିଂହାରେ ।୩
ମହିଲୁ ହନେ ଯେ ହୃମନିଷାର । ମଦନ ରସରେ ଯୁବଗାହର । ମୋ-
ତନୁ ସ୍ତନେ ଲାଗିଗଲା ହୋଇ । ନଶିଲ ମୁହିଁ ଯେ ଏକଣସର । ଅରେ
ମହୁଲାମଣେ । ମୁହୁ ହସୁଥିଲୁ କୋକଲବାଣି ରେ । ୪ । ମହିରୁ ତୁବାଇ
ତୋତେ ସେହଥିଲ । ମାରୁବୋଲ ଲୁତ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲ । ମାନିମଣ୍ଡଳା
ଲଭ ହୋଇ ହେଲ । ମାରଣରେ ଏତେଷର ହେଲ ରେ । ଅରେ-
ମସ୍ୱଳ ଗଢ । ମହାପଢ ଧନଞ୍ଜୟ ବଞ୍ଚିଲୁବେଁ । ୫ ।

ସ୍ୱର୍ଗ ବଳକ୍ଷା । ତାଳ ଚଉତାଳ ।

ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଦିନେ ପଙ୍କଜଲୋଚନ ମୋତେ ଅନାଇଲୁ ପାଲଟି । ସିଂହାଧର କଣ୍ଠୁ ଶୁଣିଲି ବର୍ଣ୍ଣୋକ୍ତି । ଯେବେ ହକାର ବଦନେ ସ୍ନେହତଙ୍କ ଚଳନ୍ତ ମୋ ହୃଦୟ ଫାଟିବେ । ଜୀବନ । ଶାବ ଥିଲେ ଜଡ ଯିବ ମନକୁ । ଯେବେ ଯେବେ ଶ୍ରୀବ ଦେଉ ବର୍ଣ୍ଣୋକ୍ତ । ଯିବ ଜୀବନ ଥିର ଅଛ ମୋହର । ବନ୍ଧୁ ତୋହର କୃପାରୁ ରେ ଜୀବନ । ୧ । ଜାଣୁଛି ଅତନୁ ଏବେ ମୋର ତନୁ ତନୁ ସଙ୍ଗ ନ ପାଇଁ । ଲଗି ବସିଛୁ ଜୀବ ନେବାପାଇଁ । ଶୀଘ୍ରବାଲୁଚ ଅଂକୁଳ ସମ ହେଲା ଜୀବନ ଦେଖିବେ ମୁହିଁ ରେ । ଜୀବନ । ଯେବେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ତୋର ହୃଦୟ । ସ୍ୱଭାବତନ ହୋଇବ ନିର୍ଦ୍ଦୟ । ଜପି ମନାଇ ଥାଆନ୍ତି ସଦାଶିବ । ଯୋଗୀ ପ୍ରାୟେ କରି ଦେହ ରେ ଜୀବନ । ୨ । ଯେଉଁ ଦିନେ ବନ୍ଧୁ ତୋ ତନୁ ମୋ ତନୁ ଲଗାଇ ଉଡିଲୁ ନିର୍ଭର । ଜାଣି ସେହି ଦିନୁ ବଳୁ ତୋ ଯୁବର । ସ୍ୱଭାବତନ ଜଗତ ମୁହିଁ ତୋର ଜାଣନ୍ତି ନଷ୍ଟେ ବୈକରେ । ଜୀବନ । ଜଗନ୍ନାଥେ କରିବେ କି ଏମନ୍ତ । ଶ୍ରୀବ ଜୀବନେ ହୋଇଅ-ସଙ୍ଗତ । ଯେବେ ମୋର ପୂର୍ବ ତପ ସିଦ୍ଧିଥିବ । ଦେଖିବି ତୋ ପଦ୍ମ-ନେତ୍ର ରେ ଜୀବନ । ୩ । ଯୋଡି କର ତୋର ଚରଣ ଧରଣ ଯେତେ କରିଥିଲି ବନାଇ । ଜପି ବନ୍ଧୁ ତାହା ଦବାଇଲ । ଜାଣିଲି କରୁଛି ଏବେ ଫୁଲବାଣ ଯତନେ ନେବ ତଡ଼ାଇବେ । ଜୀବନ । ଛଳଛାଡି କରୁଣା ଏବେ କର । ଯେବେ ଦୟା ଅଛି ମନେ ତୋହର । ଶାବ ଯେବେ ଭୁହ ନ ରଖିବୁ ମୋର । ଅଯଶ ହେବ ଯିବର ରେ ଜୀବନ । ୪ । ଯତନ କରୁଥାଇଁ ମୁହିଁ ତୋ ହୋଇବ ନ କବରୁ ମାନ ପରଣ । ସେବେ ମାନକରୁ ନୋହୁ ଦାରୁଣ । ଯେତେଯେତେ ମୁହିଁ ମାଗଇଁ ସୁଖରେ ହେଉ କଳ୍ପଲତା ମାନରେ । ଜୀବନ । ସ୍ୱଭାବତନ ଯୁବତୀର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ।

ଜପିଜପି ବିଶ୍ୱର ଜନମାନ । ଯଦୁ ନନ୍ଦନ ପଦ୍ମପାଦ 'ଚନ୍ଦ୍ରଣ ବର୍ଣ୍ଣନ୍ତି ଷଣ୍ଡଗ୍ରଜନ୍ତୁ ହେ । ସୁଜନେ । ୫ ।

—∘○∘—

ରାଗ ମଙ୍ଗଳଧନାଶ୍ରୀ । ତାଳ ପଞ୍ଚତାଳ ।

ରହେ ରହେ ମୋତେ ଜୀବନ ତ୍ୟଜେ ଯେବେ ବନ୍ଧୁ ସ୍ୱଦରେ । ରଖିଲୁ ନାହିଁ ତା ବିହୁ ବିୟୋଗରୁ ନୟନ ବାହିଲୁ ମନରେ । ରମଣୀ-ରତନ ତୋତେ ମୁଁ କହିଅଛି ଶଲାରତନ । ରକ୍ତହାଥୁଁ ବଧି ହରନେ-ଣ୍ଡ ହେଉଅଛୁ ମୋ ହୃଦକରତନ । ୧ । ରହୁ ରହୁ ତୁମ୍ଭ ହେବାର କେମନ୍ତେ ପାରବ ମୂରୁଛୁ । ବନ୍ଧୁ ଇହ ବୋଲ ଅଲଙ୍ଗନ ଦେଉ ସେହୁ ସିନା ମନେ କହୁଛୁ । ରସବର୍ଣ୍ଣେ ବଣ ବରଣ ତୁମାମନ ନେଉଁ-ଛୁ ହରଣ । ରଣ ରଣଙ୍କ ମୁଖେ ମୋତେ ପକାଇ ହୋଇଲୁ ଅତି ଦାରୁଣ । ୨ । ରଞ୍ଜନ କର ମୋରଙ୍କ ତୋ ରାଜବନସୂନ କଟାକ୍ଷ ରଚାଲେ ମୋତେ ଭଡ ତୁମ୍ଭଦେଇ ସେ ହୋଇଅଛୁ ଏବେ ବିପକ୍ଷ । ରକ୍ଷିବ କି କର ଜୀବନ ଜୀବ ବ୍ୟାକବରେ ମୋହର । ରକ୍ଷାକଲେ ପ୍ରିୟେ ତୁହୁ ସେ ରକ୍ଷିବୁ ନାଶୁଅଛୁ କାମ ଯାମର । ୩ । ରମଣୀୟ ପୁର ରମଣି କେଉ ପାସୋରନ୍ତ ତୋ ମନ । ରସାନ୍ତ ହୋଇ ନିଯୁନ କେନ ତୋର ଲଲାଟେ ଖୋସିଲୁ ସୁଜନ । ରସାନ୍ତହୋଇ ତା ପୁଣିହିଁ କାମରେ କମ୍ପିଲ ଅଧର । ରୋମ ପୁଲକତ ଦିଗସମ ମଣି ଏବେ ହେଲୁ ଏତେ ଅନ୍ତର । ୪ । ରଙ୍ଗସାୟକ ସେକାଳରେ ନ କର୍ଣ୍ଣକ ତନ ପୀଡ଼ନ । ରମଣୀମଣି ତୋହନ ଏକା ଦେଖି ଏବେ ଦହୁଅଛୁ ଜୀବନ । ରକ୍ଷାକର ଏବେ ମୃଗାକ୍ଷି ମୁଁ ତୋର ସହଜେ ଅଧୀନ । ରଘୁ-ପତି ପିତା ପାଦପଦ୍ମ ସେବେ ଧନଞ୍ଜୟ ଭଞ୍ଜ ସୁଜନ । ୫ ।

ରାଗ ଯବନସୁଖୀଆଚୋଡ଼ୀ । ତାଳ ପଞ୍ଚତାଳ ।

ଲବୁଲବସ୍ତ୍ର ବନ୍ଦୁ ଚୋର ପାଦେ ସେବଥିଲି ଅହର୍ନିଶି । ଲଭାଏ ଭୁ ମୋତେ ହୃଦକୁ ଅନ୍ତର ନ କରୁ କୁଟିଳକେଶୀ । ଏଣକର ଗୋ । ଲୁଣ୍ଠାଇ ବନେ ମଦନ । ଲାବଣ୍ୟବାସିଣି ମୋତେ କୃପା ଥିଲେ କର ଏଥୁଁ ପରିତ୍ରାଣ । ୧ । ଲେଖିଅଛୁ ତୋହର ରୂପ ମୋ ନୟନେ ତୋହ୍ନ ବଦନେ ଦେଇଁ ଅନ୍ତର ହେ । ଲୀଳାବିଳାସି ଲୀଳାମାନ ତୋହର ହୃଦେ କରଅଛୁ ହାରରେ । ଲବେ ମୋମନ ଗୋ । ନ ଚେତଇ ତୋରି ରତି । ଲଳନାରତନ ତୋ ଛବି ଗୁଣିଣ ନ ସରଇ ବଦାସ୍ତର । ୨ । ଲେପି ପୀନସ୍ତନେ ଚନ୍ଦନ ରମଣେ ମୋତେ କର ଆଲିଙ୍ଗନ । ଲେଖା ପତ୍ରାବଳି ମୋ ହୃଦେ ବସନ୍ତେ କରୁଛ ତାହା ଚନ୍ଦନ । ଲେଖେ ତୋ ଭଙ୍ଗି ଗୋ । ଲକ୍ଷବ ଦେଖୁଁ ତରୁଣି । ଲଭଥିଲି କୋଟି କୋଟି ତପ ବର୍ଷୁଁ ଖଣ୍ଡିଲି କହୁ ନ ଜାଣେ ଗୋ । ୩ । ଲାବଣ୍ୟସାଗର ମନ୍ତ୍ରି କ ବଧାତା ତୋତେ କଲା ଉତପତ୍ତି । ଲୀଳାବିଳାସେ ମୋହରୁ ସୁର ହର ଭକ୍ଷିବ କେ ଅଛୁ ଧୃତି । ଲଭ ତୋ ତନୁ ଗୋ । ହୋଇଥିଲି ମୁହିଁ ଧନ୍ୟ । ଲୋପକର ତେଡ଼େ ପୀରତି ଜୀବନ ବହୁ ମୋହୋଠାରେ ମାନ । ୪ । ଲେଖ ଲେଖି ଏବେ ଦୂତୀହାତେ ଦେଇଁ ତୋ ପାଶେ କହୁଅ ସହୁର । ଲେଖନାଥ ଏହା କଲୁ ମୁଁ ଯାଇଁ ଦେଖ ତୋର ପସୁର । ଲସେ ବରଷ ଗୋ । ହୋଇଲି ମୋତେ ନମିଷ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ପାଦ ହୃଦରେ ଚିନ୍ତିଣ ଭଣେଲେ ଭଞ୍ଜ ନରେଶ । ୫ ।

ରାଗ ଶଙ୍କରାଭରଣ । ତାଳ ମାଠପତ୍ତ ତାଳ ।

ବନ୍ଧୁ ତୋର ମୋର ପୂର୍ବ ନେହସମ୍ବୃରେ । ବୋଲଥିଲୁ ଯାହା କଥା ନ ତେଳୁ ମନରେ । ବାଞ୍ଛ ଦର୍ପଣ ବିଦିଶେ । ବରଷି ଘନ ଦନ୍ତୀ

ବେଢ଼ିଅଛି ଭୁଜଙ୍ଗ । ୧ । ବସି ବନେ ମୋହୋର ଯେ ଚରିତ ଧଇଲୁ ।
ବଙ୍କ ବଙ୍କ ବୋଲୁ ମୋର ବଦନ ଚୁମ୍ବିଲୁ । ହମ୍ମା ଅଧରୁ ଗୋ ପାନ ।
ଅଦେଖଣ ଦେଲଣ କାଲୁ ମୋ ପ୍ରାଣ କାରଣ । ୨ । ବଲେ ତୋତେ
ଧର ବନ୍ଧୁ ବହୁଳ ସୁରତ । ଚଟ୍ଟେକ ମୋ ନ ରଖିଲ ବେଳହର ଯାତ ।
ବନ୍ଧୁ ନାନା ପ୍ରକାରେ । ବଦନ୍ତେ ଭ୍ରାନ୍ତ ଲଭଣ ଗଲ ପାସୋରି । ୩ ।
ବିଶେଷି ବନରେ ମୋର ହୃଦ ଅଣଦତ । ବାନ୍ଧବ ଲାଗନ୍ତେ ମୁହିଁ
ହୋଇଲି କୃତାର୍ଥ । ବୋଲିଥିଲୁ ପ୍ରେମେ ଯାହା । ବେଳେକେହେଁ ତ
ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ନ ରଖିଲୁ ତାହା । ୪ । ବନ୍ଧୁ ଅଧରେ ହସି ମୋର ପାଶେ
ଅସୁ । ହନାସ୍ତୁକ ବନ୍ଧୁ ବସ ବୋଇଲେ ଭୁ ରୁଷୁ । ବଣବେରୁ କ୍ଷୟ
ଘୁଞ୍ଚୁ । ବଣନାଥ ସେବି ଭଞ୍ଜ ଉପଭ ନିହୁ । ୫ ।

ରାଗ ସାବେରୀ । ବାଣୀ ଗଡ଼ୁମାଳୀଥି । ତାଳ ଏକତାଳି ।

ଶଯ୍ୟା ଅଙ୍କେ ମୋତେ ବନେ ନେଲୁ ଗୋ ଆଦର । ଶଶିକିରଣ
ଣରେ ଗୋ ରଜନୀ ଦେଖି ମନୋହର । ୧ । ହିଙ୍ଗୁଳର ଚମ୍ପକ ଭରିଲୁ
ରେ ପସ୍ୱଣ । ଏକଥା ତେତାଇ ଗୋ ପସ୍ୱଣ ଦହେ କାମବାଣ
ଗୋ । ୨ । ସବୁ ଭୂମିଦାନେ ଦାନୀ ହେଉ ଗୋ ପସ୍ୱଣ । ସେହିଲୀଳା
ଚିନ୍ତିଣ ଗୋ ମୋହୋର ନ ଯାଇ ଅଛି ପ୍ରାଣ । ୩ । ସୁରତ ଅନ୍ତରେ
ମୋର ଧରୁ ଗୋ ବସନ । ସଖୀରେ ଯେ ନ ଦେଉ ତୁ ପିନ୍ଧିବା କରୁ
ଅଳଙ୍କାର । ୪ । ସେ ଜଣ ସେ ଦନ୍ତଘାତ ଭୁତ ଭୁମ୍ଭେ ଗୋ [illegible]
ସଖୀରେ ଭୁ ଦେଖୁ ଏହା ଭଣିଲେ ଭଞ୍ଜ ନରବର । ୫ ।

ରାଗ କାମୋଦୀ । ତାଳ ପଡ଼ତାଳ ।

ସହର କେସନେ ମୋର ବନ୍ଧୁ ପ୍ରେମ ବରନ୍ଧ ସଲ୍ଲାପ । ସଂସ୍କୃତାଙ୍କି
ତେନୁଥିରୁ ଅବସରେ ନୟନର ଅପ । ୧ । ସବ ଯାଉଛବ ତନ

ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖାଇ ଯେବେ ମୋହନାସ୍ୟ । ସୀମନ୍ତିନୀ ମଣ୍ଡଳରୁ ଭୁଜ ଜୀବନକୁ ସ୍ପର୍ଶ । ୨ । ଶଙ୍କର ସେବ କୋଟି ଜନ୍ମରେ ତୋତେ ଲଭିଥିଲ । ସଙ୍କେତସ୍ଥଳ ଏହିପରି ବହୁତ ଜାଣିତ ନ ଥିଲ । ୩ । ସିନ୍ଦୂରବିନ୍ଦୁ ଲମ୍ବାଇ ମୋତେ ଯେ କହୁ ମୃଦୁ ବାଣୀ । ସୁରତ ଅନ୍ତେ ମୁଁ ଅଙ୍କେ ଧରିଛନ୍ତି ରମଣୀ ହିହାଣି । ୪ । ସୀମନ୍ତିନୀବର ସୀମନ୍ତ ସିନ୍ଦୂର ଗାଢ଼ ଶୋଭେ ତୋର । ଶୀର୍ଷଦେଶେ ଚିତ୍ର ଯୁବାମଣି ରକ୍ଷଣ ବନ୍ଧ କରବତ । ୫ ।

ସ୍ୱଗ ତୋଡ଼ିଆଶାବରୀ । ତାଳ ପଞ୍ଚତାଳ । ପ୍ରାଣମଣି ବାଣୀ ।

ସୁଧାହାସିରେ । ସାରସବରଗମନୀ । ସଖୀରେ ସଖୀରେ ଯତ୍ନରେ ନୂପୁର କରୁଥାଇଁ ମଞ୍ଜୁଧ୍ୱନିରେ । ଶଶୀଜିତ ମୁଖ । ସଙ୍କେତକଞ୍ଜନ୍ତ ଅନାଇଁ ଅନାଇଁ ଲଭୁଥାଉଁ ମହାସୁଖରେ । ୧ । ସୀମନ୍ତିନୀ ରେ । ସ୍ୱର୍ଗେ କହ ବଚନ । ଶୃଙ୍ଗାର ଶେଷେଣ ମୋ ଅଙ୍କେ ବସିଣ ରଙ୍ଗେ ବଶକରୁ ମନରେ । ସଙ୍କେତାକ୍ଷି ତାହା । ସତେହେଁ କି ବାଳା ସେ ସ୍ନେହ ଭେଳିଲୁ ମୋଠାରେ ହୋଇ ନିର୍ଦ୍ଦୟୀରେ । ୨ । ସ୍ମିତହାସିରେ । ଶଙ୍କରବଇରୀ ମୋର । ଘରେ ସାରୁଅଛି ଜୀବନ ମୋହର ଭୁଲଣ୍ଡୁ ହେଲୁ ଅନ୍ତରରେ । ସାହା ହୋଇ ନା । ସେ ଶରକୁ ଭୁତବବତ ଦେଇଣ ଉଦ୍ଧର ବରଅଙ୍ଗନା ରେ । ୩ । ଶଶି-ମୁଖିରେ । ଶଙ୍କରହପକ୍ଷ ଶରେ । ସତେହେଁ ତୁ ବାଳା ମୋତେ ମନ୍ତ୍ର ଲରେ ନିନ୍ଦବେ ସ୍ତ୍ରିଗ୍ଧ ହସାରେ ରେ । ପୁଳନୁ ତୁ ରଖ । ସ୍ନେହ ଯେତେ ମୋର ଠାରେ ତୋର ଅଛି କ ମାରୁ । ପଞ୍ଚବିଶିଖରେ । ୪ । ଘଣିହାସିନୀରେ । ସଖୀରେ ପାଶକୁ ନାଥ । ଶଶାଙ୍କଶିଖର ମନାଦ୍ରି ବନ୍ଧୁରେ ମୋହଠାରେ ଦୟା କରରେ । ସୁଧାରସ ଦେଇ । ଶରଣାଗତ ଜନକୁ ରକ୍ଷାକର ବୈଷ୍ଣ ନରପତି କହୁରେ । ୫ ।

ରାଗ କେଦାରଗଉଡ଼ା । ତାଳ ଯତିତାଳ ।

ହୃଦମଣ୍ଡନ ତୁ ମୋ ପ୍ରାଣଧନ । ହୋଇଲୁ ତୋତେ ଯେବେ ପ୍ରସନ୍ନ । ହେ ସଖି । ମୀନବନ୍ଧୁ ମୋତେ କଲା ଚମକି । ୧ । ହୃଦରୁ ତୋତେ ନ ଦେଇଲି କ୍ଷଣେ । ହାରି ନ କହିଥ ମଦନବାଣେ । ହେ ଧନ । ଧର୍ମ୍ମ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନ ପଢ଼େ ମନ । ୨ । ହସି ଅପୂର୍ବ ହୁରତି ଅଶେ । ହୃଦମଣ୍ଡନ ମୁଁ ବସାଇ ପାଶେ । ହେ ପ୍ରାଣ । ହଜଗାଇ ନାଥ ତୁ ଗୋ ସୁଜାଣ । ୩ । ହଂସଲୀଳାକୁ ତୋ ଜନ୍ମଇ ଗତି । ହରଷ ହୋଇଥାଇ ଦେଖି ଏତି । ହେ ବାଳା । ହସିଲା ନାଥ ହେଉଛି ବିହ୍ୱଳା । ୪ । ହସ୍ତଧରି ଦନେ ନେଲୁ ପଲଙ୍କେ । ହରଷ ହୋଇ ବସାଇଲୁ ଅଙ୍କେ । ହେ ଜୀବ । ହରି ସେବି ଭଣେ ଭକ୍ତପାର୍ଥିବ । ୫ ।

ରାଗ କେଦାର । ଚକ୍ରକେଳିବାଣୀ । ତାଳ ଯତିତାଳ ।

କ୍ଷୀରୋଦର ତୁ ମୋ ପ୍ରାଣଧନ । କ୍ଷଣେ ମୂର୍ଚ୍ଛଇ ନାହିଁ ଜୀବନ । ଛାଡ଼ି ଅଇଲି ବହୁବଶ ମୁଁ ତୋତେ କ୍ଷମାକର ମୋର ଦୋଷ ଜାଣି- ରେ ସୁନ୍ଦର । ୧ । କ୍ଷୋଣିନନ୍ଦ ନୁହଇ ଥାଇ । କ୍ଷଣେ ଛାଡ଼ିବ ମନ ନୁହଇ । ଛିଣ୍ଡି ଯିବ ପ୍ରାଣ ତୋତେ ମୁଁ ଦେଇଲି କ୍ଷମ୍ୟ ନୋ- ହୁ ତନୁ ଅଛି ରହି ରେ ସୁନ୍ଦର । ୨ । ଛାଇ ପ୍ରାୟେ ଖଣ୍ଡିଥାଇ ପାଶ । କ୍ଷୋଭହାରଣି କଲୁ ନିରାଶ । କ୍ଷମାକରନ୍ତି ମୋତେ ପଢ଼ୁଛି ମାରୁ କ୍ଷଣେ ନ ଦେଉ ଏ ତୋତେ ତ୍ରାସ ରେ । ସୁନ୍ଦର । ୩ । ଛଳ ମଣିଲି ଏ ତୋର ପ୍ରୀତି । କ୍ଷମାବାଞ୍ଛି ତୁ ମୋର ଗତି । ଛାଡ଼ିଲେ ତୁ ମୋତେ ମୁଁ ନ ଛାଡ଼ିବି କ୍ଷିତିମଣ୍ଡନ ତୁ ମୋ ମୂଳ ରେ ସୁନ୍ଦର । ୪ । ଛାଡ଼ିବ ଚନ୍ଦନ ଛଳବର । କ୍ଷମେ ମିଳନ୍ତି ପ୍ରିୟା ଯାଗର । କ୍ଷତ୍ରିକୁଳ ସ୍ୱାମ ଚରଣ ଶରଣ କ୍ଷମେ ଭଣେ ଭକ୍ତ ନରେଶ୍ୱର ଦେବ ସୁଜନେ । ୫ ।

ଚୌପଦୀ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ।

ରାଗ କାଫି ।

ପ୍ରୀତିମଣ୍ତ୍ରନା । ଯେନ ଯେନ ହୃଦେ ଏମୋ ନିବେଦନା ଯେ
ବଡ଼ ନାହିଁ ତ୍ରିଜଗତେ ଦୟା ବନା ଗୋ । ମୋର ଜିଣାଇବାର ଅଧି
ସିନାଗୋ । ୧ । ଖଞ୍ଜନଲୋଚନା ମତ୍ତମାତଙ୍ଗଗମନା ଗୋ ରହିବ
ଲେ ଯାଉ ବନା ଗୃହିଁ । କୃତାର୍ଥ ହୋଇବ ଆଖି ଅଙ୍ଗଶୋଭା ଦେ
ଗୋ ଏହି ଆଶାରେ ତୋପଥେ ଥାଇଁ ରହିଁଗୋ । ତୋତେ ଦେ
ମୋର ଚତ୍ତ ନୁଅଇଁ ଯେମନ୍ତ ଗୋ ତହିଁକ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ସାକ୍ଷୀ । ୨
କୁନ୍ଦ ବ ଉଚ୍ଛାୟମନ୍ତ ତୋର ଅଛ ଗୋ ମନ ତୋହୋଠାରେ ର
ଥାଇ ଲମ୍ପିଗୋ । ୨ । ତୋ ଆସିବା ଯିବା ଗଢ଼ ମୋନେତ୍ର ସମ୍ପ
ଗୋ ଭ୍ରିଲ ତୋତେ ଦନ ବଶ୍ୟ ଥାଇଁ । ବ୍ରଜସ୍ତ୍ରଜସ୍ଥଳ ଫଳ ହେଉ ମୋ
ମୂଳଗୋ ଯେବେ ଶ୍ରୀମୁଖେ ବୋଲିବୁ ମୋର ହୁହୁଗୋ । ୩ । ଛଇ
ଷ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ବଚନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ସେ ଶୁଣି ମନେ ଅନୁସର ଥିଲା । ବୋଲେ
କୃପାସିନ୍ଧୁ ବାଲା କାମେ ହୋଇ ଭୋଳା ଯେ ହସି ସାଇଲାସକାର
ଅନାଇଲା ସେ । ୪ ।

ରାଗ ତୋଡ଼ି । ।

ଦେଖି ଏ ଗହବ ଗ୍ଳ । ଆଜ ମକସ୍ରୀ ମନମଥହାଉହାବେ
ହେବପସ୍ରି ଦୁଳରେ । ଯୋଷା । ଅରେ ନେତ୍ରପିଲୁଳ । ଲୁମୋ କଣ୍ଠର
ମୋହମାଳୀ । ମୁଁ ଯେ ଏ ଶୋଭା ଦେଖି ନ ଥିଲେ । ୧ । ଏବେ
କାଯନ ପଦ୍ମ କଲ । କୋଣେ କଳାଭୋଳା ଛ ଳ । ଗୃହିଁବାରେ ମୋ
ନୟନି ମନକୁ ଦେଉଛ ନଷ୍ଟେ ଶଙ୍କୁଳରେ ।୨ ଢଳଫୁଲ ନାହ
ଭୋଳ । ମନମନ ହସେ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଧରୁ ସୁଧା ଯେ ଦେଉଛ ଛାଳିରେ ।୩
ସମସ୍ତ ଶୋଭା ଦେଖିଲ । ବୋଲେ କୃପାସିନ୍ଧୁ ଦିଗାମ୍ବର ଲୁଚ ଅମ୍-
ରେ ରଖିଲୁ ଗାଲରେ ।୪

ରାଗ କାମୋଦୀ ।

ଆହା କି କରୁଥିଲୁ ରସବଶ ରେ । ଦେଖିଏ ଜିତିଲ ବୃଭୁ ପାର୍ଶ୍ୱ
ଭଗିନୀ ଦାରୁଣ କେଲ ଦ୍ୱପଦ ଯେଷି ତୀକ୍ଷଣର ତଦ୍ଧ । ବନ୍ଧୁ ହେଉ
ବ ଅଭଙ୍ଗୁ ଭଦ୍ରରେ । ପଦ । ଭୁମୋ ଶର୍ମା ମୋହମାଳା ଭୁ ମୋର
ଜରୁପିଲୁଲା । ଭୁ ମୋ ଲସତରଙ୍ଗିଣି ବେଲାରେ । ବହୁ ବିଚ୍ଛେଦ
ହେଲା ଅଯୁତ ମୋ ନ ରହିଲା । ମହାପ୍ରସାଦରେ ପ୍ରମାଦ ପଡିଲାରେ । ୧
କାଲେ ମୋ କୋଲେ ଶୋଇ । ଥରେ ହଲେ ହୁଠୁ ନାହିଁ । ଅନ୍ତର
ହେବା ଅଶଙ୍କା ବହରେ । ଛଉକ ଛାଉ ଲଗାଇ । ଶ୍ରୀଭୁଜ ମୋ ସ୍କନ୍ଧେ
ଦେଇ । ଗାଢ଼େ ଭଡ଼ୁଥାଇ ରଙ୍ଗ ବୈଶ ହୋଇରେ । ୨ । ସପ୍ରାତଅରୁ-
ଣକରେ । ବସି ପୂର୍ବପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ । ମାଡ଼ୁଥାଉ ସଖି ସଙ୍ଗତ କରେ ।
ପରିହାସ ବଷୟରେ । କହୁ ଯେ ଥାଉ ମଧୁରେ । ତାହା ଶୁଣିହ କ ଏପ୍ରାଣ
ଥିବାରେ ରେ । ତୋଭାବ ଭାବନା କର । ହଦେଶରେ ବମ୍ଭାଧର ।
ତଷ୍ଣେ ପିବାଜୀବ ଅଛୁ ଧରରେ । ଏବେ ମନ ଅନୁସର । ସେବାରେ
ରହିବ ମୋର । ଭଣେ କୃପାହିକ ଚନ୍ଦ୍ର ବେଣୁଧାରରେ । ୪ ।

ରାଗ କାମୋଦୀ ।

ସେ ସ୍ୱାମୀ କାହିଁ ଗଲେ ବେ । ମୋତେ କଟାକ୍ଷ ସାଯୃକ ମାର । ଦେଖି
ପାଇଲ ଭଲ କର ସେ । ଘୋଷା । ଅଲପ ବସିଲେ ହୋଇ ସେ ସ୍ୱାମୀ
ଙ୍କେ ଅନାଇ ଅନାଇ । ବଦନ କମ୍ପାଇ ଯେଉଁ ଭଙ୍ଗି କଲେ ସେ ଟ୍ରମ୍ଭ
ଭ ଭୁଲୁ ନାହିଁ ସେ । ୧ । ଚତୁର୍ଭୁଜର ସିହାଣୀ ସେ ସ୍ୱାମୀ । ମୋ
ବୃଷ୍ଟି ପଡବା ଜାଣି । ଗୁରୁ ଉଚ୍ଚକୁଚ ପରେ ନେଇ ବାସ । ଦେଉ
ଥିଲେ ପୁଣି ପୁଣି ସେ । ୨ । ଅରମ୍ଭିଣ ଜାଳାଇଲା ସେ ସ୍ୱାମୀ । ମୋ ନାମକୁ
ଗାଇ କଲେ । ବଜୁଲୀପଦ୍ମ ତୁଟିବ ଆଗରେ ଯେଣେ ଅଛୁ ତ ରହିଲା

ସ୍ତେ । ୩ । ପାଲଟି ପୁଣି କରେଣି ସେ ଶ୍ୟାମା । ଖେଳାଇ ଖଞ୍ଜନଅକ୍ଷ । ବୋଲେ କୃପାସିନ୍ଧୁ ପଞ୍ଚଶର ଶର ଧାର ଝିଲେ ମୋତେ ଲକ୍ଷି ସେ ।୪।

ରାଗ ବସନ୍ତୀ ।

ସଖି ଜଣାଇବୁ ଯାଇଁ ପ୍ରାଣବାନ୍ଧବକୁ । ଏ ବୁଦ୍ଧି ଚାତୁରୀ ଶିଖିଲ୍ଲ । ମଦନ ପୀଡ଼ାରେ ମଉ ଯାଉଅଛୁ କେବେହେଁ ଦେଖି ନଇଲ୍ଲ ରେ । ପଦ । ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ଖଳ କଥାମାନଙ୍କେ ମନ୍ତ୍ରନ ହୋଇବ ବୋଲ । ମୋହ ମନରେ ଜାଣି ନ ଥିଲି । ସଖୀ ମୁଖୁଁ ଯାହା ଶୁଣି ଥିଲି ତାହା ଏବେ ସିନା ପ୍ରତେ କଲି ରେ । ୧ । କାଳଯାକ ଭଞ୍ଜି ଥିଲ୍ଲକୁହିଁ ନକ ଏହ ଯଶହିଁ ଥୋଇଲ୍ଲ । ଅରେ ମନକୁହିଁ ନ ଆସିଲ୍ଲ । ସପନ ଭେଟ ସେନା ସେନ ପଶ୍ୱ ମୋହୋଠାରେ ଅଣି କଲ୍ଲେ ରେ ।୨। ଏବେ ସଉ ମୋତେ କରବ ବୋଲ ସେ ବଣ୍ଡରଣ ଯେବେ ଥିଲ୍ଲ । ତେତେବେଳୁ ଏହା ନ କଲ୍ଲ । ସେନେହ ଲତା ଲଗାଇ କଉ ଦଅାଁ ମୂଳ ଫଳ ବେଳେ କାହିଁ ଦେଲ୍ଲ ରେ ।୩। ସରଳ ହୃଦୟ ହୋଇ କଉ କଅାଁ ଏବେ କୁଟରେ ବଢ଼ିଲ୍ଲ । ଏଥୁ କେତେ ଶିକ୍ଷା ଅଭିଜ୍ଞଲ୍ଲ । ବୋଲେ କୃପାସିନ୍ଧୁ ବ୍ରଜ ବାଳାମାନେ ହସିବାକୁ ମାନ୍ଦ୍ର କଲ୍ଲେ ରେ । ୪ ।

ରାଗ କାଫି ।

ଶ୍ୟାମ ଚତୁର । ଧନ୍ୟ ତୋର ସୁବେଶ ଚାତୁର ସେ ସୁବାହୁଦ ଛେଦନକୁ ଏ କଉଶ ରେ । ପଦ । ଲଲାଟ ସିନ୍ଦୂର ମଧ୍ୟରେ ଚନ୍ଦନ ବିନ୍ଦୁ ଦେଇ ଯାହା ସାଜିଛୁ ଅଳକା । ଏକାବେଳେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରାସିବାକୁ ହୋଇ ସଜ ସନ୍ତୁ ରହୁଛ ବ ହୋଇଲ

ଷ୍ଟକା ରେ । ୧ । ଚଞ୍ଚଳ ଖଞ୍ଜନଲୋଚନା ଲୋଚନ ଅଞ୍ଚଳେ କର
ନ-ବଙ୍କେ ଯାହା ଗ୍ରହ୍ମ କୁ ସୁବେଣୀ । ଭ୍ରମର ଭ୍ରମରେ ନୀଳ ଘନୀ-
ଭୂମାନନ୍ଦ ବାଟିବ ଉଲଟି ପଡନ୍ତି ପ୍ରାଣେ ଦଶି ରେ । ୨ । ଅଧ-
ରେ ନାଗବଲ୍ଲୀ ରଙ୍ଗମାରେ ନବବାଲୀ ତରୁଣେ ଯା ଲେଖିଛୁ
ସ୍ତ୍ର । ବନ୍ଧୁଳି କୁସୁମେ ବେଳ କରବ ବୋଲିଣ ଅଳ ରହ ଝିଭୁଞ୍ଜି
ଅନୁସ୍ମର ଧରି ରେ । ୩ । ରୁଚିର ହୁଲ ବସନ କରି ବାଲା ପଣ
ଅଚ୍ଛାଦନ୍ତି ଯାହା ପୟୋଧର । ବୋଲେ କୃପାସିନ୍ଧୁ ହର କହନ୍ତ
ପ୍ରାଣେଶ୍ୱର କଞ୍ଚୁକର୍ମ ଯୋଡ଼ିହୋଇଲେ ଚ ଜରି ।୪।

—୦°୦—

ରାଗ ସିନ୍ଧୁ ଦେଶାକ୍ଷ ।

ରେ ସ୍ୱାମୀ କ କରବ ହାମ ମୋତେ । ସବୁ ଦନେ
ଉଠେ, ଏହ ଅବଧାନ ଥିବ ତୋର ହୃଦଗତେ ରେ । ପଦ । ତୋହ
ଯେନ ସେନା ଚନ୍ଦ୍ରମ ବଦନ ଜଗତ ସେ ଜୟ କରେ । କୋହଲେ
ଦ୍ବାହାର ହେଉଁ ବଲ ଅଛୁ ଫୁଲଧନୁ ଫୁଲଶରେ ରେ । ୧ । ଗର୍ବ
କରିଣ ଯେ ଏକା ହୋଇ ହରତପ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଗଲା । ଥାଉ ସମର୍ଥ-
ପଣ ତାକୁ ତେଣିକ ଗୃହିବାରେ ଲଗ୍ନ ହେଲା ରେ ।୨। ଯାହା କରିଥାଇ-
ଭୁଣ୍ଡଳ-ଅହାର ଦୋଷାକର ମନସୁତ । ଯେହ୍ନୁ ତୋତେ ବନ୍ଧୁ ଅଣ୍ଡ
କରଣ ଅଛନ୍ତି ପାଶେ ସନ୍ତତ ରେ । ୩ । ଏତେ ଜାଣି ଥିବୁ ତୋ
ନା ମୋ ରଖା କେହ ନାହିଁ ଭବ ତଳେ । ବୋଲେ କୃପାସିନ୍ଧୁ କୃଷ୍ଣ
ଗୋବନ ଗୋପିକାଙ୍କୁ ଧର ବୋଲେ ରେ । ୪ ।

—:୦୦:—

ରାଗ ଚେତାଳ କାମୋଦୀ ।

ଜେବଣ ଉଦେଶୀ ଅଛି ସଦନେ । କହେ ତମ ହେତ ବାଳା

ବନ୍ଧୁନେ । ୧ । ମୋର ଗନ୍ଧ ଦନ୍ତୀ କଞ୍ଜଲୋଚନା । କରୁ ଥାଉ ପର୍ଯ୍ୟ
ବସି ଶୋଚନା ।୨। ଦବ୍ୟ ପଲ୍ଲଙ୍କରେ ଜାଣି ଶୟନେ । ନ ଆଁଡ଼ୁଇ ସେଜ
ନିଦ୍ରା ନୟନେ । ୩ । ଜଳନ୍ତରେ ହୁଷ୍ଟ ଫୁଲଶାୟକ । ପେଣ୍ଟୁ ଥାଇଁ
ମିଳା ଅଙ୍ଗେ ଧାୟକ । ୪ । ପରଛନ୍ଦ ରୁତ ଶୁଣି ସହିବେ । ଗଡ଼ୁ
ଥାଉ ହିନା ପଡ଼ି ମଞ୍ଚରେ । ୫ । ଝରନ୍ତ ତାପରେ ଦବ୍ୟମଣ୍ଡଳ । ଛନ୍ଦୁ
ଥାଉ ସିନା ଅଶ୍ରୁ ଖଣ୍ଡନ ।୬। ମନ୍ଦନ ଧାନୁଷ୍କ ଧନୁ ଟଙ୍କାର । ପ୍ରାଣେ ମଣି
ବା ଭୁଜଙ୍ଗ ଫଙ୍କାର । ୭ । ଶୁଣି ପ୍ରିୟା ପ୍ରିୟବାଣୀ ସରସ । ବୋଲେ
କୃପାସିନ୍ଧୁ ହେଲ ହରଷ । ୮ ।

ରାଗ କାମୋଦୀ ।

ପ୍ରିୟା କର କରେ ଧରି ଯୁବାମଣି । କହଇ ବିଦେଶ ଅସି ମୃଦୁବା-
ଣୀ । ୧ । ତୋ ପାଶରୁ ଗଲା ଦିନୁ ରହିବଧି । ଘୋର ଦୁଃଖେ ବଞ୍ଚି-
ଥିଲ ଦବା ରାତି । ୨ । ଫୁଲକାଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିଲା ଯେତେ ।
ତାହା ତୋ ଆଗରେ କହିବି ମୁଁ କେତେ । ୩ । ତୋ ନାମ ଅକ୍ଷର
ମନ୍ତ୍ର କରି ମୁହିଁ । ରକ୍ଷା ହେଲି ଏ ବେଳକୁ ପ୍ରାଣସହି । ୪ । ବିଶ୍ଵର
କରୁଛି ବନ୍ଧୁ ମନେ ଏବେ । ଆଉ ମୁଁ ନ ଯିବି ବିଦେଶକୁ କେବେ ।
ଅପୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ବିଷୟ ନାହିଁ ଯାଉ । ଥିବ ଜୀବ ଯେତେବେଳ ଥିବ
ଯାଉ । ୬ । ବିଚ୍ଛେଦରୁ ବଡ଼ ହୋଇ ଦୁଃଖ ନାହିଁ । ଭୂତ ଜାଣିଥିବୁ
ଏ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ । ଏରୂପେ କହି କାନ୍ତାକୁ ସ୍ନେହ କାନ୍ତ । ବୋଲେ
କୃପାସିନ୍ଧୁ କଲା ତୋଷ ଚିତ୍ତ । ୮ ।

ରାଗ ସିନ୍ଧୁଦେଶାକ୍ଷ ।

ଅରେ କେବଳ ଅନାଦରେ ମନ୍ତ୍ରଭଞ୍ଜନମୃଜା । ଅଲପ ବୟସେ

ଲ୍ୟ ଅଧରୁ ସୁଧା ବରଷାଉ୍ ବନା । ୧ । ମନେ ତୁ ବସ୍ୱର ସ୍ତ୍ରୋ
ମୋହୋର ଭୁଷା ଅଛ୍ଛ କେ ଜଗତେ । ତୁ ଯେବେ ଏସନ୍ତ ଅଚ-
ଧନି ମୋ ଜୀବ ରହେ କେମନ୍ତେ । ୨ । ତୋତେ ପାଇ ମୁହିଁ
ଶେ ନ ଭରଇଁ ଦୁର୍ଜ୍ଜୟ ଦୁଷ୍ଟ ମଦନେ । ସେ ଏବେ ମୋ ଜନ୍ମୁ
ତ ତୁ ଯେଣୁ ବସିଲୁ ହେଟବଦନେ । ୩ । ଯେବେ କୃପା ଚ-
ଗୃହିଁ ବୁ କଣ୍ଠରେ ପାଇବୁ ପରମସୁଖ । ନୋହିଲେ ତୁ ଜାଣ ଜଣେ
ାର ପ୍ରାଣ ନେଇଛି ଫୁଲବଣିଖ । ୪ । ଚତୁରବରର କାତର
ଭର ଶୁଣିଣ ସେ ବ୍ରଜବାଳୀ । ହୃଦେ ବନାଯ୍ୟଙ୍କ ବେନ ତନୁ ଏକ
ମ୍ଭ କର କଲେ କେଳ ।

ରାଗ କାଫି ।

ଜଦ୍ରା ଅଳସେ ରଙ୍ଗନୟନ ବେନ । ଭୂଲେ ଅସକତେ ପବନ
ଗା ପ୍ରିୟେ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ । ୧ । ରୁଣ ଝୁଣ କିଙ୍କିଣୀ ନୂପୁର ନାଦ ।
ମ୍ଭୁର ଭଙ୍ଗୀ ଅଧର ଗୋ ପ୍ରିୟେ ମଦନ ମଦ । ୨ । ବର୍ତ୍ତୁଳ କୁଚ-
ପରେ ନଖର ରେଖା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ବଙ୍କେୟେ ଗୋ ନବ ଚନ୍ଦ୍ରକଳା-
ଦା । ୩ । ବର୍ତ୍ତୁଳ କୁଚପରେ ଶୋଭେ କାନ୍ତ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳଶରେ ଘୋ-
ଛି ଗୋ ନବ ମୁକୁଳ ପନ୍ତ । ୪ । ସୁନ୍ଦର ମୁଖେ ହସି ଯେ ଝୋପି
ଝାପି । ଭଣିଲେ ଦଦ୍ୟ ଯେହ ନୃପଦ୍ଧ ଗୋ ହର ରେଟିଲେ ଗୋପୀ ।

ରାଗ କାଫି ।

ହଦନେ ମୁ ପଥେ ଯାଉଁ ବରନାୟିକା । ହରିଦୋଇଣ ଥିଲି ପ୍ରୀଙ୍କ-
ଣେ ଏକା । ସେ ମୋ ପ୍ରୀତିକୁନ୍ଦନ । ଚେତକ ଦେକ୍ତୁ ଦେଖି
ହିଁ ଲ ଜନ । ୧ । କବରୀ ଭଙ୍ଗ ବାନ୍ଧିଥିଲ ପୁଦନ୍ତ । ଯଶ ବସ୍ତି

ମାନଅ ଶଙ୍ଖ ଶୋଭନ୍ତି । ୨ । କଣ୍ଠରେ ଶୋହେ ମରକତ ବନ୍ଧଅ । ଚକ୍ଷୁପରେ ଝଲକା ଝଲମଲଅ । ୩ । ନାସାପୁଟରେ ଶୋହେ ମାଣି-କ୍ୟ ଗୁଣା । ତା ଦେଖି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମୋର ହୋଇଗଲା ଫଣା । ୪ । ଚିମ୍ବୁ କଲାଟରେ ଶୋହେ ସେ ଯୋତ୍ତି ମାଳୀ । ଜୀବନ୍ ଅଧିକ ମୋ ସେ ନବ ବାଳୀ । ୫ । ମୃଣାଳ କରେ ଶୋହେ କଙ୍କଣ ବେନ । ଦେଖିଣ ଧୈର୍ଯ୍ୟଚ୍ୟୁତ ହୋଇବେ ମୁନ । ୬ । ମୁକ୍ତାବୃଳଧଡ଼ୀ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଣ । ଯତ୍ନେ ଠାଉରିଲ ମୋତେ ପସ୍ଖଣ । ୭ । ପାଲଟି ଅନାଇଣ ଫଣୀଲ ସ୍ନେହେ । ଝୁଣ୍ଟିଅ ନାଦ ଶୁଣି ଅନଙ୍ଗ ଦହେ । ୮ । ବୋଲନ୍ତି ନୀଳକଣ୍ଠ ଭଞ୍ଜ ଏ ରଧ । ଭାଗ୍ୟଥିଲେ ଦେଖିବି ଆଉ ସେ ବେଶ । ୯ ।

ସୁଙ୍ଗ ହାଫି ।

ପ୍ରାଣନାଥୀ ଦନେ ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ପରେ । ବର ଦେଉଣ ଥିଲା ଥୋର-ହସ୍ତରେ । ସେ ମୋ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ । ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତାହାର ଶୋଭା ଷ୍ଟୁଭୁର । ୧ । ଯୁଡ଼ାରେ ଥିଲା ତାର କଅପାଖୁଡ଼ା । ତା ଦେଖି ଅଙ୍ଗେ ହେଲା ମଦନପୀଡ଼ା । ୨ । ଲଲାଟେ ଥିଲା ତାର ସିନ୍ଦୂର ବିନ୍ଦୁ । ତା ଦେଖି ବଢ଼ିଲା ମୋ ଅନନ୍ଦସିନ୍ଧୁ । ୩ । ଗହଣ କରେ ତତା ଅଙ୍ଗେ ଶୋଭଇ । ତା ଦେଖି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମୋର ହୋଇଲା ହତ । ୪ । ଛିନ୍ନଣଥିଲା ନୀଳଚ୍ଛିନବସନ । ମୂର୍ତ୍ତିଣ ଦଣ୍ଡଥିଲା ଘନଜଘନ । ୫ । ଭଲା ଭାଗ୍ୟରେ ଶୋଭା ଦେଖିଲି ମୂର୍ତ୍ତି । ଦେଖି ମୋତେ ଲୁଚଲା କନକକାନ୍ତି । ୬ । ଭଣିଲେ ନୀଳକଣ୍ଠ ନୃପତିବର । ରମଣୀଙ୍କ ପାଇଲେ ବଳନ୍ତି ହାର । ୭ ।

ସ୍ବଗ ତୋଡ଼ୀ ।

ଅହୋ ରେ ରଙ୍ଗିଲାରସୀ ଶ୍ରୀମୁଖ ଶରଦ୍‌ଶଶୀ । ବଦନ କରେ ଚନ୍ଦ୍ରେଷି

ବସି । ମୋହର ପାଇଁ ଖଞ୍ଜନ ମୀନ ଗରବଗଞ୍ଜନ । ନୟନୁ ସବୁ
ନ ଧୋଇଲା । ମୋର ମହୁଲା । ମଣି ଅଙ୍କେ କ ରହଲା । ସ୍ୱର
ମୋ ଜୀବନ । ବେନ ସଫଳ ଭୁବନ । ଖୋଜଲେ ସୁବୃତ୍ତସ୍ଥାନ ।
ସ୍ୱିବ ମୋ ପରିଜନ । ବକଲ ମଲ୍ଲିହାସି ଯେ । ବ ବଣ୍ଡ ଦେଲ ଗୁଣ-
ଲେ । ୧ । ଲମ୍ବ ତା କନକଗୋସ୍ତ୍ରୀ । ଏବେ ଅଭ ସୁକ୍ଷ୍ମମାସ୍ତ୍ରୀ ।
ନବୀନନାଗରୀ ସେ ବଶୋସ୍ତ୍ରୀ । ଷଡ଼ନିଂଶୀ ବସୁଧାରେ । କୋଟି
ର ଲୋଟିବାରେ । ଘୋଟିଲାଁ ମଳନଦଶା କେଉଁଙ୍କ । ଏହା ହୁଲ ମୁ
ଢଙ୍କା । ୨ । କଲେ ମୁ ବହୁତ ଦୋଷ । ଦକେ.କର ନାହିଁ ରୋଷ
ସ ଦସ୍ୟାଙ୍କୁ ଅବତଂଶ । ନାଗ୍ର ଉର୍ଦ୍ଧ । ପୁଷ୍ପ ଚଲନଳ ମୁଖୀ । ଆହା
ଅଜନ୍ମସୁଖୀବ । ମନ ନୟନ ପ୍ରୀତିକ । ଏ ବପତ୍ତିକ । ଏହା ଦେଲି
ପାଦଙ୍କ । ୩ । ମୃଦୁଲବାହୁ ବଂଶ୍ୱୀ । ମୋଦଣ୍ଡେ ବେଢ଼ାଇ କର ।
ବେ କେବେ କେବେଯର । ସେ ନାଗରୀ । ସେ ଭ୍ରମାନ ଦୂରଲ ।
ଦଇବ କଲା ଏମନ୍ତ । ଅଷ୍ଟଦୁର୍ଗ ମନ୍ତ୍ରୀକାନ୍ତ । ଭଣିଲ ମୋର ସୁଶୀଲା-
ଙ୍ଗି ଅଙ୍କେ ନ ବସିଲା । ୪ ।
